

TANÍTÁS

A Mester kezében • *Jill Austin* (Az Örömhír 1996/3. számából.)

%, „Kívánod a felkenetésemet?” – kérdezi tőled az Úr. „Ennek ára van. Kívánod a jelenléteimet és a csodáimat? Kívánsz engem? A felkenetésnek ára van. Fel kell vened a keresztedet és követned engem.”

Képzeld el magad: ülsz a gyülekezetben, ugyanazokat az énekeket énekelve és ugyanazokat a falakat látva, amikor a terem hirtelen megtelik Jézus illatával. Hátrafordulsz és Isten csodálatosan szép edényeit látod, amint bejönnek a terembe. Áttetsző fényük tüneményesen tükrözi Krisztus képét, és azonnal rájössz, hogy a magas hőfokú tűzben voltak. Hihetetlen árat fizettek azért a nagyszerű felkenetésért, amelyet hordoznak.

Lélekben Jézust láthatod, ahogyan a padok, sorok között járva menyasszonyi ruhákkal a karján hívogat. „Légy a menyasszonyom!” – mondja.

„A magas hőfokú tűzbe hívlak, hogy dicsőségemet rád árásszam, de ennek ára van” – mondja.

„Meg kell halnod a hírnevednek, teológiádnak, vallásos előírásaidnak. Félelmeidről és irányításvágyadról is le kell mondanod. Eléggé szeretsz-e, hogy kövess engem, vagy megelégszel azzal, hogy a gyülekezet utolsó padjában üljél?”

Ülsz és azon tűnődsz, hogy mit tegyél. Követték-e Jézust ezek a gyönyörű „edények” a magas hőfokú tűzbe? Vajon így teltek-e be annyira jelenlétével? Tisztában vagy vele, hogy növekedésedet megállíthatod? Egyes barátaid el is estek. Az út veszélyesnek tűnik. Az életedbe kerülhet. De tudod, mit mondott Jézus: „*Aki megtalálja életét, elveszti azt, aki pedig elveszti életét énértem, az megtalálja azt.*” (Mt 10,39)

Lássuk, milyen utat kell megtennie minden kereszténynek!

A fazekas mezeje: az üdvösség

Emlékszel arra a napra, amikor üdvösséget nyertél? Emlékszel-e, amikor haláltusádban Hozzá kiáltottál megmentésed érdekében? Isten meghallotta és pontosan tudta, hol keressen.

Meg is talált a fazekas mezején. A bibliai időkben minden törött edényt egy városon kívüli szeméttelre dobtak, a „fazekas mezejére”. Ez a mező a világot jelképezi, azt a helyet, ahova összetört emberi életek vannak kidobva. Tudod-e, hogyha a világ számára többé nem vagy hasznos, akkor kidobnak?

Ez a fájdalom okozza azt, hogy így kiáltás fel: „Jézus, ha valóban létezel, kérlek, ments meg!”

Ezután „a fazekas mester”, maga Isten, végigmegy a fazekas mezején. Meglátja összetört életedet és gyengéden felvesz. „Még ha egy összetört agyagedény vagy is – szeretlek” –

mondja az Úr. „Minden reményed és álmod megsemmisült, de nekem tervem van az

életeddel.” Ekkor az Úr visszavisz a fazekas házába. „Ismerlek” – mondja. „A te lényed nincs elrejtve előttem, mert szépen, csodálatosan vagy megalkotva. Már anyád méhében kiválasztott eszközöm voltál. Elhívtalak.”

A fazekas háza

„Elmentem tehát a fazekas házába, aki éppen dolgozott a korongon. De rosszul sikerült az

edény, amelyet a fazekas agyagból készített a kezével. Ekkor egy másik edényt készített belőle a fazekas, ahogyan azt jónak látta. Ekkor így szólt hozzám az Úr igéje: Vajon nem bánhatok-e én is úgy veled, Izráel háza, mint ez a fazekas? Így szól az Úr: Hiszen olyanok vagytok a kezemben, Izráel háza, mint az agyag a fazekas kezében.” (Jer 18,2–6)

A fazekas mester alkotóművész. Házában ezrével vannak különböző edények, mégis egyenként ismeri őket. Te milyen fajta edény vagy? Korsó, amelyből prófécia árad, csésze, amelyből csordul a Lélek gyümölcse vagy illatos üveg, gyógyító olajjal töltve? Lábmosásra való mosdótál vagy, ízléses serleg a király asztalán, vagy tál, amelyen Igéjének kenyeré és húsa van? Jézus gyöngéd keze egyedi módon készített mindegyikötöket, és egyedül Ő ismeri színedet, alakodat és a veled való szándékát.

Most, amikor ez a törött edény a fazekas házához érkezett, az üdvösségtől az átalakulásig való hosszú út elkezdődött. Amikor a „fazekas mester” egy kővel zúzni kezdi a törött agyagdarabokat, felkiáltasz: „Istenem, miért zúzol össze mindezek után?”

De a kő újra és újra rád sújt, amíg a kemény agyag finom porrá nem változik. Ekkor saját, sebzett kezével szíved mélyét érinti, mondva: „Eltávolítok minden követ és tövist – minden törmeléket, amit életedben összeszedtél.”

Ezután a port egy nagy edénybe helyezi, és Isten trónjától jövő tiszta, élő vizet önt rá. Ez a hódolat és a dicsőítés élő vize, amely akkor áraszt el, amikor először jössz Krisztushoz. Addig öntöz vele, amíg minden porosod be nem issza, és végül ezt mondod: „Uram, sohasem éreztem így a Te szeretetedet.”

A fazekas korongja: a felkenetés ideje

Az Úr ekkor hatalmas kezével kivesz, és a fazekas korongjára helyez. Itt kezded hallani ígéreteit: „Megmértelek. Tudom pontosan, mi a rendeltetésed. Irányítom belső embered, és elveszem a kétértelműséget és a zűrzavart.”

Ekkor gyengéd kezei lassan belemélyednek az agyaggömb közepébe. Élvezettel perdülsz és forogsz az Úr kezében, ahogyan eléri lényed legmélyét, és ezt mondja: „Én vagyok az életed Ura, és benned biztos alapot építetek, amely az Isten Igéjén nyugszik.” Mindenki a szeme csillog, ahogyan kezdi emelni falaidat – mindenki gyönyörködik a csecsemő keresztény növekedésén.

Most az Úr még több ígéretet ad, de a végső célja még mindig titok. Hogyha előre tudnád Isten terveit, abba a kísértésbe esnél, hogy idő előtt kiszökj a keze alól, ezért kell meghitt függőségnek lenni az Úr és te közötted.

A fazekas korongján töltött időszakban történt az, amikor az Úr áldásokat ígért egy fiatal álmodónak, Józsefnek. A családja csak egy álmodozó pásztorfiút látott benne, de az Úr nagy hatalmat és tekintélyt tartogatott számára. Isten álomban szólt Józsefhez, és felfedte előtte felkenetését; a beteljesülés sok év, mérföld és sok könny után következett.

Álomlátó vagy? Vannak Istentől látomásaid? Hogyha a fazekas korongján vagy, az Úr titokzatosan olyan edénnyé alakít, amilyenné Ő tervezett. A korongon töltött idő nagy kegyelem és áldás, de amikor már azt hiszed, hogy ez örökké tart, Ő kiemel és a polcra tesz.

A próba ideje

Amikor a polcra helyezett száradni, és először érzed a pusztaság szelét, felkiáltasz: „Uram, félek! A szél forró. A családom nem ért meg, és az anyagiak kiapadnak!”

Először azt gondolod, hogy ez nem fog sokáig tartani, egy-két hónap múlva így szólsz: „Ah... Uram, elég sokáig voltam már a polcon, igazán száraz vagyok. Hol vagy Te? Nem érzek többé. Úgy látszik, a pusztaságban vagyok!”

„Igazad van” – mondja. „Előléptettek” „De Uram, én azt hittem, hogy az előléptetés a szolgálat kezdetét jelenti!” „Nem, a pusztaságot jelenti” – mondja az Úr. „Szentlelkem a fiamat a pusztaságba vezette, hogy próbára tegye. Most téged hívtalak, hogy megtanuld

felismerni hangomat. A szívedet próbálom ki. Továbbra is keresni fogod-e jelenlétemet a pusztaságban, vagy haragodban elfordulsz tőlem?”

A korongon töltött áldott idő után József a megpróbáltatás időszakába került. Kánaánban megtapasztalta apja szeretetét és Isten jóindulatát, de ennek, úgy látszott, hirtelen vége szakadt, amikor irigy testvérei eladták rabszolgának. A valaha szeretett fiú most rabszolga egy egyiptomi háznál.

Mit tett József a „pusztaság” idejében? Szolgált a Urat és egyiptomi urát hittel és feddhetetlenül. Tovább is kereste Isten közelségét a pusztaságban. Az Úr ugyanerre fog téged is megkérni. Hónapok, sőt esetleg évek múlva a polcon végül arcra borulsz, és sírva mondd: „Istenem, én nem értem! Nem tudom, miért vagyok még mindig a pusztaságban! Csak azt tudom, hogy szükségem van a Te élő vizedre!”

Nagyon száraz vagy és nagyon törékeny. Kérded: „Istennek tényleg terve van velem? Vajon igazán nekem adta azokat az ígéreteket?” A dicsőítő énekeket mind megtanultad, könyveket olvastál, szemináriumokon voltál – de mintha az Úr elfelejtett volna. A korongon olyan meghittségben voltál Istennel, és mindenki csodálatos jövőről beszélt neked. Most azonban, úgy látszik, mindenki elfelejtett téged. De még rosszabbra fordult, mert azt kezdték kérdezni, hogy hol van a hited.

Senki sem fogja megérteni, hogy Isten a pusztaságba vitt. Minél nagyobb az elhívás, annál nagyobb a meg nem értés. A pusztaságba jutottál, mint Jákób, de Isten Izráelre akarja változtatni a nevedet. Így vigasztal meg, és ezt mondja: „Gyermekem, azt akarom, hogy a sivatag alatt megtaláld az élő vizek folyamait. Nincs szükséged az emberek elismerésére, hanem olyan mélyen kell belém gyökerezned, hogy az élet viharai ne tudjanak kitépni.”

Mégis, amíg Isten végrehajtja tökéletes tervét, lelked fáj és harcaid vannak. Egy nap mégis abbahagyod a tusakodást, és lemondóan imádkozol: „Uram, ha kell, itt maradok e pusztában örökre. Itt megtaláltalak..., és Te vagy mindenem.” Csak ekkor szólt így az Úr. „Most jött el az ideje, hogy kivezesselek a pusztaságból.”

„Uram, most?” Most beteljesül minden álmod az életemben? Uram, készen vagyok!”

Az első égetés

És Isten szavadon fogott. Az Úr gyülekezeted padsorai között összegyűjti a száraz edényeket, és gyengéden átviszi egy másik terembe. Az edények hihetetlenül izgatottak. Tudják, hogy előléptették őket. De ahogy az Úr és angyalai kezdték csukogatni az ajtókat, ablakokat, és a tűz lángjai behatoltak a padlózatot és a mennyezetet át – megértetted, hogy a kemencébe helyeztek.

Szenvedsz, figyeled az embereket körülöttesz, és határozottan nem tetszenek. Látod, hogy az Úr nem egyenként égeti ki az edényeket. Egész gyülekezetet, családot vagy baráti kört vet a kemencébe, hogy szívüket átjárják a lángok. A magas hőben minden tisztátalanság leolvad. Neheztelés, keserűség, harag és kapzsiság mind felszínre jut a lángokban.

Ahogy a tűz hevesebb lesz és világos pirosból ragyogó narancsszínűvé válik, a legjobb emberi kapcsolataid is feszültté válnak, és még a munkahelyeden is üldöznek. Ekkor felkiáltasz:

„Uram, ha szeretsz, akkor csökkentsd a hőt! Minden elhal az életemben!”

József megtapasztalta ezt a tüzet. Talán ő is felkiáltott: „Uram, nem elegendő, hogy rabszolga vagyok egy idegen országban? Nem elég, hogy elvesztettem egész családomat? Miért vádolnak igazságtalanul és vetnek börtönbe? Miért történik mindez?”

Úgy érzed magad, mint József? Nem használja-e Isten égetésre a szolgálatodat, a családot, pénzedet és kapcsolataidat, hogy kipróbálja szívedet?

Fényezetlen edények: ülőhelyfoglalók

Végre kinyílik az ajtó, és az Úr kiveszi az agyagedényeket. Most már „ki lettél égetve”, de „fényezve” még nem. Fényezetlen edénybe nem lehet vizet önteni, mert kifolyna, és

magvakat sem lehet benne tartani, mert megférgesednek. Semmit se lehet tenni ezekben az edényekben, csak a polcra visszatenni őket.

De neked most annyira könnyű, hisz nem vagy már a tűzben, szinte örülsz a polcon. Most tudod meg, hogy Isten mindenható. Nem mennyei télapó, aki meleg ruhával teli zsákot hoz, hanem csodálatos, szent és hatalmas Isten. Olyan Isten, aki véghezviszi akaratát az életedben, függetlenül attól, hogy mennyire ellenkezel.

Ezért csak kis lépéseket teszel. Az gondold, talán túlzottan előreléptél, és ezért büntetett meg téged Isten, így úgy döntesz, hogy az utolsó padsorban ülsz. Még mindig néha imádkozol az emberekért, de amikor a Szentlélek fölhevíti a szívedet, azt mondod: „Nem, Uram. Mások elítélnék, ha egy szót is szólnék – vagy hibát követhetek el. Találj valaki mást.”

Valamikor még kiálltál Krisztusért, de most inkább biztonságban maradsz. Megtanultál vallásosnak lenni, óvatosnak, közömbösnek és ... unalmasnak! Nem akarod fölkaparni a vizet. A tűzön keresztüljutottál – meg is fizettél érte. Az Úr harcosa vagy, még akkor is, ha az ütközet évekként elzöngélt. Tehát tökéletesítetted a gyülekezet árnyékába való vonulás művészetét. Az Úrral töltött első éveid tele voltak dicsőséggel és izgalommal, de most leplezed ajándékaidat.

Egy napon azonban, ahogy a gyülekezet utolsó padjában ültél, Isten biztatni kezdett lélekedben. Ezt mondta: „Amikor először jöttél hozzám, így szóltál: Uram, nem akarok langyos lenni. Nem akarok vallásos lenni. Nem akarlak Téged irányítani. Szabad akartál lenni. De most azt gondold, hogy mások túl szabadok, és elveted a Szentlélekedben való szabadságukat. Csak idáig akartál jönni, vagy többet kívánsz belőlem?”

A magasztosabb elhívás

Nem is tudod, hogyan válaszolj az Úr kérdésére, de mélyen valami kezd kavargani benned. Ezt az elrendelést érezted akkor is, amikor újonnan megtértél. „Uram, nem akarok az utolsó padban meghalni!” – mondod. – Te olyanná tettél engem, hogy szeressem népedet: a törött edényeket megkeressem, és a fazekas házába vigyem őket.”

Az Úr emlékeztet a felkenetés árára, ahogy a trombita hangját hallod továbbterjedni. Mélyebb kapcsolatra hív téged és a körülötted levőket. Minden egyes személy megérti, hogy hihetetlen árat kell fizetni a felkenetésért, mégis sokan úgy döntenek, követik az Urat az asztalokkal teli nagy terembe.

Ebben a teremben az angyalok leveszik az egyik asztalról a korsókat a kelyhekkel együtt, egy másikra helyezik, elkészítve őket a magas hőfokú égetésre. Lágyan síró hang hallatszik azoktól az edényektől, amelyek egy életen át együtt voltak és most elválnak. Isten készíti edényeit, hogy teljesítse nagy feladatát. Némelyek otthon maradnak, de lesznek, akik messze földre utaznak.

Az angyalok figyelmesen rákenik a mázat minden egyes edényre, mielőtt bevinnék őket a kemencébe.

A második égetés

A tűz ismételtén átjárja a kemencét – csak most még erősebben. Ahogyan a tűz mindent megemésztő, ragyogó sárgává válik, a próbaidő gyorsan a halál felé vezet. Vannak olyan tisztátalanságok, amelyeket csak a tűz tud kiégetni. Az egyik ilyen tisztátalanság a versengés. „Egymással hasonlítottatok magatokat össze” – mondja az Úr. „Megtisztítalak a becsvágytól.” És ahogy a tűz hevesebb lesz, azt mondja: „Megtisztítalak a vallásos gondolkodástól és a bíráló természetedtől”.

Ezután az Úr teljesen elzárja az égésszabályzót. Ez csökkenti az oxigént, és a kemence fekete tűzzel ég, ahol a nehéz füst, a lángok és a fekete korom mar meg minden edényt. A tűz olyan heves, hogy se nem hallod, se nem látod azokat, akik vigasztaltak, közbenjártak és évekként barátok voltak. Versengés, rang és büszkeség mind megemésztődött a tisztító tűzben.

E halált József akkor tapasztalta, amikor börtönben volt. Isten mindentől megfosztotta – hírnév, jólét, család, rang s még a megértéstől is. Tudott-e vajon emlékezni azokra az álmokra, amelyeket Isten adott neki? Isten valóság volt? Elfelejtette-e őt? Meghal-e ebben a sötét kútban? Mi volt Istennek a célja azzal, hogy megengedte két évig elveszve szenvedni? Az Úr ezt mondta: „Volt egy Getsemáné a fiannak, neked is kell egy. Mindent, ami megmozdítható, megmozdítok, ezután biztos alapra építelek, sziklára.

A fekete tűz közepette úgy érzed, hogy szétvet az emelkedő nyomás. Ehelyett titokzatos dolog történik. Ez az a rejtett pillanat, amikor a csillogó és legszebb színek mind mélyen behatolnak az agyagba. Ezek a színek a halál és a szomorúság legsötétebb órájában alakulnak ki, úgy, mint a gyémántok, rubinok és smaragdok, forró tűzben formálódnak a föld mélyén.

Abban a pillanatban, amikor azt hiszed, hogy meghalsz, az Úr kinyitja az égésszabályozót. A szén és a fekete korom kiáramlik, oxigén jut be, és a tűz ismét frissen, fehéren és tisztán ég. Többé nem nézel semmit az énedben, büszkeségeden és vallásosságodon keresztül. Az Úr feltámadásának világossága betölti a kemencét, és a Lélek tisztaságával láthatsz.

A feltámadás ideje

Hirtelen látod az Urat és angyalait a fehéren izzó dicsőség tüzében. Isten tüzes parazsat helyez a remegő ajkakra, hogy kiégesse az évekkel ezelőtt adott próféciai ígéreteket. Új felkenetések adódnak, megújult látomások, mint tüzes tekercesek vésődnek a nyitott szívekbe. Gyógyulás, mély bűnbánat és közbenjáró ima tölti be a kemencét, ahogy az éhes lelkek Isten után sóvárognak.

Megvolt a felkenetés, a próba és a halál ideje. E magas hőfokú tűzön keresztül minden edény – ahogy a felkenetéssel járó felhatalmazásban halad előre – eljut a feltámadásig.

Ahogy a máz elolvad a dicsőség tüzében, tükörszerűvé válik, mint az olvasztott üveg. Az Úr végigvonul e tüzes termén, és minden edényen megláthatja magát visszatükröződve. „Mivel arcomat és dicsőségemet visszatükröződ” – mondja – „kiküldhetlek a világba.”

A kemence kialszik, és az angyalok kinyitják az ajtót, lélegzetvisszafojtva gyönyörködnek az edények aranycsillogású, mélyzöld, fenséges bíbor és ragyogó türkiz színeiben. Búzával, élő vízzel és illatos olajjal lesznek megtöltve, felkészítve arra, hogy gyógyulást és üdvösséget hozzanak e sérült és haldokló világnak. A fazekas mester tökéletessé tette műalkotását. Így most ezek az edények visszatükrözhetik az ő dicsőségét.

József volt Isten egyik legszebb edénye. Hosszú útja végén hihetetlen hatalommal lett megkoronázva. Még az egyiptomi fáraó is ezt mondta neki: „...*nincs hozzád hasonló értelmes és bölcs ember. Te leszel házam gondviselője... Csak a trón tesz engem nagyobbá nálad. Azután ezt mondta a fáraó Józsefnek: Nézd, én téged egész Egyiptom felügyelőjévé teszek!*” (1Móz 41,39–41)

Micsoda bizonyágtétel Isten hűségéről! József most már nem csupán egy elfogult álomlátó volt. Igaz ember lett, aki a hatalom kormánypalcáját tartotta egy nagy nemzet felett. És József nem tartogatott szívében keserűséget. Megbocsátott testvéreinek, akik elárulták őt, és sírva mondta: „*Ti rosszat terveztetek ellenem, de Isten terve jóra fordította azt...*” (1Móz 50,20) József a dicsőség tüzén ment keresztül és Istent dicsőítve jött ki. A felkenetés magas árát megfizette.

Sokan vannak az elhívottak, de kevesen a választottak

Hajlandó vagy-e a dicsőség tüzébe menni, hogy Isten tökéletesítse célját és elhívását az életedben? Abbahagyod-e a gyülekezet árnyékában való bujdosást, és felelsz-e elhívására? Feladod-e kedves kis életmódodat, hogy dicsőséges menyasszony légy? „Oh, népem, megengeded, hogy formáljam és alakítsam az életedet?” – kérdezi az Úr. „Megengeded-e, hogy színemet, tervemet és céloimat a lényedre rányomjam?” Hajlandó vagy-e, mint József, keresztülmenni a tűzön, hogy feltámadj egy nagyobb célra, amelyet Isten készített számodra?

Rajtad múlik, csakis rajtad!

Jézus gyengéd keze egyedi módon készített mindegyikönket. Egyedül Ő ismeri színeidet, alakodat és veled való szándékát.

Házában ezrével vannak a különböző edények, mégis egyenként ismeri őket.

{k2000401}

{k2000402}

{k2000403}

Lehet-e egy hívő démonizált? • Anthony Carr, fordította: ifj. Kovács Béla

%Van egy nagy, személyes probléma, amivel gyakran találkozom, amikor olyan hívőkkel beszélgetek, akik szabadító szolgálattal foglalkoznak. Ők ugyanis nem tudnak újszövetségi, pünkösdi utáni magyarázatot adni szolgálatukra. Az Ószövetségre és az evangéliumokra alapozzák szolgálatukat. Az Ószövetség ezer évvel korábbi eseményeire koncentrálnak csupán, és figyelmen kívül hagyják az Apostolok cselekedeteit és a leveleket. Az ok természetesen az, hogy nagyon kevés ilyen jellegű esemény van feljegyezve ezekben a könyvekben. Pedig a Cselekedetek könyve tartalmazza az első gyülekezetekben a Szentlélek munkájának teljes történetét.

A szabadító szolgálatokban sokan gyakorlatilag tagadják a megváltás bibliai tényét, bár ők lennének a legjobban megijedve, ha ezt valójában fel is ismernék. Például igen nehéz nekik teljesen elhinniük, hogy Jézus Krisztus vére megtisztít minden bűntől (Ef 1,7), és ha valaki Krisztusban van, az már új teremtés. „A régiék elmúltak és újjá lett minden.” (2Kor 5,17). Szintén kevésbé értik azokat a változásokat, amelyeket Isten kezdeményezett pünkösdi napján, amikor az újszövetségi gyülekezet létrejött. Emberi tapasztalatok szerint a Szentlélek állandó lakozást vett azokban, akik hisznek. Addig a Szentlélek csak egyes embereknek adatott bizonyos időszakokban. Ezért teljes joggal kérdezhajtuk, vajon lakozhat-e sötétség és világosság egyszerre ugyanabban az emberben? (v. ö. Ef 5,8; Kol 1,13; 1Thes 5,4–5). A szabadító szolgálatot végzőktől természetesen azt a választ kell, hogy kapjuk: igen, lehetséges. A hívők démonizáltságáról vagy megszállottságáról szóló elméletek az Írás egyes kiragadott szakaszain alapulnak, és úgy vannak kidolgozva, hogy megfeleljenek az új teológiának. Például Jézus beszél a házból kiűzött démonról, aki később több más társával együtt visszatér a kitakarított házba (Mt 12,43–45.) Ebből a részletből kiolvasható az, hogy a ház több szobából áll, amelyek között vannak már kitakarítottak és még szennyesek. A Szentlélek az egyikben, a démon a másikkban lakik.

A szöveg azonban semmi ilyet nem mond. Ezért veszélyes dolog kiragadott részletekből elméletet gyártani. Jézus itt arról akar meggyőzni minket, hogy a megtisztított épület nem maradhat üresen. A ház csak illusztráció és nem magyarázat.

Nézzük most a gyülekezetet! A Szentlélek minden hívőnek adatott. Hányszor olvasunk az apostolokról, akik démonokat űznek? Nagyon kevés, mert ez nem tartozott a korai gyülekezetek fő tevékenységi körébe. Az ApCs 5,14-ben olvassuk, hogy Péter meggyógyította a tisztátalan lélektől megszállottakat. Az ApCs 19,11–20 ír Pálról a démonokkal kapcsolatban.

Nagyon kevés más, hasonló eset található a gyülekezet pünkösdi utáni történetében, és természetesen nem olvasunk olyan hívőkről sem, akiket meg kellett volna szabadítani. Van egy egészséges, követendő elv az Írással kapcsolatban, miszerint: amiről alig ír a Biblia, annak csak kis teret kell adni a szolgálatban, de amiről sokat ír, azzal sokat kell foglalkozni is. Figyelemre méltó az ApCs 8,9–25-ben leírt esemény. Simon előzőleg mágiát gyakorolt, és sok emberre nagy hatással volt. Sok követője volt, de amikor látta Isten munkáját az emberekben, maga is hitt. Ideális alany volt a szabadításra! Aztán látta az apostolokat, hogy

általuk a Szentlélek kézrátétellel adatik. Nagyszerű lehetőséget látott arra, hogy visszaszerezze elvesztett befolyását, ezért kérte a Szentlelket az apostoloktól, még fizetni is hajlandó lett volna érte. Figyeljük meg, mi is történt valójában! Nem volt semmilyen szabadító szolgálat. Simont alaposan összeszidták, azt mondták neki, nem lehet semmi része ebben a szolgálatban, mert nem egyenes a szíve Isten előtt. Ez szívbeli probléma volt, nem démoni. Az apostolok javaslata erre az volt, hogy bánd meg bűneidet és imádkozz. És ez így is van! A hívők szabadulásának útja a megbánás és az imádkozás. Amikor Dávid kívánságba esett és gyilkosságba keveredett, a próféta szavára megbánta bűneit és imádkozott (Zsolt 51). Nevezük nevén a bűnt, de akkor az már nem démon! Figyeljük meg, hogy a Bibliában egyszer sincs szó olyan hívőkről, akiket démontól kellett volna megszabadítani. Egyszer sem. Miért? Mert a hívőnek megvan minden hatalma arra, hogy szembeszálljon a bűnnel, és igazságban szolgálja Istent. Bármilyen más a feltámadott Krisztus erejének tagadását jelentené, annak az erőnek, ami minden hívőnek adatott a megtéréskor, mely által Urunkká lett.

Lehetnek-e az emberek megszállottak? Az Írás tekintélye alapján azt mondjuk, hogy igen. A dolgok ott kuszálódnak össze, amikor az emberek válaszolnak az úgynevezett „modern” evangélium kihívására: Gyere Jézushoz, és add neki szívedet! És úgy gondolják, hogy ők már hívők is. Az egyetlen út, amelyen valaki új életet nyerhet Jézusban, az ApCs 20,21 szerint: „megtérés Istenhez és a mi Urunkban, Jézus Krisztusban való hit”. Pünkösöd napján is ez volt az üzenet: „Térjete meg, és keresztelkedjete meg” (ApCs 2,28). Mi gyakran nem adunk időt a potenciális megtérőknek, hogy megbánják bűneiket. A Szentlélek azért küldetett, hogy meggyőzzön bűneinkről. Az embereknek szükségük van időre, hogy a Szentlélek megmutassa nekik a bűneiket és foglalkozzon velük. Az probléma, ha a prédikátorok jobban örülnek egy felemelt kéznek, mint az igazi megtérésnek.

Péter hirdette az evangéliumot, miután a béna csodálatosan meggyógyult, és nagy erővel tett bizonyosságot hallgatói elvesztett állapotáról, de nem azzal kezdte, hogy gyertek Jézushoz, hanem bűnbánatot és megtérést követelt (ApCs 3,19). Ugyanazt az üzenetet mondta, amit Jézus is.

Úgy vélem, hogy sok hívő, akit manapság megszabadítanak, nem is tért meg egyáltalán. A lelkigondozónak már a beszélgetés elején kérnie kell, hogy mondja el megtérését. Az eredmény gyakran kiábrándító. Az evangélium, amire hivatkozik, sokszor nem is található a Szentírásban. Ennek megfelelően nincs is bizonyítéka annak, hogy elfordult korábbi életétől. Semmi bizonyossága nincs arról, hogy bűnei meg vannak bocsátva. Semmi nincs benne a krisztusi életből, amelyet a Szentlélek hatalma által kapott. Sőt, az ilyen fajta beszéd is teljesen idegen a számára. Sokszor feláldozzuk az igazságot, hogy az evangéliumot könnyen érthetővé tegyük. Egyszer egy XVIII. századbeli ígéhirdetőt megkérdeztek, miért nem modernizálja az evangélium hirdetését, mire ő azt felelte: hogyan lehetne az igazságot modernizálni?!

Az igaz, hogy a démonizáltság problémájával előbb kell foglalkozni, még mielőtt valaki felülről született, Lélekkel teljes hívő lenne. Ez azonban teljesen más dolog, mint megszabadítani valakit a démonoktól, aki már az Írásnak megfelelően új élettel rendelkezik Krisztusban.

Törődünk kell azokkal is, akik a démonokat a szent élet alóli kibúvóként kezelik. Vegyünk például egy hívő fiatalembert, akiben az élvezetvágy szelleme működik. A démonológia elmélete elveti az ő felelősségét a szent életvitel iránt, mert valahányszor szembekerül ezzel a problémával, mindig a démont fogja okolni. Mit mond erre Pál? Azt, hogy a szexuálisan erkölcsstelen embert ki kell zárni a gyülekezetből. Nem ajánl semmiféle szabadító szolgálatot, hanem azt mondja, hogy az ilyet át kell adni a sátánnak teste pusztulására, hogy lelke megmeneküljön az Úrnak napján (1Kor 5,1–5). Az 1Kor 6,18-ban pedig azt mondja, hogy kerüljétek a paráznaságot. Sőt a 2Kor 12,21-ben megsirat sokakat azok közül, akik korábban

vétkeztek, és nem tértek meg abból a tisztátalanságból, paráznaságból és kicsapongásból, amelyet elkövettek. Nekünk, hívőknek meg kell tanulnunk és meg kell tanítanunk, hogyan bánjuk meg bűneinket, és hogyan éljünk új életet Krisztusban. Majd meglátjuk, hogy ez sokkal nehezebb, mint a démonokat vádolni.

Sokakat, akik szabadító szolgálat alanyai voltak, gyakran kell lelkigondozni azért, hogy ezen szolgálat okozta fájdalmak eltűnjenek az életükből. A személyes részletek elmondása is gyakran okoz maradandó károsodást az egyén érzelmi életében. Miért szükséges azoknak, akik szabadítással szolgálnak, olyan sok részletet megtudniuk az „áldozatuk” életéből? Ha ez a szolgálat a Szentlélektől volna, az ismeret beszéde, amikor szükséges, megadatna hozzá! Pál így ír Timóteusnak: „Mert lesz idő, amikor az egészséges tanítást elviselhetetlennek tartják, hanem saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert visket a fülük. Az igazságtól elfordítják fülüket, de a mondákhöz odafordulnak.” (2Tim 4,3–4) És ismét: „A Lélek pedig világosan megmondja, hogy az utolsó időkben némelyek elszakadnak a hittől, mert megtévesztő lelkekre és ördögi tanításokra figyelnek” (1Tim 4,1). A szabadító szolgálók közül sokan maguk is félelmeiktől szenvednek, és úgy látszik, szinte teljesen megszállottakká válnak szolgálatuk gyakorlása során.

Ezért hirdessük Isten tiszta ígését! Az embernek először el kell fordulnia a bűntől sírással és megbánással, hogy azután hitét a mi Urunk Jézus Krisztusba vethesse. És addig nem szabad elengednie Megváltóját, amíg meg nem tapasztalja Krisztus vérének megtisztító erejét. Tudván, hogy megszabadult összes bűnétől, utána merítkezzen be, és vegye a Szentlélek erejét, mert ezek ellen nincs törvény.

Ábrahám hite (Rómabeliekhez írt levél 4,18–21) • Jakab Balázs PTF, 3. évfolyam

%Előfordult már veletek, hogy nehéz helyzetben, amikor minden olyan megoldhatatlannak tűnt, minden olyan kilátástalan volt, kétségbeestetek, és nem a hit munkálkodott bennetek? Én már voltam ilyen helyzetben. A kétségbeesés többnyire hitelenséghez vezet. Nem jó az, ha az ember nem bíz abban, aki teremtette. Sokszor mi, keresztények is hajlamosak vagyunk elfelejtkezni Istenünkről, aki minden helyzetben tudja a megoldást, mit kell tennünk, mi hogyan oldódik meg. A következő sorokban a hitről szeretnék beszélni. Nézzük meg együtt, hogy a Róm 4,18–21 szerint milyen volt Ábrahám hite, mik jellemezték azt a hitet, ami igazzá tette őt Isten előtt:

Aki a reménység ellenére reménykedve hitte, hogy sok népnek atyjává lesz, aszerint, amint megmondattott: így léssen a te magod. És hitében erős lévén, nem gondolt az ő már elhalt testére, mintegy százesztendőss lévén, sem Sárának elhalt méhére; Az Istennek ígéreteiben sem kételkedett hitelenséggel, hanem erős volt a hitben, dicsőséget adván az Istennek, és teljesen elhitte, hogy amit ő megígért, meg is cselekedheti.

Az egész 4. fejezet Ábrahámról szól, aki a hitből való megigazulás példajaként áll előttünk. Ha megnézzük, miről írt Pál eddig a levelében, azt látjuk, hogy minden ember bűnös, legyen az pogány vagy zsidó, körülmetélt vagy körülmetéletlen. Az üdvösség kegyelemből van hit által. Ennek a hitnek a példája Ábrahám. Miért éppen Ábrahámot vette Pál példának? Ábrahám a zsidók ősatya volt, akit Isten Úr városából hívott el Kánaánba. Nagy példakép a Bibliában, így az Ószövetségben is. Amikor Isten elhívta Ábrahámot, még nem volt körülmetélve, hiszen pogány környezetből származott. Elhívása, sőt az Izsákra vonatkozó ígéret elnyerése után kapta csak a körülmetélkedés szövetségét. Isten ígérete, miszerint Ábrahám örökségként birtokolni fogja a földet, nem a törvényen alapszik, és nem azon, hogy Ábrahám megtartja-e azt, hanem azon a közösségen, amelybe Isten – az ő feltétel nélküli hűsége alapján – befogadta Ábrahámot. Ez a hitből való igazság.

Ezért említi Pál Ábrahámot a hit példajaként ebben a fejezetben, megerősítve ezzel azt, hogy

mindazok az igazságok, amelyekről levelében eddig beszélt, minden ember számára megélhető. Mindaz, ami Ábrahám számára lehetséges volt, minden ember számára lehetséges, így a mi számunkra is.

A fent idézett igeszakaszra figyelve nézzük meg, milyen is volt Ábrahám hite, melynek alapján Isten megigazította őt, és milyen ismérvek jellemezték azt:

1. *Ábrahám a reménytelenség ellenére is reménykedve hitt.* A reményt úgy definiálhatnánk, hogy vágni valami után, ami lehet, hogy megtörténik. A hit pedig bizonyosság arról, hogy az adott dolog valóban igaz, és meg fog történni, még akkor is, ha ez látszólag lehetetlen. Valaki ezt egyszer így fogalmazta meg: hinni azt jelenti, hogy nincs kételkedés bennem. Ábrahám emberi nézőpontból reménykedett, amikor erre semmi alapja nem volt.

De hite nem a valóságtól elrugaskodott hit volt. A Károli-fordítás azt írja, hogy nem tekintett az ő elhalt testére és Sára meddőségére. A görög szövegben azonban arról van szó, hogy Ábrahám „nem gyengült meg a hitben, látva az ő túl idős testét és Sára elhalt méhét” (19. v.). Nem gondolt arra, hogy ezek a dolgok akadályok lehetnek. *A reménytelenség ellenére is reménykedve hitt.* Elmondhatjuk tehát: Ábrahám ismerte az adott helyzetet, és nyugodtan szemlélte az akadályokat és lehetőségeket anélkül, hogy hitben gyenge lett volna. Hite nem a természetre és nem is emberi eszközökre támaszkodott. Ha így tett volna, az nem lett volna több rideg emberi számításnál.

2. Hitének második jellemzője: *nem gyengült meg a hitben* (20. v.). Nem esik kétségbe hitetlenség által, illetve kétsége következtében nem lett hitetlen. Ábrahám az ígélet elhangzásától annak beteljesüléséig hitt Istenben, azaz huszonöt éven keresztül.

Ábrahám nem volt tanúja Isten egyetlen csodájának sem, mégis hitte, hogy Isten megteheti. Ábrahám és az ószövetségi hívők tudták, hogy Isten mindenható, és ígéreteket adott, azokat pedig be is fogja teljesíteni. Hitték, hogy Isten fel tudja támasztani a halottat, bár nem látták. Ábrahám hitte, hogy Isten Izsákot is fel tudja támasztani (Zsid 11,19). Mi, keresztények tudjuk, hogy Isten feltámasztotta Krisztust. Már beteljesítette ígéletét. *A zsidók hite adott szóra támaszkodott, a mi hitünk már tényekre támaszkodhat.* Mégis sokszor elfelejtjük a tényeket, s meggyengülünk a hitünkben. Nem vagyunk erősek. Legyen erős a hitünk, mint Ábrahámé volt!

Ne a nyomasztó körülményekre nézz! Nézd a múlt tényeit, s tudd meg, hogy az örök Isten, aki nem változik, most is mindenható, s megcselekedheti, amiben hiszel, amit ő megígért! Ejtsünk néhány szót a hitetlenségről is! A hitetlenség az ember saját, szabad tette, éppen ezért a hitetlenségért az ember a felelős. A hitetlenség negatív irányú szabad döntés éppúgy, ahogy a hit pozitív irányú. S ez a negatív döntés vezet az ember életében kétséghez. De az engedelmes bizalom Isten szabadításában új és erős hitet eredményez.

3. A 20. versben még ezt is olvassuk Ábrahámról: Az Isten ígéreteiben sem kételkedett hitetlenséggel, hanem erős volt a hitben, dicsőséget adván az Istennek. *Ábrahám dicsőséget adott az Istennek, ez hite következő jellemzője.* A Róm 1,21-ben ez áll: „hiszen megismerték Istent, mégsem dicsőítették vagy áldották Istenként, hanem hiábavalóságokra jutottak gondolkodásukban, és éretlen szívük elsötétedett.” Pál a levele elején tehát azt fogalmazta meg a bűn lényegéeként, hogy az ember nem dicsőíti Istent úgy, ahogy Ő azt megérdemli. Aki nem dicsőíti Istent, annak a hite nem Istenről szól. Akinek van hite, az dicsőíti Őt, az neki adja a dicsőséget, helyes kapcsolata van vele. Pál nemcsak írt erről, hanem élte is, éppen ezért hiteles, amit mond. Amikor Silással börtönben volt, dicsőítették Istent, aki aztán meg is szabadította őket. A hit a bűn teljes legyőzése és egy darab valóságos igazság Isten előtt, hiszen tudjuk, Ábrahámnak hite számított be megigazulásul, igazságul. [Az 1Móz 15,6-ban is erről olvasunk.] Hite által tekintett rá úgy az Úr, mint igaz emberre. Hitünk addig valódi, amíg nem azért adjuk Istennek a dicsőséget, hogy igazak legyünk előtte. Mi, akik megismertük Istent, dicsőítsük Őt úgy, ahogy megérdemli, érdek nélkül!

4. Ábrahám hitének következő jellemzőjeként említhetjük, *hogy hite nem ingadozott kétségek*

között, nem ment át hitetlenségbe. Emberi nézőpontból szemlélve, amikor minden jól megy, amikor a körülmények a mi tetszésünkre alakulnak, nem nehéz hinni Istenben, de amikor nehéz körülmények között vagyunk, talán anyagi nehézségek között, vagy az élet mindennapos gondjai terhelnek bennünket, és nem megy minden olyan jól, ahogy várnánk, akkor könnyebb bizalmatlannak lenni, meginogni hitünkben. Mi a különbség aközött, amikor valaki gyenge a hitében, vagy pedig csak nem látja Isten megoldását, hiszen sokszor emberi szemmel nézve nincs is megoldás, és ennek ellenére bízunk az Úrban? Mózes első könyvében Ábrahám történetét olvasva arra gondolhatunk, hogy Pál tévedett, amikor ezeket írja: „*hitében erős lévén, Isten ígéretében nem kételkedett, teljesen elhitte.*” Az 1Móz 15,1–3-ban ugyanis a következőket olvassuk: „*Ezek után az események után így szólt Isten Ábrahámhoz látomásban: Ne félj, Ábrahám! Én vagyok a pajzsod: jutalmad igen bőséges. De Ábrahám ezt mondta: Ó, Uram, Uram! Mit adhatsz nekem, hiszen gyermektelen vagyok, és házamat a damaszkuszi Eliézer örökli. Nem adtál nekem utódot – mondta Ábrahám –, ezért a házamnál született szolgálja lesz az örökösöm.*” Ábrahám bevallotta Isten előtt, hogy nem érti, miképpen teljesebbé lehet az ígéret, de engedelmes volt Istennek. Azt pedig tudjuk, hogy a bűnre való kísértés nem egyenlő a bűnnel. Ábrahám próbálta megérteni, hogyan töltheti be Isten az ígéretet; kereste, de nem látta az utat. Egy gyengébb hit átment volna kétségbeesésbe, Ábrahám azonban visszautasítja a kétségbeesést és bízunk Istenben. Az Istenbe vetett hit pedig nem a dolgok teljes megértésével egyenlő, hanem a teljes bizalommal. A remélt dolgokban való bizalom és a nem látottakról való meggyőződés. Azt kell látnunk tehát, hogy a hit sem ért mindent, s nem vagyunk hitetlenek, ha valamit nem értünk még. A lényeg az Istenbe vetett bizalom, tudni azt, hogy Ő tudja, hogyan lesz megoldás egy adott helyzetben, s bízni abban, hogy meg is teszi, amit csak Ő tud megtenni. A kételkedésünk azonban, hogy meglesz-e a dolog vagy sem, hamar hitetlenségbe visz.

5. Végezetül megemlíthetjük: *Ábrahám biztos volt abban, hogy Isten ígérete bizonyos, ereje elegendő, amit megígért, képes előállítani* (21. v.). Ábrahám Istenbe vetett hite teljes és feltétlen, fenntartás nélküli hit volt. Isten mindenható, nála semmi sem lehetetlen.

Konklúzió

Mindezek legyenek bátorításul nekünk, hisz mint a bevezetőben is mondtam, Pál azért hozta fel Ábrahámot példaként, hogy megmutassa, lehetséges az embernek hitből megigazulni, sőt tudjuk: *csak hitből lehetséges. Csak hitből lehetséges, nincs más megoldás. Ábrahám nem az elérhetetlen hit, hanem a lehetséges hit példája.* Mindannyiunk számára megvan annak a lehetősége, hogy ilyen módon higgyünk Istenben. Hogyan? Ha tudjuk, hogy Isten megteheti, merjük elhinni, hogy megteszi! Ne a kételkedésünknek adjunk hangot, hanem annak, hogy Istenben bízunk, rábízunk életünket, döntéseinket, a nehéz helyzeteket. Látjuk ugyan a helyzetet, amiben benne vagyunk, de Isten mindezek fölött áll. *Legyen olyan a hitünk, mint amilyen Ábrahámé volt!* Mindehhez pedig mondhatjuk a tanítványokkal együtt: *Uram, növeld a mi hitünket!*

Ábrahám • J. B.

Kr. e. 1800 táján élt Ábrahám, valószínűleg Hammurabi óbabiloni király kortársaként. Pogány környezetből származott, Úr városából. Úr-Kaszdim Bábeltől dél-keletre, az Eufrátesz alsó folyásánál feküdt, a holdisten tiszteletének egyik központja volt. Ábrahám Izrael ősatyái közül az első. A sémiták közül hívja el Isten, hogy legyen népének atyja. Ábrahámnak nem volt igazán semmi tapasztalata Isten csodáiból, mégis hitt. Teljesen Isten ígéreteiből élt, türelmesen kivárta, hogy beteljesíti ígéretét. „Ábrahám megtanulta, hogy semmit sem lehet kierőszakolni.” [Biblia magyarázó jegyzetekkel 31. oldal.]

Az Ábrám név jelentése *magas, dicső atya*, az Ábrahám névé pedig *sokak atyja* (ez kapcsolódik Isten ígéretéhez).

A Római levél háttére • J. B.

Pál a Római levelet Troászba hajózása előtt írta, valószínűleg Korinthusból, Kr. u. 56-ban vagy 58-ban. Az is valószínű, hogy a levelet Fébé vitte Rómába. Többször is el akart látogatni ide Pál, hiszen több barátja is volt itt, de minden alkalommal közbe jött valami akadály. A gyülekezet nem lehetett túl nagy, s nagy része pogányokból állt, hiszen már a címzésben is a pogányok közé sorolja be őket (1,5–6). A gyülekezet eredete, ill. alapítója ismeretlen. Akvilla és Priscilla származtak Rómából, s ide vissza is tértek. Pál tanítást adott a gyülekezetnek, amely a stratégiai szempontból fontos helyen fekvő császári fővárosban létezett. A leveléből kitűnik, hogy szeretett volna megelőzni mindenféle júdaista tevékenységet. Ezen felül szerette volna, ha a rómaiak támogatják a Hispániába tervezett missziós útját, s az is szerepelhetett Pál céljai között, hogy Rómában is erős missziói központ jöjjön létre, mint Antiókhában, Filippiben és Efézusban. Ellentétben a Korinthusba írt levelekkel, ez a levél nem a hibák javíthatására törekszik, sokkal inkább az igazság tanítását tűzi ki célul. Bár nem terjed ki minden területre, de rendszerezett áttekintést, rendszeres tanítást nyújt a kereszténység igazi lényegéről [Merill C. Tenney: *Újszövetségi bevezető* c. könyvére támaszkodva. 230–240. o.], és átfogó teológiai feldolgozását adja az evangélium üzenetének. A levél az egész páli tanítás és igazságértelmezés alapíratának tekinthető. [Paul A. Pomerville: *A galatákhöz és a rómaiakhoz írt levél* 151. o.]

Az Aranyváros üzenete • Kecser István

IV. rész Kinn maradnak a gyilkosok és a bálványimádók (Jel 21,8; 22,15)

A mennyből alászállott Aranyváros minden e világit felülmúló fényben tündököl. Ez természetes, mert benne az lakozik, akinek dicsőségéhez mérhető nincs (Jel 17,12; Mt 16,27). A fényforrás szövétneke az, aki a kozmosz világosságaként érkezett glóbuszunkra (Jn 3,19; 8,12), a Bárány Jézus (Jel 21,24). Ebben a csodálatos fényárban a legparányibb szenny is láthatóvá válik, amelyet a sötétség titokzatosan elfedett (Jób 12,22; Zsolt 90,8). Igazi világosság, a szent és tökéletes Isten lényének kisugárzása, ez az életet jelenti (Jn 1,4). A bűn sötét szennyfoltja a sötétség urának jegye, a halál fullánkja (1Kor 15,56). Akiken ilyen található, nem mehetnek be az Aranyvárosba. Az isteni bölcsességet dicsőíti az Úr radikalizmusa, hiszen a legcsekélyebb bűnfolt is beszennyezne a kristálytisza mennyei szentséget éppenúgy, mint a bűn kovásza (Mt 16,6; Lk 12,1; 1Kor 5,6–8) poshadást, rothadást eredményez.

A kimaradók listájában (Jel 22,15) a paráznák után a gyilkosok következnek. E szörnyű bűn cselekvéséről a Biblia történeti szövegei sok különleges beszámolót tartalmaznak az isteni törvények és tiltások háttérével, nem is szólva az emberiség profán történelmének véres lapjairól. E sokoldalú bűnt a fenti ígénk vonatkozásában leszűkítve vizsgáljuk.

Isten a földnek porából formálta, teremtette a világnak eme remek művét, az embert. Ott feküdt a földön Ádám az Úr előtt mozdulatlanul, élettelen „szoborként”. Lehajolt hozzá az Úr (azóta már olyan sokszor), és az ember orrába a saját lelkéből életnek leheletét lehelte (1Móz 2,7; 1Kor 15,45–47). Ebben a pillanatban megdobbant a szíve, elindult ereiben a vér, kinyitotta szemeit, felült, felállt – élővé vált az összegyúrt sártömeg. Az isteni lélek sátrat kapott a föld anyagából (2Kor 5,1). Addig lakik benne, amíg össze nem omlik és ismét porrá lesz, vagyis kiköltözik belőle az Istentől eredő, életet hordozó szellem (1Móz 3,19; 6,3). Az életet az Úr adta, Ő rendelkezik felette, Ő veheti el, Ő hívhatja vissza a porsátor lakóját.

Akinél van az élet forrása (Zsolt 36,10), az kérheti számon az ember életét (1Móz 9,5). Természetes étellel Isten a mozgó állatokat is felruházta, a növényeknek pedig sajátos, helyhez kötött életet adott (1Móz 9,4). Az özönvíz előtt az ember növényekkel táplálkozott (1Móz 2; 3,2), azután pedig hatalmat kapott az állatok húásával való táplálkozásra is (1Móz 9,3–4) a megelevenítő vér kivételével (ApCs 10,10–15; 15,20), mert az életet hordoz.

Ismereteink szerint az első állatot Isten használta fel, amikor a bűn miatt mezítelenné vált (1Móz 3,7) emberpár részére bőrruhát készített (1Móz 3,21). Az első emberölést az ember cselekedte a paradicsomból való kiűzetése után, amikor Kain a mezőn rátámadt Ábelre és megölte (1Móz 4,8–9), akinek vére kiáltott az Úrhoz. Számonkérte Isten Kaintól Ábel kiontott vérét (1Móz 9,5).

Az emberi történelem ezidejéig folyamatos öldöklés, gyilkolás folyik a földön. Ők egymást az állatok, gyilkolják az embereket (1Móz 9,5), az emberek az állatokat, az emberek az embereket. Sőt Isten is megöli az embereket (2Móz 4,21–23; 2Móz 12,29; Zsolt 78,31), parancsára pedig emberek embereket ölnek meg (Józs 6,21,25; 1Sám 15,2–3).

Az ember részéről az állatok megölését Isten nem rója fel bűnnek, mivel húruk táplálékul szolgál az embereknek. Az áldozati állatok leölése a bűnökért való helyettesítő, engesztelő áldozatot jelenti, vérük kifolyása (3Móz 17,11–12), életük kimúlása (2Móz 12,6–8; 1Kir 8,63; Zsid 10,1–4), előre mutat a tökéletes Bárány (Jn 1,29; Ézs 53,7; Jel 5,12) feláldozására (Zsid 9,28; 10,10–14). Isten törvénye tiltja a gyilkolást, az ölést (2Móz 20,13; Mt 5,21). Ez alól csupán parancsa adhat felmentést. Ezt látjuk Saul király Amálekkel vívott harcában (1Sám 15,2–3), amikor Saul kíméletesebb volt az Úrnál (1Sám 15,18–23), és engedetlensége miatt elvette tőle a királyságot, Agágot pedig Amálek királyát Sámuel próféta vagdalta darabokra Gilgálban az Úr előtt (1Sám 15,32–33).

Az Úr igéje megkülönbözteti a tévedésből elkövetett emberölést a szándékosan elkövetett gyilkosságtól. Az Úr Izráelnek hat menedékvárost jelölt ki a tévedésből elkövetett gyilkosok részére a vérbosszú előli menekülésre (4Móz 35,9–34; Józs 20,1–9). A szándékos emberölést Isten halállal bünteti (1Móz 9,6; Mt 26,52; Jel 13,10; 3Móz 24,17).

Isten az élet forrása, az élet az Atyában van (Jn 1,4; 1Jn 1,2), az ördög pedig emberölő volt kezdettől fogva (Jn 8,44 1Jn 3,8). Akiben a sátán lakik, annak szívéből gyilkosságok jönnek ki (Mt 15,9). Mint már említettem: az emberiség történelme az öldöklések, a gyilkosságok hosszú láncolata. Nehéz lenne számba venni ennek folyamatát az írott történelemben. Az ókori hódítók hadjáratai, a közép- és ókor történelmének véres háborúi, a legújabb kor gépesített, öldöklő arzenálja, a holocaust, a napjainkban dúló háborúk, az erőszakos gyilkosságok, a terrorcselekmények számtalan változata gyarapítja a gyilkosság bűnének végeláthatatlan tömegét. Ez alól nem kivétel Izráel, Isten választott népe sem, különösen a honfoglalás idején, majd ezután az ellene zajló háborúk tengernyi kínja teszi vértől áztatottá történelmét. A Krisztus halála utáni kétezer esztendő történelme bizonyítja: az ő vére rajtunk és a mi magzatainkon (Mt 12,2–3.11–14!) ...de eljön az idő (Zak 14,3–9.16!). Sajnálatos módon az úgynevezett keresztény világ is beleesett a gyilkosság bűnébe, amikor a háborúba induló fegyvereket megáldotta, vagy amikor Krisztus igazi követői ellen Jézus nevében, irtó hadjáratot folytattak, válogatott kínzások közepette.

Az emberi nem és történelem legnagyobb gyilkossága az volt, amikor az élet urát, az Isten Fiát gyilkolták meg bűnös emberi kezek (ApCs 2,23; 1Thes 2,15; 1Pét 3,18). Jézus felismerte nemzedékének gyilkos szándékát, hiszen ők voltak, akik a prófétákat is megölték, és büntársak voltak azok meggyilkolásában (Mt 23,29–35; Mt 26,4). Ezért kesereg Jézus Jeruzsálem láttán... mondja róla, ki megöli a prófétákat és megkövezi azokat, akik

tehozzád küldetnek (Mt 23,37; Lk 13,34). Krisztus zsidó és farizeus kortársaiban szívük indulatából származó gyilkos terv vált valóra emberileg a golgotai kereszten (Mt 27,31.35.46.50), holott Jézus részéről önként vállalt halál volt ez, az emberiség megváltásáért (Jn 12,27; Jn 10,17–18; Mt 26,52–54).

A keresztény közösségekben a gyilkosság bűne nem kirívó brutalitással, hanem kifinomult érzületben van jelen, amiről az ige lerántja a leplet. Sokszor hallani keresztények ajkáról, amikor „bűnnélküli” életüket ecsetelik, hogy... nem gyilkolok... Nincs közöttünk gyilkos, aki miatt szenvedne büntetést (1Pét 4,15).

Kain szívében gonoszt gondolt Ábelről, haragra gerjedve meggyilkolta a mezőn (1Móz 4, 5–8; 1Jn 3,12). A lecsüggesztett fej, a haragra gerjedt szív ajtónyitás a gonosz előtt, ami testvér elleni gyűlöletet szít. Aki pedig gyűlöli az atyjafiát, az mind embergyilkos (1Jn 3,14–16). Még az ilyen ember a bűn halálában van, nem ment át az életre, hiányzik nála a krisztusi szeretet, nincs örök élete, így nem léphet be az Aranyvárosba, hiába vallja magát hívő kereszténynek.

Joggal mondja sok keresztény, hogy a fentebb említett gyilkosságok egyikének sem részese. Sokak szívében ott van a titokzatos gyűlölet atyjafia iránt, mert az Úr jobban megáldotta őt, mert a testvéri közösségben szívesebben beszélnek övele, vagy nagyobb létszámú hallgatóságot vonz prédikációja, mint az övé. A lelki riválisok, a ki a nagyobb (Mt 18,1; Lk 9,46) – kérdései mögött titokzatosan meghúzódik az atyafiak elleni gyűlölet. Ezt a szív mélyén lévő, álcázott, titkos bünt Isten látja (Zsolt 7,10; Jel 2,23), és ezt is gyilkosságnak nevezi. A képmutatás palástja alatt most a gyülekezeti körben el lehet rejteni (Mt 23,26–30), de az Úr előtt lehull a lepel, a vége pedig kárhozat (Jel 21,8).

Az emberi élet szándékos kioltása kimeríti a gyilkosság bűnét. Első pillanatai a fogantatással indulnak el az édesanya méhében. Ettől kezdődően felelősség terheli az anyát Isten előtt az új életért. Mindazon dolog, ami az anyával történik ezután, a magzatra meghatározó lesz (idegállapot, dohányzás, alkohol, drogfogyasztás), nem is szólva a környezet nagyfokú szennyezettségéről (nukleáris szennyezettség – torzszülöttek sokasága).

Az édesanya méhében elkezdődött élet bármilyen módszerrel való kioltása gyilkossági kategória. Az embrionális élet megszűnésére is csak az élet Urának van joga (Jer 20,17). Aki megutálva, nem kívánatosnak tartja az „új gyermek” életét és mesterségesen vet (vetett) véget annak (abortusz), a gyilkosság bűnének részese, mivel teste egy emberi élet koporsója lett! A világra születendő gyermekek (emberek) angyalai ott állnak a mennyei Atya (!) színe előtt, látják az élet urának fenséges orcáját (Mt 18,10). A visszautasított gyermekek angyalai Istentől rendelt szolgálatukat (Zsid 1,14) a gyilkosság bűne miatt nem láthatják el. Az üdvösségre jutottak örömétől is megfosztottá válnak a szolgáló angyalok (Lk 15,10), pedig az embernek Fia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett (Mt 18,11). Nem gondoldod, hogy valakit rajtad fog keresni!?

Az ember gondolkodási és cselekvési szabad akarattal rendelkezik. A tudatlanság idejét Isten elnézi (3Móz 5,18; ApCs 17,30), az akkori bűnöket megbocsátja, de amire világosság van az Úrtól, azt már számon kéri (Zsid 10,26–27). A gyilkosok nem mehetnek be az Aranyvárosba!

Az élet gondjai, a problémák sokasága megkeseríti a lelket. A keserűség bármely gyökerének (Zsid 12,15) felnevekedése megzavarhatja a lélek egyensúlyát, és az Isten kegyelméből való kiesést okozhatja. Jób életének nyomorúsága felett való kesergésében inkább választaná a fulladásos halált, mint saját csontvázának látását (Jób 7,15 – új fordítás). Amikor már önmagának is terhére van (Jób 7,20b), kívánja elvetni életét magától. Júdás, amikor látta, hogy Jézus nem menti meg hatalmával magát a haláltól (Mt 26,52–54), rádöbben, hogy

ártatlan vért árult el. Visszaadta az árulás 30 ezüst pénzét (a templomba dobta), elment és felakasztotta magát, öngyilkos lett (Mt 27,3–5). Nem Jézushoz sietett, kiesett a kegyelemből, szörnyű halál lett a vége (ApCs 1,17–18), amit megtudtak mindazok, akik Jeruzsálemben laktak.

Sajnálatos, hogy keresztény körökben is előfordul az öngyilkosság bűne. Senki sem bírt befolyással lenni arra, hogy mikor érkezett e világba, az innen való távozás idejét sem reánk bízta a Mindenható. Ezt a jogot Ő tartja fenn magának (Zsolt 90,3; Jób 16,22). Az önmaga gyilkosa visszautasítja a még esedékes kegyelmi napokat, megveti Isten felkínált jó szándékát, így csak a halál maradhat számára és nem az Aranyváros. Óvjon meg minden hívő keresztényt az Úr az öngyilkosság bűnétől.

A fentiekben a gyilkosok és gyilkosságok sötét, bűnös felhői között jártunk, melyeknek a vége a még sötétebb örök jövőendő a kénkövel égő tüzes mocsárban (Jel 21,8). A gyilkosság a test cselekedeteinek (Gal 5,21) egyike, bármelyik fajtájának csak úgy lesz vége, ha megöletik. Ez az újjászületett lelki ember harci feladata. A feladat nagyságához és komolyságához mérten éppen ezért igen erőteljes az ige felhívása erre az öldöklő harcra (Kol 3,5–8). Itt az ideje, hogy akik Krisztuséi, azok a testet megfeszítsék indulataival és kívánságaival együtt (Gal 5,24; Róm 6,6). A test és a vér (az óemberi természet) nem öröklí Isten országát (1Kor 15,50), csak az új embernek van öröksége abban és bemenetele a kapukon az Aranyvárosba! Te is vágyakozol az új, a mennyei Jeruzsálembé?!

Az Aranyvárosból kimaradók felsorolásában a gyilkosok után a bálványimádók következnek (Jel 22,15; 21,8), akiknek részük a kénkövel égő tüzes tóban lesz. A bálványok készítése az emberiség történelmének régmúltjába nyúlik vissza, ami legalább három tényezőtől fakad: a hitetlenség, a materiális gondolkodás és a kiszolgáltatottság tudata. Az istenség láthatatlan, ezért hinni kell, hogy mégis létezik, de csak azt tudja hinni, amit láthat, tehát anyagból látható, fogható istenséget készít, hogy kiszolgáltatott voltában valakihez segítségért járulhasson a szükségben lévő ember. Általában a bálvány alatt az istenség képben, szoborban, metszetben való ábrázolását értjük. Modelljéül emberi, illetve állati alakok szolgáltak, vagy csupán egy élénk, művészi képzelet alkotása és mindezeknek gazdag, színes kombinációja.

A Bibliában említett minden történelmi népnek voltak bálványai. Ezek közül csupán néhány álljon itt.

- Adramélek (erős király) és Anamélek (felhő-király) a szefarvárímbeliek bálvány istene. Tiszteletére tűzzel égették meg gyermekeiket (2Kir 17,31).
- Áron arany borjúja a zsidók bálványa, a vándorlás közben, amíg Mózes a Hórebbe volt (2Móz 32,4). Az egyiptomi Ápisz bika (túlhabzó erő) mintájára készítették, bálványisten.
- Baál (Úr) Sidon, Fenícia és a samáriaiak bálványistene, aminek 450 prófétáját Illés, a kármeli esemény után, a Kison patakja mellett ölt meg (1Kir 18,21–22,40).
- Baál-Zebub (legyek Ura), a filiszteusok bálványistene Ekronban, amiben a legyek és a pestis elhárítójának istenét tisztelték (2Kir 1,2–8). Az Újszövetségben az ördögök fejedelme Belzebub (a szemétdomb ura) néven volt ismeretes (Mt 10,25; Mrk 3,22). A Jeruzsálem melletti nyugati-délnyugati völgyvonulat Hinnon fiainak, – Ben – Hinnon – völgye nevet viseli (2Kir 23,10), ahol a Tófel épült. Ez a völgy Jeruzsálem szemétkerakó helyéül szolgált, ahol állandó bűz és füstölgés volt legyek sokaságával. Innen ered a Gyehenna szóhasználat, az örök tűz jelképeként, az ördög Belzebub fejedelme kifejezéssel összekapcsolva.
- Dágon (dög vagy hal) a filiszteusok bálványistene. Testének felsőrésze ember, dereka és hátsó része hal formájú. Az asdódi Dágon szobor földre hull és darabokra törik az Úr lábaja előtt (1Sám 5,3).

– Mólók, Milkom (király) az Ammoniták bálvány istene (1Kir 11,4–7), aminek követője lett idegen feleségei miatt Salamon király is. Mólók képében a napot, mint az ég királyát imádták az Ammoniták (1Móz 19,38). A zsidók is feláldozták neki gyermekeiket Isten tiltása ellenére (3Móz 18,21; 20,3; 5Móz 18,10; 2Kir 17,17). Ezért Jeremiás próféta panaszkodása is (Jer 32,35), aki látja Tófet pusztulását a Ben-Hinnon völgyében (Jer 19,1–6!), ami már Jósias királynak is gondot okozott (2Kir 23,10).

A Mólóknak hozott gyermekáldozatot a Hinnon fiainak völgyében felépített Tófet magaslaton vitték végre (Jer 7,31). A Tófet szó héber megfelelője Tofim, ami dobokat, dobolást jelent. A felépített magaslaton volt Mólók bálványszobra, amelynek rézkarjaiba sok parazsat raktak. Amikor már izzóvá lett, akkor az apa letette gyermekét Mólók tüzes karjaira. Közben a papok nagy dobolást, sípolást és kántálást vittek véghez, hogy a gyermek síró hangja ne hallassék. Így, miközben nagy hanggal peregtek a dobok, a zenészek hangosan muzsikáltak, a papok kántálták a sokszor ismételt monoton szöveget, a gyermekáldozatot pedig a bálvány karjaiban a tűz emésztette meg. (Hát nem szörnyű és utálatos az élő Isten előtt az ilyen bálványtisztelet?!)

A bálványok készítését és azok imádását Isten megtiltja. Ne csinálj magadnak faragott képet (2Móz 20,4–6), öntött isteneket (2Móz 34,7; 3Móz 19,4). Átkozott az az ember, aki faragott és öntött képet csinál (5Móz 27,15; Jer 11,3), hazugság az ötvösök öntése, nincs benne szellem (Zsolt 115,4–8; Jer 10,14; 51,17), szájuk van, de nem szólnak.

Az Úr a Hórebbe szólott a tűznek közepéből, de semmi alakot nem láttak (5Móz 4,15–18), ezért minden bálvány képzelet szüleménye, eszményi alak istenítése, szél és hiábavalóság (Ézs 41,29), nevetségre való munka (Jer 10,14–15; 51,18).

A bálvány imádása, az ember alkotta képnek vagy szobornak isteni tiszteletben való részesítése, oltáraiknál való áldozás Isten népe számára tilos. Ne imádd azok isteneit (2Móz 23,24), ne borulj le azok előtt (5Móz 4,19), az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj (Lk 4,8), kerüljétek a bálványimádást (1Kor 10,14), oltalmazzatok meg magatokat a bálványoktól (1Jn 5,21) – szól az Úr sok figyelmeztetéssel.

Az evangéliumi közösségek hívői meglehetősen mondják: nálunk nincsenek képek, bálványok, faragványok, nem imádjuk az égitesteket, így ez isteni parancsot teljesítjük. Ez külsőségekben, felületesen szemlélve igaz is. Azonban Isten a szíveteket vizsgálja és annak érzülete ismert előtte. Isten igéje a fősvénységet (Kol 3,5) is bálványimádásnak nevezi (Ef 5,5; 1Kor 6,9). Az érzékiség, ami a testnek és a szemnek kívánsága, a világi dolgok iránti vágyódás is (1Jn 2,16) bálványimádás. Azok, akik a gyülekezetben szakadásokat és botránkozásokat okoznak, nem Jézus Krisztusnak szolgálnak, hanem az ő hasuknak (Róm 16,18), akiknek istenük az ő hasuk (Fil 3,19), inkább a gyönyörnek, szeretői (2Tim 3,4), akik saját kívánságaik szerint járnak és keresnek maguknak tanítókat, az igazságtól elfordítják fülüket (2Tim 4,3–4). Ha a Szentírás igéit szelektálsz, kiválogatod magadnak a számodra kedvező igéket, a többi pedig más korba helyezed vagy másnak címezted, nem vagy-e bálványimádó?! Az Isten igéjének való ellenszegülés bálványozás és bálványimádás (1Sám 15,23), mivel beszédének megvetését jelenti, holott a teljes Írás Istentől ihletett, (2Tim 3,16–17). Krisztus mellett a mammon, a pénz, a vagyon, a világ szeretete: két úrnak való szolgálás (Mt 6,24; Lk 16,9,13).

Pál athéni látogatása során látja, hogy a város tele van bálványokkal. (ApCs 17,16–30). Az Aeropáguson megdicséri Athén népét, hogy nagyon istenfélőknek látszik. Ő pedig most az ismeretlen Istent hirdeti nekik, és tudtukra adja, hogy nem járulhatunk aranyhoz, ezüsthöz, kőhöz, emberi faragványokhoz, mert ez nem istenség (ApCs 17,29–30).

A ma világa éppen úgy tele van bálványok sokaságával, mint akkor Athén. A bálványok és imádásuk sokféle színben jelenik meg. A sport, a futball, a gazdagság, az élvezetek, a szerelem, a technika vívmányai, a zene, az autó, a hobbi, a tánc, a videó, a televízió, a divat, a

szórakozás, az eledel, s ki tudná teljességgel sorba állítani a ma valós és eszményi bálványait, nem is szólva a keleti és az okkult dolgokról. Milliók hódolnak valamelyik előtt és áldoznak: időt, egészséget, pénzt, elfelejtkezve az élő Istenről.

Sajnos, sok keresztény szívében is vannak ott ezekből, és elmennek a gyülekezetbe ezekkel Isten elé. Hallgatják az Úr szavát, azután visszamennek a hétköznapiakba, és áldoznak a szívükbe rejtett bálványoknak. Most azt üzeni ilyeneknek az Úr: Térjete meg és forduljatok el a bálványoktól, minden utálatosságtól fordítsátok el orcátokat (Ez 14,1–6), mert nincs semmi köze Isten templomának a bálványokhoz (2Kor 6,16)! Oltalmaztatok meg magatokat a bálványoktól (1Jn 5,21), mert ha valaki atyafi léte bálványimádó, azzal együtt se egyetek (úrvacsora!) (1Kor 5,11; 11,26–33). Az ilyenek nem örökölhetik Isten országát (1Kor 6,9), nem mehetnek be az Aranyvárosba (Jel 22,15) hiába járnak a hívők gyülekezetébe, mégsem tartoznak a Bárány Menyasszonyához.

(folytatás következik)

Távoli vidéken • Telegdi József

%Elhangzott a Kossuth Rádióban 2000. július 7-én. „Néhány nap múlva a fiatalabb fiú összeszedett mindent, elköltözött egy távoli vidékre, és ott eltékozolta a vagyonát, mert kicsapongó életet folytatott.” (Lk 15,13)

Kedves Hallgatóim!

A tékozló fiúról szóló példázatból olvastam egy szakaszt. Egy ember két fia közül a fiatalabb idő előtt kikövetelte az atyai örökséget, és eltávozott otthonról. E fiú magatartásában és sorsában nincs semmi új, semmi szellemes. Éppen ez a figyelemreméltó: az öncélú élet ösvényén indul el, olyan úton, amelyen már milliók jutottak csődbe előtte. Ő mégis elindul, mások kárából nem tanul. Végig kell járnia az utat a teljes csődig, csak ebből tud okulni. „Néhány nap múlva a fiatalabb fiú összeszedett mindent...” Ez a magatartás bizony jellemző ránk is. Azzal vagyunk elfoglalva nap mint nap, hogy összeszedjük mindent, amit csak lehet. Kínos gonddal ügyelünk arra, hogy megfogjunk minden fillért, a hagyatéki leltár teljes legyen, a vállalkozásunk fejlődjék, anyagiakban gyarapodjunk.

És miközben teljes igyekezettel mindent összeszedünk, magunk szétszórttá válunk. Éberen örködünk, hogy anyagilag kárt ne szenvedjünk, de közben lelkünkben kárt vallunk. A nagy sietségben elfeledkezünk valami fontos dologról: ez az egész élet igen rövid, és amit összeszedtünk, újabb „néhány nap múlva” valamennyi értéktelen kacattá válik. Egyszer – talán előbb, mint gondoljuk – számot kell adnunk mennyei Atyánk előtt, aki nem azt kérdezi majd tőlünk, mit gyűjtöttünk, hanem hogy kik vagyunk.

Vigyázzunk tehát! Inkább engedjünk el valamit, ami minket illetve, csak önmagunkat szét ne szórjuk, el ne veszítsük! Naponként összeszedetten álljunk meg mennyei Atyánk előtt, legyen időnk tanácsát kikérni, lépéseinket megfontolni!

A fiú „elköltözött egy távoli vidékre”. Nem túl általános ez a megfogalmazás? Elköltözött, de hová? Mindegy neki, csak minél távolabb kerüljön az apjától, mert otthon gátak vannak, ő pedig végre gátlástalanul akarja élvezni a nagybetűs életet: a szerelmi életet is, a társas életet is. Csak éppen azt felejt el, hogy gátlástalanul élni nem lehet, legalábbis nem sokáig lehet. A gátak korlátozhatják is, de inkább védik az embert.

Teremtő Atyánk azért építette az emberbe a lelkiismeret és a szégyenérzet gátjait, hogy ezek által is védelmezzék bennünket. Ilyenkor nyáron, a nagy szabadságolások időszakában különösen hajlamosak vagyunk a gátakat áttörni, és máris tiltott területen, „távoli vidéken” találjuk magunkat. Szabadságot akarunk. Szabadságot – az atyai ház fegyelmétől, mert elégünk van a szülői ház hívő légköréből, vagy talán keserű emlékként kísérik a régmúlt gyermekkor vallásos kötelezettségei. Úgy véljük: „Isten háta mögött” bármit lehet csinálni. Pedig nem, mert nincsen „Isten háta mögött”.

A történetbeli fiúról így olvassuk: „...ott eltékozolta a vagyonát, mert kicsapongó életet folytatott.” Hát ez az a nagy szabadság? Eltékozolta, szétszórta mindazt, amit kínos gonddal összeszedett. Miért? Mert a bűn elveszi az ember józan eszét. Mert ilyenkor az ember nem számol, csak tékozol.

Kedves Hallgatóm!

Ez az ifjú gazdag volt otthon, szegény lett a távoli vidéken. Valami hasonlót olvasunk egy másik Fiúról is. Hasonlót és mégis egészen mást: „Ismeritek a mi Urunk, Jézus Krisztus jótéteményét, hogy gazdag lévén szegénnyé lett érettetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok” (2Kor 8,9). Mennyire más ez az út, a jótétemény áldott útja! Urunk Jézus, Isten Fia nem kapni akart, hanem adni, nem „összeszedett”, hanem mindenét szétszította a maga gazdagságát kínálva nekünk.

Testvérem! Ha úgy érzed, egyre távolabb sodródsz Istentől, de kész vagy visszafordulni, akkor most imádkozzunk együtt!

Atyám, bocsásd meg nekem, hogy elidegenedtem Tőled. Látom már: nem az a legfontosabb, hogy mi a szerzeményem, hanem hogy ki vagyok, a tied vagyok-e. Kérem és elfogadom a magam szegénysége helyett az Úr Jézus által felkínált kegyelmet, amely valóban gazdaggá tehet. Visszatérek Hozzád, fogadj engem újra a fiaddá!

---

10 ÉV

10 éve Élő Víz • Makovei János az ÉLŐ VÍZ első főszerkesztője

„És ismét megásta Izsák a kutakat, amelyeket az ő atyjának, Ábrahámnak idejében ástak, de amelyeket Ábrahám holta után behánytak a filiszteusok, és azokkal a nevekkel nevezte azokat, amely neveket az ő atyja adott azoknak. Izsák szolgálai pedig ástak a völgyben, és élő víznek forrására akadtak ott.” (1Móz 26,18–19)

Az ÉLŐ VÍZ – Közösségünk folyóirata 10 évvel ezelőtt „bukkant a felszínre”, és forrása azóta sem apadt el. Sok minden változott a tíz esztendő során: formája, elkészítési módja, a körülötte munkálkodó „kútásók” személye, de a lényeg – az élő víz – megmaradt.

Igen kedves nekem a fenti igeidézet azért is, mert a maga több ezer éves valóságával közösségünk folyóiratának keletkezéstörténetét is látom benne.

Visszagondolva a tíz évvel ezelőtti körülményekre, igazán azt kell mondanom, hogy időben legalább 10–15 évvel még korábbra is emlékezni kell. Ugyanis ezekben az években nem múlt el egy-egy közgyűlés anélkül, hogy akár előre eltervezetten, akár csak úgy, „a lélek sugallatára” ne került volna napirendre – olykor bizony egészen szenvedélyesen – a folyóirat ügye. Minden ilyen közgyűlés azzal zárult, hogy „ebben az évben megvalósítjuk ezt a nagyszerű tervet”.

És hosszú időn át nem valósult meg... Nem volt vállalkozó szellemű kútásó, aki belevágott volna a dologba. Ugyanis, a még korábbi évtizedekre visszatekintve, tudnunk kell, hogy közösségünknek már voltak folyóiratai: az *Apostoli Hit*, a *Pünkösöd*.

Olyan kutak ezek, amelyeket elődeink ástak, és egy-egy időszakra biztosították a maguk módján az élő vízhez jutást. Amikor eljött a filiszteusok ideje, bizony „behányták” e kutakat, és hosszú időn át csak az emléküik felett szomorkodhattak a szomszédok.

A későbbi filiszteusok sem nézték jó szemmel ennek az újraásásnak még a szándékát sem. Éveken, évtizedeken át nem történt semmi, bár az igény megvolt e kútra.

Az 1990. évi közgyűlésen újból felbukkant a téma – emlékezetem szerint „napirend előtti felszólalás” formájában. S bár, úgy gondoltam, hogy e rövid írásomban nevetek nem említek és nem sorolok fel (gondolom ezt megteszik a nálam avatottabb tollú drága testvéreim és barátaim), annyiban mégis meg kell szegnem ezt az elhatározásomat, elmondom: e

felszólalásnak, a korábbi évekhez hasonlóan, *Bozsóky Ferenc* lelkipásztor atyámfia volt a „nagymestere”. Emlékeztetett a „régii szép időkre”, amikor csodálatos módon működött a pünkösdi irodalmi munka, ideértve a folyóirat kiadást is.

Az elhangzott kérésre az ígéret nagyon szerény és nagyon csendes volt... Néhányan csákányt, kapát, lapátot és efféle szerszámokat ragadtunk a kezünkbe, igaz, ezek amolyan golyóstoll, írógép, ceruza, radír formájú eszközök voltak... Hol volt akkor még a számítógép? Nagyon egyszerű, mondhatnám úgy is, hogy kezdő és szegényes kutasok voltunk mi egynéhányan, akik elhatároztuk, hogy „atyáink kútjait” kiássuk újból, és addig nem nyugszunk, amíg élő vízre nem bukkanunk.

Az egyébként is rendkívül szűkös szabadidőnkét még jobban megkurtítottuk, és gyakran tartottunk szerkesztőségi üléseket, hogy megadjuk a dolgok kellő formáját, legyen hol összegyűlnie az élő víznek...

Imádkoztunk, beszélgettünk, megbeszéltünk, határoztunk, változtattunk, elfáradtunk, újrakezdtünk, határidőt adtunk, kértünk, könyörögtünk... Az élő víz bizony eleinte csak csordogált, idő kellett, amíg összegyűlt annyi, hogy meg lehessen vele itatni „az ország népét”.

A megitatott drága testvéreink aztán jelezték, hogy ez egy kicsit hideg, egy kicsit meleg, egy kicsit túl sok a külföldi íz benne, itt-ott kemény ez a víz, használjunk némi vízlágyítót. Túl városias, túl falusias a stílusunk. És mi ástunk tovább, mélyebbre... Ahogy múlt az idő itt-ott a kutasok személye is változott, olykor éppen a főkutasokon volt a sor..., de jó tudni azt, hogy ez csak előbbre vitte az ÉLŐ VÍZ kútügyét.

Jó tudni azt is, hogy ez a folyóirat nem egyszerűen egy fórum, ahol a tehetséges és még tehetségesebb irodalmárok próbálgathatják oroszlánkörmeiket, hanem minden írás és minden más műfaj a különböző helyzetű szomjazók „égető szomjúságát” akarja oltani – ÉLŐ VÍZ-zel.

Úgy gondolom, hogy ennek a kútnak létjogosultsága van mindaddig, amíg az élő víz forrása fakad a lap soraiból, és amíg lesznek környezetünkben olyanok, akik „éhezik és szomjaznak az igazságot”, az élő vizet.

Minden bizonnyal a filiszteusok, meg Gérár pásztorai sem maradnak tétlenek és mindent elkövetnek, hogy lehetetlenné tegyék a kút szolgálatát. Ma talán nem a tiltás vagy a kemény erőszak eszközével „versengenek Izsák pásztoraival”, de a szándék ugyanaz... ne legyen ÉLŐ VÍZ-e a szomjazónak.

Izsák pásztorai nem estek kétségbe, nem folytattak háborút Gérár pásztoraival, nem rohantak védelemért igazuk tudatában, hanem továbbmentek az úton, ahol velük volt Ábrahám Istene. Ennek ismeretében – a négyezer éves történet – így vigasztal bennünket az akkori kutasok bizonyágtételével:

Immár tágas helyet szerzett az Úr minékünk, és szaporodhatunk a földön. (1Móz 26,22/b)

Még Élő a Víz • Kovács Zoltán

Pontosan tíz évvel ezelőtt, 1990 szeptemberében jelent meg a Pünkösdi Közösség lapjának, az Élő Víznek az első száma. Azóta sok víz lefolyt a Dunán, és sok cikk jelent meg az Élő Vízben. Volt közöttük jobb és kevésbé jó, de mindegyiket az Út szolgálatának és a Közösség építésének szándéka hatotta át. Voltak írások, melyek jelentőségét az adott pillanatban nem lehetett felmérni, értéküket az azóta eltelt idő határozta meg. Jelent meg olyan prófécia az országos ébredésről, amely azóta sem teljesedett be – ezért a cikkért elnézést kérünk. Jelent meg olyan írás, amely utólag beteljesedett, mintegy próféciaaként, pedig csak vezércikknek íródott, a megjelenés idején viszont írójának állásába került – ezért nem nekünk kell elnézést kérnünk. Közöltünk novellákat, bizonyágtételeket, igei tanításokat, riportokat és beszámolókat Közösségünk életéről. Építettük Isten országát a magunk sajátos eszközeivel az

írásztalnál, melynek eredménye az a közel kétezer oldalnyi olvasnivaló, ami Istenről tesz bizonyosságot mindaddig, amíg lesz ember, aki a kezébe veszi és elolvassa.

Az elmúlt tíz évben az Élő Vízzel megtalálta a helyét és feladatát a Közösségen belül, és általában ismert és elfogadott lett. Helykeresésében a Pünkösdi Közösség arculatának gyors változása szolgáltatott nem mindig ideális hátteret. Alapvető jellege és szerkezete mindvégig megmaradt, de ehhez sajátos ízeket kevertek a szerkesztést ténylegesen végző személyek. Az Élő Vízzel indulása *Makovei János* főszerkesztő és *D. Nagy András* szerkesztő testvérekhez kötődik. Ebben a felállásban a szerkesztés oroszlánrészét *D. Nagy András* végezte, miként a második főszerkesztő *Telegdi József* idejében is. A szerkesztőség éveken át hűséggel dolgozó tagjai is ebben az időben kerültek a laphoz: *Balogh Sándor, Kázmér Pálné, Pánczél János, ifj. Kovács Béla, Kovács Zoltán*. A lap arculatára *D. Nagy András* személye volt döntő hatással. Az volt a nézete, hogy hagyjuk a különböző véleményeket ütközni a lapban. Ezért olykor egymással vitázó írások jelentek meg az Élő Vízzel, ami a különféle gondolatok megismerése terén építő lehetett, de a felvetett témában elmaradt a határozott állásfoglalás, s ez zavarólag hatott. A testvérek nehezen viselték a vitát az Élő Vízzel, s rontotta a lap megítélését az a tény is, hogy a Közösségekben akkoriban kibontakozó hitesek pünkösdzizmus igényeinek nem felelt meg az újság tartalma. Az ő szlogenjük volt, hogy az Élő Vízzel álló víz. Már ekkor megfigyelhető volt, hogy az új eszmékre nyitottabb pesti és péceli gyülekezetek más teológiai álláspontot képviseltek, mint vidéki gyülekezeteink, s körükben az Élő Vízzel megítélése is negatívabb volt az országos átlagnál.

A fent vázolt helyzetben vette át az újság szerkesztését e sorok írója az 1993. év elején. Tevékenysége alatt kerültek be a szerkesztőségbe olyan meghatározó egyéniségek, mint *Durkó Sándor László, Nagy Kornél* vagy a tördelőszerkesztő, *Erki-Kiss Zsolt*. Ebben az időszakban *Kovács Zoltán*nak a nézete érvényesült a lapnál, hogy az Élő Vízzel a helyes út megvilágításában bizonyos értelemben küldetése van a hívő nép számára. Szerkesztése alatt a lap harcosan állást foglalt a hitesek nézetek terjedése ellen a Közösség életét tépázó teológiai vitákban. Ez a fellépés sértette a hitesek pünkösdi érdekeit, s miután ezek az érdekek kerekedtek felül az országos vezetésben is, elkerülhetetlenné vált a szerkesztőváltás. Utólagosan értékelve, amikor a hitesek hullám csillapodásának vagyunk tanúi a Közösségekben, úgy vélem, hogy ebben – e divathullám nemzetközi szintű kimúlása mellett – az Élő Vízzel is volt szerepe.

1996 nyarán került a szerkesztőség élére a jelenlegi főszerkesztő, *Bérczes Lajos*. Az ő vezetése alatt jött a laphoz *Koncz Sándorné* és *Hegedűs Ildikó*, míg az 1990-es gárdából csak jómagam maradtam. *Bérczes* testvér munkálkodása nyomán az Élő Vízzel harmadjára is arculatot váltott. Állásfoglalásai ritkábbak és finomabbak lettek, előtérbe került, hogy csak szép és jó dolgok jussanak az újságba. Nagyobb hangsúly esett a személyes bizonyosságtételekre. *Bérczes* testvér szerkesztésével az Élő Vízzel belépett a felnőttkorba. Megcsendesedett, és a Közösségekben belüli hitesek hullám megcsendesedésével a lapot korábban elutasító gyülekezetekben is elfogadhatóbb lett. Az Élő Vízzel sikerében – a főszerkesztő személyisége mellett – szerepe volt a Közösségekben belüli teológiai viták elcsitulásának, valamint annak a felismerésnek is, hogy nem kifizetődő az Élő Vízzel szemben menni. Röviden: nemcsak a lap vált felnőtté, hanem az olvasótábora is. Ma már természetes az, ami 1993–94-ben még sokkoló volt, tudniillik, hogy az Élő Vízzel van véleménye.

Az Élő Vízzel az Evangéliumi Pünkösdi Közösség lapja. Sorsa nemcsak a múltban fonódott össze a Közösségekkel, hanem ez a jelenben és a jövőben is így marad. Kívülálló olvasói nemigen akadnak, példányszáma akkor nőhet jelentősen, ha a Közösség létszáma is nő. Jó újságírói akkor lesznek, ha a Közösségekben is lesznek olyan tehetséges emberek, akik rászánják magukat az írásra. Jó bizonyosságtételeket akkor tudunk megjelentetni, ha olvasóink megírják ezeket. Nimbusza, tekintélye akkor lesz, ha mi magunk is fontosnak tartjuk, hogy mit mond az újság. Fejlődni akkor fog, ha mi magunk is támogatjuk. A lapot évek óta a

szerkesztőség kis csapatának lelkes munkája tartja fenn. Támogatás nélkül elapadhat a ma még Élő Víz. Ne hagyjuk!

A csendes kísérő – Az Élő Víz Irodalmi Alapítvány • Kovács Zoltán

Az Élő Víz Alapítvány egy évvel az Élő Víz születése után 1991 szeptemberében jött létre, elsősorban az újság anyagi támogatásának szándékával. Az alapító *D. Nagy András* testvér volt, aki szükségesnek tartotta az Élő Vizet ilyen módon is megtámogatni. Testvérünk egy széles hatókörű, országos alapítványról álmodott, ezért a lap támogatása mellett az alapító okiratba bekerült az Evangéliumi Pünkösdi Közösség evangélizációs munkájának a segítése, valamint a gyermek- és ifjúságvédelem, illetve a külföldi magyar testvérekkel való kapcsolattartás ügye. Az ÉVA 50.000 Ft-os alaptőkével indult a Közösséghez kapcsolódó első alapítványként, s mint ilyennek, jó esélye volt rá, hogy a testvérek körében általánosan elfogadott szervezetként jelentős segítséget nyújthasson a missziómunkában országos és helyi szinten egyaránt. Az Alapítvány első elnöke *Makovei János* testvér volt.

Az álomkép megvalósulásának folyamata azonban göröngyösebbre sikeredett a vártnál. Kezdődött azzal, hogy az adományok nem a megfelelő ütemben érkeztek az ÉVA-hoz. A testvérek vagy az új formától idegenkedtek, vagy nem érezték magukénak az Alapítvány céljait, de tény, hogy az ÉVA-hoz személy szerint kötődő személyek többet adakoztak ekkoriban, mint az ország testvérisége együttesen. A minimális alaptőke – adományok híján – nem tette lehetővé látványosabb akciók szervezését. Az Alapítvány belekényszerült a tőkegyűjtés lassú, kitartó munkájába, ebben a helyzetben sem mondva le a szűkös lehetőségekhez mért céljainak megvalósításáról.

Makovei János 1992 nyarán lemondott kezdődő kanadai szolgálata miatt az Alapítványnál viselt tisztségéről. Ekkortól *Kovács Zoltán* lett a kuratórium elnöke. Az ÉVA első, közismert akciója a hívő novellapályázat kiírása volt 1993-ban. A vártnál nagyobb sikeren felbuzdulva azóta is évente meghirdetjük a pályázatot, amivel nem csupán az Élő Víz újságot támogatjuk, hanem az irodalmi tehetségek felkutatásában is segítünk, és kedvet csinálunk az evangéliumi témájú íráshoz.

Az Alapítvány következő, jelentős megmozdulása a sátormisszióhoz szükséges sátrak, felszerelések és gépjárművek vámmentes behozatala volt 1994–96-ban. A vámmentes szállítmányokból jutott a kadarkúti szeretetotthonnak, a kaposvári kórháznak és a dunaharaszti rehabilitációs otthonnak is.

Az ÉVA tevékenységi köre fokozatosan szélesedett. Támogatni kezdtük a főiskolát, a szeretetotthont, a gyermek- és a sátormissziót, és 1996-tól – az alapító okiratot módosítva – lehetővé tettük gyülekezeteink támogatását, a rendszeres tizedadakozást az Alapítványon keresztül. Ez az újítás, bár sokkal több rejlik az ötletben jelenlegi kihasználtságánál, azóta is meghatározó az ÉVA működése szempontjából. Ha mindenki az ÉVA-n keresztül adakozna, az 10–20 milliós többletbevételt adna évente a Közösségnek az adóvisszatérítés révén. A jelenlegi forgalmunk mellett az általunk nyújtott adóvisszatérítés évi 1–1,5 millió forint csupán.

1996-ban jelent meg költségvetésünkben az SZJA 1%-ból származó bevétel. Ezt felhasználva már nagyobb összegű támogatások folyósítására is gondolhatunk, bár szélesebb körű adakozással ezen a területen is lehetne előbbre lépni.

1997-től Aranytoll-díjat is adunk az Élő Víz legjobb újságírójának. Ezzel egyrészt minimális anyagi elismerést kívánunk nyújtani a lap társadalmi munkában dolgozó munkatársainak, másrészt – erre az egy alkalomra – reflektorfénybe hozva tollforgatóinkat a testvériség körében is növelni kívánjuk az újságírók nimbuszát, követendő példát állítva fel, hátha mások is kedvet kapnak az írásra.

1999-ben – mivel tartósan meghaladtuk az évi 5 millió Ft bevételt – külön felügyelő bizottság kezdte meg működését a kuratórium mellett. Ez már a jelen: az Úr kegyelméből megnövekedett mozgáster és lehetőségek, melyekért hálásak vagyunk a Mindenhatónak, és ezeket igyekszünk jól kihasználni Isten országának építésében. Minél többen tartsatok velünk! {k2000404}

Őszinte gratuláció az Élő Víz munkatársainak • Pataky Albert

Július 4-én Tószegen, a polgármesteri hivatalban – Közösségünk által az árvízkárosultak számára összegyűjtött adományának ünnepélyes átadási pillanataira vártunk. A Magyar Televízió stábjának tagjaival beszélgettünk Közösségünkről. A beszélgetés közben megajándékoztuk őket az Élő Víz legutóbbi számával. A stáb egyik tagja valamikor az írott sajtónál dolgozott. Nagy érdeklődéssel vette kezébe a lapot, és mint szakértő őszinte dicséretet mondott.

Pár héttel ezelőtt ugyanezt tettem én is az Élő Víz szerkesztői ülésén. Tettem ezt azért, mert nem régen elővettem az Élő Víz példányait az első számtól kezdve, és így jó lehetőségem volt látni azt a csodálatos fejlődést, amelyen lapunk 10 év alatt átment. Egyaránt vonatkozik ez küllemére és tartalmára.

Ezúton is szeretnék gratulálni a lap szerkesztőségének, valamint publicistáinak a tartalmas írásokhoz és azok megjelenési formájához!

Szívből köszönöm fáradozásukat.

Évek óta az országos média világában mozogva igazán tudom értékelni lapunk fejlődését.

Örülök, hogy az olvasók ilyen folyóiratot tarthatnak a kezükben!

Tisztelt Szerkesztőség! Csak így tovább!

„A jó hír megerősíti a csontokat” (Beszélgetések lapunk hajdani és mai munkatársaival) – D. Nagy András, az első szerkesztő • Koncz Sándorné

%Mostanában gyakran van alkalmunk emlékezni, hogy a legkézenfekvőbbeket: Jézus születésének kétezredik, a magyar állam létrejöttének ezredik évfordulóját említsem. Újból és újból felbukkannak a történelmi alakok, a nagy tettek véghezvivői. A tudósok vitatják, értékelik, a művészek sokféle változatban feldolgozzák az eseményeket, keresik azok mozgatórugóit, kutatják, elképzelik a szereplők emberi arcát.

Megfigyelhetjük, hogy bármilyen látószögből kerül is középpontba Jézus vagy akár István király, alakjuk, tevékenységük értékelésének végkicsengése mindig pozitív. Nem is lehet más, hiszen a többség – Jézus az egész világ, István a magyarság – számára hoztak olyan, az élet megújított formában való továbbvitelét biztosító lehetőséget, ami ma, kétezer illetve ezer év után is megáll.

Mi most nem ilyen nagy dolgokra, „csupán” tízéves múltunkra gondolunk vissza, ez közelebb van hozzánk időben is, benne van a kezünk munkája, átélői voltunk, közvetlenül a mienk. Még nem tisztult éterivé, a közelmúlt felidézésekor előkerül a dolgok színe és fonákja, de a tízévnyi távolság talán már elég ahhoz, hogy higgadtan, kissé bölcsebben (csak fogott rajtuk az idő valamit) nézzünk korábbi önmagunkra.

Emlékezni jó még a rosszra is, mert vigasztaló, hogy túléltek, kibírtuk, de különösen jó arra, amikor tettünk, tehetünk valamit (szinte önmagunk fölé növe) másokért, a közösségért, egy jó ügyért. Ilyen – és egyéb, kavargó – érzésekkel ültünk le beszélgetni. *D. Nagy András* testvérrel, aki „kéz és láb” és persze fej is, azaz egész ember volt, amikor az Élő Víz létrehozásának munkálatait végezte egy kis, lelkes csoport. Munkájuk „érenél maradandóbb”,

nevüket megőrzi az idő, lapunk számai. (Jelen esetben *Makovei János* és *Kovács Zoltán* testvérek írásai.) D. Nagy Andrászt kérdezve nem a fennkölt, magas elvek szemszögéből, inkább kissé „alulnézetből”, a mindennapi tetteket, az aprómunkát igénylő tevékenységek oldaláról tekintünk vissza a lap létrejöttének okaira, körülményeire, az első „úttörő” évekre. – *András, fiatal korod ellenére, az „alapító atyák” közé tartozol. Miért volt fontos neked, hogy a közösségnek lapja legyen?*

– Fiatal lennék? – nem tudom. Megtisztelő, hogy a lap kapcsán ötvenként előkerül a nevem, de hangsúlyoznám, hogy nem voltam egyedül. Sem „egyházfi”, sem hivatalos szolgálattevő, de teológus, újságíró vagy magyartanár sem voltam. Úgy, hogy némi öniróniával elmondhatom: nálam minden együtt volt, ami egy hitmélyítő egyházi lap szerkesztéséhez kell. Az indulásnál nem országos, hivatalos közösségi lapról volt szó. Ekkor, 1986-ban, nehéz lett volna engedélyeztetni és egyáltalán kivitelezni. Azt vettük a fejünkbe, hogy évente kétszer megjelenő, tartalmas folyóiratot csinálunk, az akkor rendelkezésünkre álló technikai eszközökkel (kölcsonvett mechanikus írógép és fénymásoló), amit kézen-közön fogunk majd terjeszteni és ami idővel „kinövi magát”. A lap *Kereső* névvel két, vaskos számot meg is ért, majd elhalt.

Néhány konkrét ok jut eszembe, melyek bennem e lap indításának igényét felkeltették: Az idő tájt rendszeresen olvastam néhány történelmi egyházi folyóiratot, melyek fontosak voltak számomra, ezzel párhuzamosan azt tapasztaltam, hogy a gyülekezetben, (akkor Budapest, Dózsa György úti, ma Agapé) ahová jártam, több testvérnek rendszeresen volna hitmélyítő mondanivalója, de ehhez nincs fóruma, jó lenne létrehozni. Azt is gondoltam, hogy mivel gyülekezetünk (és közösségünk) csak a szóbeliségre támaszkodik, nincs „írásos termése”, a környezetére gyakorolt hatása talán emiatt is gyenge és esetleges. Tapasztalható volt továbbá, hogy a közösségen belüli hír-, információáramlás akadozott, vagy inkább nem volt. Már pedig tudjuk, hogy ennek közösség-összekovácsoló jelentősége van, biblikusan: „a jó hír megerősíti a csontokat”.

A kezdeményező kedv önmagában kevés lett volna, de öröm és megtiszteltetés volt, hogy segíteni akaró és tudó testvérek a kezdeményezés mellé álltak. Először a szervezésben és szerkesztésben részt vállaló, a szakmai mércét mindjárt az elején magasra tevő *Déri Balázs*, szerzőként *Bérczes Csaba*, *id. Tfirst Gyula*, *Pataky Albert*, *Telegdi József*, *Weigert József* testvérek. A fáradságos szöveggépelést és részben a szövegjavítást *Csizmadia Erzsébet* végezte. Angol, német és francia nyelvű cikkek fordításában az előbb említetteken kívül *Petró Lilla* is segített.

A második szám elkészülte után világossá vált, hogy a *Keresőt* több ok miatt nem tudjuk folytatni.

Látva továbbra is a szükségét, no meg a kedvezőre fordult politikai helyzetet id. Tfirst Gyula testvérrel felkerestük közösségünk akkori vezetőségét, hogy kezdeményezzük és sürgessük a közösség országos lapjának elindítását. Nem magunkat ajánlottuk, de érveinknek súlyt adhatott a megszerzett lapcsinálási tapasztalat. A vezetőség döntött: Makovei János testvér irányításával álljon fel egy szerkesztőség. Az első szerkesztőségi ülésen eldőlt, hogy a lap neve Élő Víz lesz, Makovei János főszerkesztő munkáját segítő lettem szerkesztő.

– *Máig felmerülő (öt éve is emlegetett) kérdés, hogy kinek szóljon az újság. A belső, hírlevél – szerű, információs, illetve hitmélyítő funkciója legyen-e erősebb, vagy gazdagabb tartalommal kívülállóknak szóljon, evangélizációs szerepet is vállaljon?*

– Kis olvasótáborról (max. kb. tízezer ember), kis közösségről van szó szűkös lehetőségekkel, véleményem szerint ezért egyetlen lapnak kell ellátni mindegyik feladatot. Nem könnyű, de lehet e téren jó kompromisszumokat kötni. Ennek a kérdésnek a gyakorlati megválaszolásáról is szól a szerkesztők munkája. Ami kezdettől fogva foglalkoztatott bennünket – ez az 1990-es évek elején az első szerkesztőségi ülésen kiderült –, hogy jó lenne a hitelveket tisztázni.

Ennek – szándékunk szerint – jó fóruma lehetett volna egy induló folyóirat.

– *Áttérünk a történetiségről az elvi kérdésekre. Nem baj, érdemes ezt a kezdettől felmerülő fontos dolgot körbejárni. Tehát mit gondolsz a vitákról? Nem vezetett (vezetne ma is) szekértáborok, barikádok kialakulásához az ilyen vita?*

– Megfelelő színvonalon sokmindenről lehet, az Élő Víz hasábjain több mindenről kellene is beszélni, gondolatébresztő vitát nyitni és folytatni. Ehhez a megszólaló (szerző) részéről érthető, árnyalt – nem a „kánaáni nyelv” – használata volna elvárható, továbbá, hogy nem személyeket, hanem jelenségeket – amit sokkal nehezebb – teszünk kritika tárgyává. Az olvasó részéről meg talán az, hogy elfogadja: emberek írják az Élő Vizet is, és nem botránkozik meg azon, hogy nem minden egyezik meg az ő hitével és nézetével.

Mindösszesen vitakultúrára volna szükség, aminek a kialakulásához idő kell. Ennek segítésére a közösségen belül talán senkinek nincs nagyobb lehetősége mint az Élő Víz szerkesztőségének. Mondom ezt annak ellenére, hogy úgy tudom, a lap körüli aktivitás megteremtése az egyik legnagyobb gond most is, az volt a kezdetekben is. Az, hogy rendszeresen és jól megszerkesztett, jó kézzel kiválasztott és változatos témákról szóló vita vagy „eszmezsere oldalak” érdekelnék az olvasóközönséget, biztosra vehető.

– *Jó tipp, sok munka, energia, előbbé tenné a lapot minden bizonnyal. Gondolom, ha nem is mindig elvi vitákban, de kritikában volt részed az első három évben, amíg a lap körül forgolódtál. Térjünk vissza ezekre az időkre!*

– A „mindenes” szerepét töltöttem be: részben szerkesztettem, szerveztem, és a nyomdát intéztem. Keveset írtam. Szorgalmas szerzők, mint pl. *Kovács Zoltán, Kovács Béla, Páncél János, Telegdi József* testvérek adták az egyes számok alapanyagát. *Dénesné Nagy Ibohya* és *Dénes Ferenc* testvérek végezték sokáig a gépelést és a tördelészerkesztést. Az egyik karácsonyi számot Dénes testvér szerkesztette, külső szerzőket is bevont, és maga is jó tollú ember lévén, színvonalas lapot hozott össze.

Sokat jelentettek számomra a gondolatébresztő szerkesztőségi megbeszélések, de az elégtelenség érzése kínzott, mert nem tudtam a munkámat mindenki, és főleg a magam megelégedésére végezni. A gyakorlatlanság, a kevés idő, az eszköztelenség is az oka lehetett ennek. Jöttek a bírálatok folyamatosan, ami jó jel, mert érdeklődést mutat. De zavart, hogy bőven volt mit bírálni, és kicsivel több idő és figyelem mellett jelentősen csökkenthetőek lettek volna a hibák. Voltak olyan kritikák, amelyek inkább a kritizálót minősítették. El kell mondanom, hogy sokan kifejezték örömeiket, hogy van, él az újság. Elment egy év, kettő, és lám, létezik. Ezt jó volt hallani.

– *Ilyen munkánál mindig vannak „baklövések”, magam is tanúsíthatom. Rólad is „elhíresült” a nevezetes „képhistória”. Mi történt valójában?*

– Egy reneszánsz festőkről szóló könyv borítóján lévő kép megtetszett, a megfeszített Krisztust ábrázolta. Az Élő Víz anyaga összeállt, a nyomdába kellett már vinni, de a borító oldalaira nem volt meg a képanyag. Nem mérlegeltem, nem kérdeztem meg senkit, egyedül döntöttem: a kép rákerült a lapra. Tudtam, eleget hallottam a vezető testvérektől, hogy az „egyszerű, idősebb testvérnők” érzékenységére, akik a katolikus vallásból tértek át, tekintettel kell lenni. (Gyanúsán sokszor kerültek elő indokként az „egyszerű testvérnők”!) Amikor megérkezett a csomag a nyomdából, és a központban kibontottuk, hát mit mondjak „Ebből botrány lesz!” – hangzott többfelől a vélemény.

Elvitték azért Kadarkútra, a konferenciára a lapot, ott „visszafogott” terjesztés folyt, de azt hiszem, a hatás nem maradt el.

– *Lehangolt ez a dolog? Köze volt a lemondásodhoz? Mert amit az „egyszerű” vagy „idősebb testvérnők” érzékenységéről mondtak, abban lehetett valami. Magam is többször hallottam gyerekkoromban közeli környezetemben ilyen mondatokat: „Mise, mise semmise”. Vagy „Templom, bemenjek-e nem tom”. Amitől őseink elszakadtak, azt végleg távol akarták tartani maguktól.*

– Nem hangolt le az eset, de egyszerre éreztem fonáknak és jellemzőnek. Fonáknak, mert a

mai napig sem hiszem, hogy a megfeszített Krisztus ábrázolása bármely testvérnek az érzékenységet sérthetné, hiszen nagypéntek megtörtént, az üdvtörténet része, és mindenki tudja, hogy volt folytatás. Ha pedig tévednék, és mégis valakiknek a keresztre feszített Krisztus a vallásos, de megtéretlen életüket juttatja eszükbe, és erre nem szívesen emlékeznek, kérdés, hogy ehhez kell-e igazodni például egy lap szerkesztésénél. Annyiban jellemző volt a történet, hogy bár volt apropója, nem lett belőle vita, még szóban sem, nemhogy az Élő Víz lapjain, hogy mit gondolunk a Krisztus ábrázolásokról, mit a keresztről, mint jelkép, vagy a feszület, mint esemény ábrázolásról stb.? Az viszont zavart, hogy elkapkodott döntéssel másokat kellemetlen helyzetbe hoztam, magyarázkodniuk kellett. A lemondásom nem ekkor történt, és nincs ezzel kapcsolatban. Egyszerűen nem tudtam tovább kellő felelősséggel vállalni a szerkesztést a munkám és egyéb teendőim mellett. Keserűség nem maradt bennem.

– *Mi a véleményed a mostani lapról?*

– Először is örülök, hogy tíz éve folyamatosan van. Túl színesnek tartom a borítókat, visszafogottabb jobb lenne. Jó, hogy van, de a lap terjedelméhez képest néha soknak tűnik az igei tanítás. Az előbb említett rendszeres vitafórumot, több érdekes, egyéni hangvételű cikket, szélesebb kitekintésű könyvajánlót és sajtófigyelőt a magam részéről szívesen látnék.

– *Számíthatunk rád akár ilyen, akár más munkában a jövőben?*

– Nem szeretnék könnyelmű ígéretet tenni, konkrét megkeresésnél dől el a válasz.

– *Előzőleg beszéltünk a humorról is. Szerinted hogy viszonyulnának hozzá az olvasók?*

– Biztosan jól. Jót tenne ilyesféle „szösszenetek” rovat vagy humoroldal. Nem csak szöveg, hanem rajz vagy fénykép és szöveg aláírással humor formájában.

– *Véleményedből, javaslataidból kitűnik, hogy folyamatosan figyelsz az újságra. Örülsz, hogy ott voltál a kezdeteknél, részed volt a létrehozásában?*

– Igen, örülök. Mindennek örülni kell a közösségben, ami rendszeres. Most már úgy látszik, hogy tartós marad az Élő Víz, van fórum a megszólalni akaróknak, talán jönnek majd tehetséges fiatalok friss mondanivalóval. Ezért is megérte.

– *Köszönöm a beszélgetést, a sok értékes javaslatot. Megjegyezzük: tisztázó eszmecsere, rendszeresség, frissítés. Ha csak néhányat meg tudunk belőle valósítani, már nem volt hiábavaló az emlékezés. A múlt tanulságait pedig ráadásként vonhatjuk le.*

ARANYTOLL-DÍJASAINK

„Megáld téged az Úr” Kovács Zoltán, korábbi főszerkesztő • *Hegedűs Ildikó*

Az Élő Vizzel való kapcsolata a D. Nagy András-időszak „Gondolkodó” rovatával kezdődött. Ez még 1990-ben volt. Alig volt azóta olyan szám, amelyet egy vagy két írása ne gazdagított volna. 2000 júliusából visszatekintve a legkedvesebbeknek az elsőket tartja. Ezek a hit és a tudomány kérdéseivel foglalkoztak, és azok a témák is közel álltak hozzá, amelyek az élet adta helyzetekről szóltak – hívő szívű válaszokat keresve.

„Nem kapok második Aranytoll-díjat” – közli testvérem komoly hangon. Csodálkozó kérdésekre nem késik a tárgyilagos válasz. „Ugyanis a bíráló bizottság tagja lettem, és az még se járja, hogy az ember magát jutalmazza” – tudom meg.

Csöndben megjegyzem, hogy bizottsági tagok jönnek-mennek, de csak hadd sorjázzanak testvérünk írásai annak rendje szerint, lapról lapra.

„Jólesett az 1997-es elismerés” – veszi vissza a szót. – „Jókor is jött, szép is volt az Országos Pünkösdi Konferencián – a hivatalos elismerés híján – átadott kitüntetés. Ez akkor is szintet

jelentett, és azóta is megfelelést kívánó cím, hisz az értékelésnek, a szükséges visszajelzésnek is fontos formája” – véli.

Ismeretes, hogy testvérünk három évig – 1993 áprilisától 1996 áprilisáig – főállásban – az Élő Víz felelős szerkesztője volt. Szereti az összefüggő témaköröket. A díjazás évében is a „Szentlélek gyümölcsei” címmel gazdag tartalmú, emlékezetes sorozatot jelentetett meg. Megtudom, hogy mostanában kevesebb ideje van az írásra. Az Úr Jézus visszajövetelének ténye foglalkoztatja, erről már írt is a lapban, szeretné folytatni a témát.

Az ember nem megy be azon az ajtón, amelyet nem Isten nyit ki előtte, és kimegy onnan, ahonnan Isten kivezeti – összegzem magamban azokat a történeteket, amiket Kovács testvér elmondott jelenlegi gyülekezeti életéről. Három gyülekezet vonzáskörében élnek: Várpalota, Inotai Székesfehérvár. Ők azonban egy negyedikben, a Hűség közösségben gyakorolják hitéletüket. Hajlékukban adtak otthont a vasárnaponkénti alkalmaknak. Azt tartják, hogy aki elmegy közéjük, az az Úrert teszi, a Vele való közvetlen, személyes, őszinte találkozás ajándékáért, megtapasztalásáért. Minden szereplés háttérbe szorul. A jelenlevők a megélt, átélt, vágyott lelki-szellemi történéseikről beszélnek – természetesen az igei üzenet tükrében, ahhoz kapcsolódóan. Nem követik azt a gyakorlatot, mintha a gyülekezeti alkalmak sokadalmával eleget lehetne tenni a hitéleti kötelességeknek. Isten nem várhat már tőlem többet, hisz annyiszor evangélizáltam, dicsőítettem, szolgáltam sokfelé, hogy is érnék rá többre... Az efféle vallásosság, alkalomdömping miatt félok, hogy elfelejtődik a lényeg: az igazi megtérés, az átadott élet. Nehogy az legyen, hogy a szereplésvágy felszíne alatt üresség vagy zavar lapul – véli Zoli testvér.

A Hűség gyülekezet tagjaihoz közelebb áll – a heti egyszeri találkozásaikon – az elméleti kérdésekkel való behatóbb foglalkozás, és azt is szeretnék, ha a jó Isten segítségével, megtérőkkel gyarapodva, értelmiségi közösséggé formálódhatnának, folytatva a megkezdett utat.

Testvérünk magával hozta feleségét és három kisgyermekét is a Gizella úti beszélgetésünkre. Az öttagú család a délutánt a Margitszigeten töltötte. Látni és gyönyörködni a kedves apróságokban a 128. Zsoltárra terelődött a szó. Érdemes elolvasni ezt a szép ígét nemcsak azoknak, akiket Isten gyermekekkel áldott meg, de azoknak is, akik tartósan vagy átmenetileg anyagi gondokkal küszködnek. Bele kell kapaszkodnunk az első versszakok ígéreteibe:

„kezed munkáját eszed..., boldog vagy és jól van dolgod...” – olvashatjuk. Isten megígérte, hogy bőségesen gondoskodik az Ővéiről. De bizony van úgy, hogy megvárakoztat, nem válaszol azonnal az imádságra. Az viszont bizonyos, hogy ígéreteit nem felejt el, teljesíti alkalmas időben. Nemcsak eltartja a benne bízókat, hanem gondja van arra is, hogy ne lássanak szükségét. Jó várni az Úr szabadítására! – fejezzük be ezt a gondolatsort.

Végül tömör véleményt hallottam a Élő Víz múltjáról és jelenéről... Kezdetben – az ő idejében is – harcosabb, keményebb, szókimondóbb volt a lap. Most „finomabb, elviselhetőbb”, ma erre van szükség. Ha a pünkösdi mozgalom szócsöve, akkor megújulása is elválaszthatatlan attól.

Akarjuk ezt a megújulást: az őszinte megtérést; a sallangoktól mentes hitéletet; az Úr szabadításában való gyermeki bizalmat, az áldásvárásban való meg nem restülést.

„Szeretnék sok embert megszólaltatni” • *Koncz Sándorné*

Lapunk egyik legtermékenyebb szerzője agilis, menedzser típusú fiatalember *Durkó Sándor László*. 1999-ben másodikként kapta meg az Aranytoll-díjat. Negyvenes éveinek elején jár, vállalkozó, kommunikációval foglalkozik, tagja a Magyar Újságírók Szövetségének. Pécelen él, három gyermek édesapja. Családjával együtt a helyi gyülekezethez tartozik, egyéb szálakkal is kötődik lakóhelyéhez.

– *Mióta írsz? Az Élő Vízen kívül máshol is jennek meg cikkeid?*

– Kb. nyolc éve írok, akkortájt végeztem el *Bajor Nagy Ernő* újságíró iskoláját, mert izgatott a dolog. Pécelen szintén kamatoztatom ez irányú ismereteimet, a városi újság szerkesztője vagyok. Csak elvéve küldök máshová is egy-egy cikket.

– *Hogyan érintett az Aranytoll-díj?*

– Váratlanul ért, előző évben kapta meg Kovács Zoltán testvér, jelentős munkásság állt mögötte. Már hivatalból is a főszerkesztőnek szokás adni a következőt. Azért jólesett.= A lap körül dolgozó testvéri közösség tagjaiként hatással vagyunk egymásra, örülünk minden jó hírnek, ami az Élő Vízrel kapcsolatos.

– *Öt éve bemutatkoztál az olvasóknak, hosszabb ideje rendszeresen írsz. Mik – szerinted – az utóbbi öt év eredményei és milyen megoldandó feladatokat látsz?*

– Külsőre is, tartalomra is fejlődik az újság. A testvérek szívesen olvasnak tanítást, hitmélyítő írásokat, bizonyoságot. Jónak tartom a rejtvényt, a gyermekrovatot, a többit is. Mindezek mellett fontos a lap hírközlő szerepe. Sok esemény zajlik a közösségen belül vagy közvetlen környezetében, aminek hírértéke van, s ezek szervezésében nagy segítség, hogy az újságban közzé tudjuk tenni, ez hozzájárul a programok sikeréhez. Így adtunk hírt a Zsidófesztiválról, Yonggi Cho látogatásáról, s a közelmúltban a Felvonulás Jézusért programot is népszerűsítettük. Kezdetől vannak hívei a vitatkozó jellegű írásoknak is. Én nem tartozom közéjük. Az a véleményem, hogy ez nem arra való fórum. Szerencsésebb lenne egy lelkipásztori tájékoztatót rendszeresíteni, s abban – belső körben – az álláspontok ütköztetésére is volna mód. Az Élő Víz olvasóinak tábora egyre bővül, olvassák külföldön – Ausztráliától Amerikáig, ahogy az elnökünk szokta mondani – sok, új megtért, kívülálló forgatja. Így, szerintem, eddigi szerepét kell megtartania, belül maradva a hitelveken. Régi, gyakran hangoztatott vágyam, s talán jogosan mondogatom, hogy ott a helye minden pünkösdi családban. Más felekezetek tagjai is természetesnek veszik, hogy közösségük lapját járatták, gondoljunk akár a *Békehírnökre*, a *Reformátusok Lapjára* vagy a többire. Ez nálunk is így természetes, vele kell, hogy járjon a közösségi élettel. Ami a megoldásra váró feladatokat illeti, sajnos, hiányzik a vidéki tudósítói hálózat, ebben nagyon lassan megy az előrelépés. Jó lenne, ha a bibliai főiskolások közül is többen próbálkoznának az írással. Sokan olvassák a lapot, ez megfelelő alkalom, mód lehetne arra, hogy megszólaljanak. Talán pályázattal serkenthetnénk őket, egy-egy témát megjelölve és megfelelő módon díjazva a teljesítményt egy kis belső mozgást érhetnénk el.

– *Sokat írsz, az újság minden számában vannak cikkeid, mostanában rovatod is indult. Mondanál erről valamit?*

– Igen, sokat és szívesen írok. (Várakozó listán is vannak cikkeim). Azt hiszem, nem csak másokat kell biztatgatni, hanem jó példával kell előljárni az írásban. Örülök, hogy a *Baptista évkönyv* is átvette egyik munkámat. *Bajor Nagy Ernőtől*, a tanítómától azt hallottam, hogy minden ember érdekes, elmond valami újat. Szeretnék sok embert megszólaltatni, erre ösztönzők másokat is, jó fórum hozzá saját lapunk. Vannak, persze, jobb és rosszabb írásaim is, de mindenkor jó érzés, ha kapok pozitív visszajelzést, pár jó szót, ígét, biztatást. Ezek még fokozottabb munkára sarkallnak. Ilyenekben, szerencsére, gyakran van részem, köszönöm az olvasóknak, a testvéreknek. Az új rovatom, a Csontropogató, pattogós, mozgalmas már a címe is. Szeretném, ha kikapcsolódásként olvasnák. A rövid, változatos cikkek híve vagyok, itt nem mély, lelki tanítások vannak, inkább érdekességek, élethelyzetek, rövid történetek. Azt szeretném, hogy lehessen csipegetni, minden írásnak íze, zamata legyen.

Az újságírásról közölt tudnivalókkal pedig az a céloim, hogy megismerjék a testvérek az egyes műfajok alapvonásait, s e tudás birtokában jobban merjenek írni. Legyen azoknak némi segítség, mankó megírni egy riportot vagy tudósítást, akikben van vágy, hogy így is szolgáljanak.

– *Milyen munkát végzel még a közösségben?*

– Öt éve az a megtiszteltetés ért, hogy megbíztak közösségünk rendezvényeinek

szervezésével. Ez sok munkát jelent, de öröm, nyereség is. Legutóbb a Pünkösdi Konferencia után gratulált a Népstadion igazgatója, hogy jól szervezett, rendezett volt az alkalom. Tudom, hogy a szervezés csak a keret, a tartalmat, az örömet Isten adja, de ezt is el kell végezni valakinek és lehetőleg jól.

– *Mi az, amiben még örömed leled, amit szívesen elmondanál magadról az olvasónak?*

– Pécelen van egy alapítványunk, *FÉNY-ESE* a neve, ennek az elnöke vagyok. Felekezeti, egymást segítő alapítványként jött létre. Jelmondatunk: „*A szeretet soha el nem fogy, általa mindenki gazdagabb lesz.*” Itt van negyven idős ember, akik gondozást kapnak, köztük egy 104 éves néni is. Eddig mindig szívesen voltam fiatalok között, nagyon szeretem őket. Most azonban rájöttem, mennyire szeretem az öregeket is. Hallottam a „*Szeressétek az öregeket!*” című verset, ez nagy hatással volt rám. A szüleim még nem nagyon idősek, de egyre inkább fontos rájuk figyelni. Most kezdem jobban értékelni saját intézetünket, a kadarkúti öregek otthonát.

Azt hiszem az, ahogy az idősekhez viszonyulunk, megmutatja, hogy milyen emberek vagyunk.

„Az Úr ügyéért lelkesedem” Bérczes Lajos főszerkesztő • *Koncz Sándorné*

„Az igazak emlékezete”

Vannak olyan nevek, amelyek ismerősen csengenek Közösségünk idősebb és ifjabb tagjainak fülében egyaránt. Ilyen főszerkesztő testvérünké is, akinek édesapját sokan tiszteltük és szerettük, ő is a Lajos nevet viselte. Jó pár éve bevégezte már vándorlását a pusztában, s nyugalomra talált a fény városában, de az idősebbek közül néhányan ma is az ő lényére gondolnak, az ő arcát látják e név mögött. Emléke áldott közöttünk, alakjának, élettörténetének krónikába foglalása gazdagíthatná pünkösdi irodalmunkat.

Bérczes bácsinak neveztük mi, az – akkor még – fiatalabbak. Magamnak is volt vele néhány emlékezetes találkozásom, ezek közül most kettőnek a képe tolakszik elő. Egyiken az Akácfa utcai zsúfolt, parányi iroda filmkockái peregnek, benne kedvesen, mosolyogva fogad, ültet le, örül nekem, érdeklődik dolgaim iránt Bérczes bácsi. Kedvességétől kifényesedik a poros kis iroda, amely már régen újra, csinosra cserélődött, de ha arra járok, ma is keresi a tekintetem... Azt hiszem, ő volt akkor a közösség titkára. (Milyen lényegtelen a pozíció, és milyen fontos a Mestert sugárzó ember). A másik képen kórházban látom. Alkalmasszerűen látogatom meg, kisebb problémája van. Érdeklődik valakiről, aki közös ismerősünk, testvérünk. Nehéz napokat élt át az illető, talán kicsit a saját hibájából is, mondanám én. De Bérczes bácsi hangja csupa szánalom, szeretetteljes együttérzés a távol levő harmadik iránt. Elszégyellem magam... Kifelé menet arra gondolok, milyen más az ő szemléletmódja, mennyire nemes, kívánatos, krisztusi. Mindenki az embert látni, akiért Jézus meghalt. Volt mit tanulnom tőle.

Jött a feladat

Ilyen apa és a mellette sokat dolgozó édesanya nevelte lapunk mostani főszerkesztőjét (és négy testvérét), aki már maga is ötvenes éveinek derekán jár, három felnőtt lány édesapja, sőt nagyapa. (Hogy száll az idő!)

Kenyérkereső foglalkozása villamos tervező és informatikus. Közel negyven éve, hogy az Urat elfogadva megkeresztelkedett, és szolgál a budapesti Agapé gyülekezetben. Itt hosszú ideje – több mint húsz éve – presbiter is.

1996-ban lett az Élő Víz főszerkesztője, amikor a vezetőség jónak látta, hogy változtasson. *Fábián Attila* testvér közölte velem, hogy rám gondolt – mondja testvérünk.

Folytonosság

„Csak az Úr ügyéért lelkesedem”

Nehéz feladatnak tűnt belevágni ebbe a munkába. Eleinte drukkoltam, hogy meg tudom-e nyerni az eddigi csapatot, az előző munkatársakat – vallja. Az első szerkesztőségi ülések után azonban látszott, hogy ez jórészt sikerülni fog. Ezután már nem volt különösebben nehéz az átmenet. Nem vezérelt harci kedv, nem vagyok sértődős. Csak az Úr ügyéért lelkesedem, ebben igyekszem, ha szükséges, szilárdan megvédeni az álláspontomat.

Főszerkesztői hitvallás

„Mindent szívesen közléteszünk, amit az Úr cselekedett”

A szerkesztésről vallott legfontosabb elveiről kérdezem Bérczes testvért. [*A név írásában a plusz „z” anyakönyvezési tévedésből ered.*] Erről bőven van mondanivalója, hiszen mögötte immár négy év – eddig a lapnál leghosszabb – főszerkesztői tapasztalat. Az elvek okait, hátterét is kifejti.

Szerintem akkor jó egy újság – kezdi –, ha az olvasó legalább egy olyan cikket talál minden számban, amelyről azt mondhatja, belőle a jó Isten szólt hozzám. Ez a legfontosabb célja a lapnak. Mi szükséges ehhez? A személyesség nagyon fontos. A cikk írójának Istenhez való kapcsolata kell, hogy sugározzék a mondatokból. Ezért nagy örömmel közlünk bizonyosságokat, minden olyan dolgot közléteszünk, amit az Úr cselekedett. Várjuk ezeket a bizonyosságokat a testvérektől akkor is, ha nem hibátlan a megfogalmazás vagy a helyesírás. Ezeket tudnunk úgy segíteni, hogy a lényeg, a mondanivaló, a megtapasztalás öröme megmarad. Sokan épülnek általuk, áldott szolgálatnak tartom a bizonyoságtételt. Arra törekszünk viszont, hogy minden írásból kiszűrjük az emberek egymás közötti konfliktusait, az erre utaló gondolatokat, gondokat. Ezek már csak azért sem kapnak helyet, mert a szélsőségek mindig emberi célok, ambíciók előtérbe kerüléséből fakadnak, ennél fogva negatív üzenetet hordoznak.

Továbbá nem közlünk énközpontú írásokat, minden ilyen jellegű megnyilvánulás személy szerint is zavar. Itt határozottabb hangra tér át, magyarázza, hogy mire gondol. Nem körülöttünk forog a világ, Isten munkája a fontos, mi munkások vagyunk az Ő szőlőjében. Nem magunknak dolgozunk, hanem Neki, az Ő szándéka, terve, ügye a fontos, nem a mienk. Amikor megtértünk, szolgálatába fogadott bennünket, üdvösséget kaptunk ingyen, kegyelemből. Nem kell tehát egyéni pályánkat, saját üdvösségünket, netán dicsőségünket munkálnunk a közösségben. Céljainkat letettük a kezébe, Ő véghezviszi, amit elkezdett. Mi pedig már nem a magunkéi vagyunk, feladtuk, odaszántuk önünket az Úrnak. Úgy tapasztalom, hogy ezt nehéz élni, mondani sokkal könnyebb.

A másik dolog – folytatja tovább a szerkesztés fő elveire vonatkozó fejtegetést Lajos testvér – , amitől idegenkedem, a látszatra tudományos, de tulajdonképpen riasztgatásokat tartalmazó írás. Ilyeneket szinte minden tudomány köréből, a számítástechnika, orvostudomány, biológia stb. lehet venni. Talán a szakmából is adódik, hogy törekszem a pontosságra és a szakszerűsége. Magam is tudom, mennyire mulatságos a szakemberek előtt a számítógép uralmával való ijesztgetés, s feltételezem, hogy olvasóink között minden szakmában vannak olyanok, akik sokkal jártasabbak nálunk egy-egy szakterületen. Nevetségessé se akarjuk tehát tenni magunkat ezeknek az írásoknak a közlésével, de feleslegesen riasztgatni sem engedjük a lapot olvasó testvéreket. „Elég minden napnak a maga baja” – tanít az ige is, ne fessünk előre sötét jövőt, az nem is méltó a hívő emberhez.

Ugyancsak igényesek vagyunk az irodalminak szánt művekkel, főleg a versekkel kapcsolatban. Ezek gyakran szimpatikus gondolatokat tartalmaznak, de mivel nem érik el a megfelelő színvonalat (képalkotás, ritmus, szövegkohézió terén) közlésüktől ugyancsak elzárkózunk.

A „Jót s jól!” elvnel maradunk ezen a téren. Összességében olyan lapot szeretnénk

szerkeszteni, létrehozni, amely külső formájában és tartalmában is méltó rá, hogy bárki kézbe vegye. Tudjuk és örülünk neki, hogy kívülállók is olvassák, törekszünk tehát arra, hogy ne sértsük meg senkinek a vallásos érzületét.

Aminek örülhetünk

Erről beszél Bérczes testvér a legszívesebben. Íme:

Fontos és örömteli gyarapodása az újságnak a kb. két éve megjelenő „*ifjúsági oldalak*”, ezzel sikerült nyitni a fiatalok felé. Tetszik a könnyed stílus, buzgóság, fiatalos lendület, ami megjelenik benne. Kiszélesedett általa a lap olvasótáborra, érdeklődnek utána a fiatalok is, rendszeresen megtalálják a nekik szóló részt. Az ifjabb nemzedéktől több értékes írást kapunk, saját rovatuk is azt a reménységünket támasztja alá, hogy van jótollú, tehetséges utánpótlás.

Nagy nyereség, sok olvasót vonz a több, színvonalasan szerkesztett rejtvény. Ez a munka kezdettől fogva rendszeres, a legnagyobb érdeklődést váltja ki. A rovat *Nagy Kornél* testvér pontosságát, lelkiismeretes, odaadó munkáját tükrözi.

Igen fontos a Gyermekkör rovat is, többen dicsérik. Az a megfigyelésem, hogy a felnőttek közül is sokan ezzel kezdik az olvasást. Mindez az ezzel fáradozó testvéreink áldozatos, lelkes munkájára vall.

Jelentős előrelépés, hogy megjelentünk az interneten. Honlapunkról világi munkatársak állapították meg, hogy ötletességével, visszafogottságával egy vállalati honlap szerkesztéséhez is mintául szolgálhat. A magvetés munkája pedig ezzel az eszközzel is folytatódik, olvashattak a testvérek bizonyosságot erről az előző számok egyikében.

A jövő

„*Jót tenne a frissítés*”

A mostanában indult két rovat mellett újabbakkal is szeretnénk gyarapodni – mondja tovább a főszerkesztő. Szándékunkban van területi (regionális) rovatokat indítani, melyekben az adott régió szólalhatna meg. Ennek helyi, az ottani körülményeket és adottságokat jól ismerő testvér lenne a vezetője. Céлом, hogy ehhez vidéki munkatársakat nyerjek meg. Történt már ilyen irányú próbálkozás, de még az elején vagyunk. Várunk minden jó kezdeményezést, ami megvalósítható, de semmiképpen nem a „Fogjuk meg és vigyétek!” szemlélet alapján. Magam szeretném a főszerkesztői tisztet fiatalabb, dinamikusabb testvérnek átadni úgy, hogy mellette állnék, és megkapná tőlem a segítséget. Nem azért gondolok erre, mert belefáradtam volna (testvérünk szereti ezt a munkát), de a frissítés jót tenne a lapnak.

Aranytoll-díj

„*A személyes elismeréssel nem tudok mit kezdeni*”

Bérczes testvér most kapta meg ezt az elismerést, elhárítja a személyességet, az erre vonatkozó kérdést. Annak örülök, ha a munkatársakat és a lapot jó szóval illetik, de a személyes elismeréssel nem tudok mit kezdeni. (Mi, a munkatársai viszont jóleső érzéssel vettük négy év munkájának elismerését, szeretettel gratulálunk neki.) Inkább elmondja még, hogy mostanában kevés visszajelzést kaptunk, ezt hiányoljuk. Ugyanakkor reméljük, hogy sokak számára fontos ez az újság. Ha kimaradna egy szám, vagy bizonytalan lenne a sorsa, tudom, hogy igényelnék a testvérek – véli.

A pünkösdi közösség egyik erős, összetartó eszközének tartjuk a lapot. Tudjuk, hogy a vidéki kis gyülekezetek, különösen a szórványban élő testvérek várják és olvassák a benne lévő tanításokat. Ilyen helyre ritkán jut el lelkipásztor, az újság pedig legalább kéthavonta visz számukra lelki táplálékot. Ez ugyan kevés a növekedéshez, de az életben maradáshoz segítséget ad, mint szárazságban a kert növényeinek a ritka locsolás.

Üzenet az Olvasónak

Végül arról vallatom a főszerkesztő testvért, mit szeretne még közölni a lap olvasóival. Így válaszol: – Örülök minden olvasónak, Isten gazdag áldását kívánom mindazokra, akik várják, olvassák az Élő Vízet. Nagyon szeretném, ha többen vennék a fáradságot az írásra is. Írásban kiadja magát az ember, hiszen a „szívnek teljességéből szól a száj”, az írás még nagyobb mértékben utal a szerző gondolkodásmódjára, valós vagy hiányzó talentumaira. Mindezek ellenére bátorítok mindenkit a próbálkozásra. Gondoljatok arra, hogy egy leírt bizonyosság vagy néhány mondat esetleg valaki számára életmentő, fogódzó, a hitrejutás szalmaszála is lehet. Egy beszélgetés kevés ahhoz, hogy alaposabban megismerkedjünk akár egy emberrel, akár egy szerkesztőségi műhely munkájával. Reméljük, mégis sikerült mindkettőből valamit felvillantani olvasóink előtt. Tény, hogy mostani főszerkesztőnk a „viseljük el egymást szeretetben” elvet vallja. Tevékenysége nyomán nincs nagy hullámverés, nem alakultak ki táborok a lap körül. Most csendesen (talán nem unalmasan) folydogál medrében vizünk. A szerkesztőség összeszokott, jó testvéri együttműködés alakult ki közöttünk. Reméljük, ebből a légkörből valamennyit közvetíteni tudunk olvasóinknak is. Egy kicsivel több türelem, kedvesség, mosoly jól jön és jót tesz mindannyiunknak. Az már igencsak merész álomnak tűnik, hogy a kis Akácfa utcai iroda jó illatából is átsugárzik valami...

Ha már emlékezéssel kezdtük, nézzünk egy pillanatra a jövőbe, képzeljünk el egy rövid jelenetet:

Tizenöt-húsz év múlva beszélget két idősebb testvér (ma még ifik), az egyik ősz, a másik kopaszodik, kissé görbe is – Már rég külön ifjúsági lapja van a közösségnek, ők emlékeznek a kezdetekre.

–Emlékszel, amikor az Élő Vízben kaptunk oldalakat?

–Hogyne, írtunk bele páran. Úgy az ezredforduló tájékán.

–Ki is volt akkor a szerkesztő?

Gondolkoznak.

–Azt hiszem... a Bérczes, – mondja az egyiki.

–Aztán melyik, mert volt talán egy még öregebb is? De ezt már nem tudják eldönteni.

Nem baj, hiszen a történelemkönyvekben is a hadvezérek nevét szedik vastag betűvel, a béketárgyalások vezetőit többnyire elfelejtik megemlíteni.

AMI AZ ÉLŐ VÍZBŐL KIMARADT

Bogár az úton • Kovács Zoltán

Aznap úton voltam. Jólesett a biciklin ülni, beszívni a friss levegőt, élvezni a bágyadt napsütést. A hegy aljánál leszálltam a nyeregből. Hosszú út állt még előttem, kár lett volna az erőmet elpazarolni egy kis legénykedéssel. Felfelé haladva hálaadással szemléltem az előttem kibontakozó táj szépségét.

A hegytetőn kicsit megálltam. Már épp indulni akartam, amikor megláttam egy nagy, erdei bogarat, amint felmászik az útra. Hirtelen eszembe jutott, hogy mennyire kockázatos dolog ez egy bogár számára, hiszen az átkelni szándékozó kisebb állatok nagy része életét veszti a szürke aszfaltcsíkon, és csak a szerencsések érnek át az úttest túloldalára. Mindez pillanatok alatt átfutott az agyamon, érdeklődéssel kezdtem tehát figyelni, hogy ennek a bogárnak vajon sikerül-e az életveszélyes vállalkozás.

A bogár közben mit sem sejtett a ráleselkedő halálos veszélyből. Konok céltudatossággal haladt az út közepe felé. Kitinpáncélja fémes kék színben ragyogott a nap sugaraitól. A

forgalom viszonylag kicsi volt. „Talán átér a másik oldalra. Ha szerencséje van, egy jármű sem jön addig, amíg biztonságos helyre jut” – gondoltam. A bogár elérte a felezővonalat. Körülbelül ott járt, ahol a másik sávban haladó autók kerekei enyhe mélyedést vájtak az úttestbe, amikor motorzúgást hallottam. Egy vajszerű Lada közeledett szédítő sebességgel. „Vége!” – gondoltam. – Az autó mindjárt elgázolja.” A kocsni már oda is ért, pár centire száguldott el a bogár előtt. A hirtelen légnnyomás kicsit odébb taszította a bogarat. Szegény ijedtében mozdulatlanra dermedt, s így lapult az aszfalthoz. Szánalmasan próbált védekezni az ismeretlen veszély ellen. Egy esélye volt, ha minél hamarabb átér, ő ehelyett az út közepén vesztegelt mozdulatlanul, még nagyobb veszélynek téve ki magát. Örökkévalóságnak tűnő idő után folytatta útját a túloldal felé. Magam is átmentem a másik oldalra, és onnan vártam érkezését. Hamarosan ott volt a bogár is. Már a biztonságos fűszálak között járt, amikor újabb autó haladt el az úton.

Örültem a bogár szerencséjének. Ekkor az Úr kezdett engem tanítani. Mi is olyanok vagyunk, mint a vakmerő bogár a forgalmas úttesten. Nekikezdünk valaminek, és nem tudjuk, hogy mivel jár az a dolog. Az Úr megakadályozhatja minket veszélyes vállalkozásainkban, vagy áttemelhetne a veszélyek felett, miként én is felvehettem volna a bogarat az útról, hogy visszavigyem az erdőbe, vagy átvigyem az út másik oldalára. De nem tettem, csak figyeltem, hogy átér-e a bogár vagy sem. Sokszor Isten is ezt teszi velünk. Felvehetne minket, ám ehelyett hagyja, hogy magunk küzdjünk meg a nehézségekkel. Meg akar tanítani bennünket harcolni. Ő azonban nem csak figyel minket, hanem oltalmaz is. Neki van hatalma megvédeni az övéit. Hiába lapulunk az aszfalra, nem az óv meg minket a veszedelemtől, hanem az Úr karja. S ha végképp nem tudunk továbbmenni, ő átsegít az akadályokon.

Érdekes volt Isten szemével látni magamat. Én voltam a bogár az úton, s Ő nézett engem, megmentett a haláltól, és örömmel várta a célban, hogy megérkezzem. Megértettem, hogy milyen szánalmasak vagyunk az Ő szemében. Vakmerően elindultunk, nem ismervén a veszélyeket, sem az ellenük való védekezés módját. Ő véd meg minket, mi pedig ezt gyakran észre sem vesszük. Magunkra vagyunk büszkék, ha sikerült megúsznunk a kalandot.

Aznap volt a pápa Esztergomban. Én nem mentem oda, Dorognál visszafordultam. Csak az útlezárásokat láttam, meg a díszegyenruhás rendőröket az utak bejáratánál. Másfél héttel korábban is le voltak zárva az utak az árvíz miatt, de akkor a rendőrök nem voltak díszegyenruhában...

Felmerült bennem, hogy a pápát látni ment emberek vajon mit kaptak Istentől aznap? Én nem voltam ott, de az Úr tanított engem az útszélén egy bogár által.

Hazafelé már nem történt érdekesebb esemény. A Duna-parti úton az árvíz nyomait vizsgálgattam, és a bicikli monoton surrogását hallgattam. Az én utam nem volt hiábavaló aznap.

Rémálom • *Arnold Ernő*

ELŐKÉP

Seholsincs ország fővárosában négy keresztény gyülekezet van. Természetesen mind a négy EGYEDÜL IGAZ GYÜLEKEZET, egyszerűbben kifejezve, Isten választott népe. Ezekben a napokban gyülekezeteik életében három területre összpontosították figyelmüket: a téves irányzatok beszivárgása elleni védekezésre, a gyülekezetek közötti egység ápolására és Jézus eljövételére való felkészülésre.

1. KÉP

Helyszín: az I. számú gyülekezet nagyterme.

Jelenlévők: a gyülekezet vezetősége.

Elnök: Talán már ti is felfigyeltetek arra a szomorú tényre, hogy gyülekezeteinkben az elvilágiasodás szinte tragikus méreteket öltött. A vasárnapi összejövetelek divatbemutatóvá válnak, és ebben fiataljaink járnak az élen. Figyelmeztetnünk kell őket, hogy kikkel barátkoznak, mivel a városban levő gyülekezetek nem fordítanak kellő figyelmet erre a problémára, és túlságosan szabadelvűek. Természetesen, mi a gyülekezetek közötti egységen munkálkodunk, de ez nem jelenti elveink feladását.

Péter testvér: Úgy van, a lányok botrányosan és szemérmetlenül öltözködnek. A miniszoknyáról ne is beszéljünk.

Elnök: Igen. Már hónapok óta árgus szemmel figyelem, hogyan kúszik a szoknya széle mind feljebb. Nem értetek félre... khm... tudjátok... khm... én ezt pusztán hivatali kötelességből teszem. Közben azon töprengek, mit lehetne tenni. Arra a következtetésre jutottam, hogy legcélszerűbb lenne az ajtóba állítani egy testvérnőt, aki a belépő lányok szoknyáját lemérné. Már-már sikerült megvalósítanom ezt az elképzelést, csak azt nem tudtam eldönteni, hogy hány centiben határozzam meg a még elfogadható szoknyahosszat, és hogy milyen módon lehetne az ellenőrzést gyorsan és diszkréten elvégezni. Ekkor történt egy meglepetés. Egyik vasárnap betoppant három maxiszoknyás lány. Ez annyira zavarba hozott, hogy úgy döntöttem, a kérdést itt és ma együtt beszéljük meg. Feladatunk tehát, fogalmazzuk meg, hogy milyen a hívő keresztényhez illő öltözködés.

János testvér: Nagyon egyszerű. A menonitáktól kell példát vennünk. Azok az 1700-as években alapították meg közösségüket, és egyszerűen befagyasztották az akkori szokásokat. Földig érő szoknya, lovasfogat, petróleumlámpa stb. Hát nem egyszerű?

Péter testvér: Testvérek! Csak nem engedjük meg, hogy a huszadik század végén valaki konzervatívnak vagy netán törvényeskedőnek nevezzen bennünket? Az én javaslatom, hogy mindig szerezzük be a húsz évvel ezelőtti divatlapokat, és eszerint öltözködjének fiataljaink. Így mindig lesz alkalmuk új ruhát beszerezni, és senki sem vádolhat bennünket azzal, hogy nem haladunk a korrallal.

Egy hang a sarokból: De mi lesz akkor, ha a húsz év előtti divat megismétlődik, mint történetesen most a miniszoknyával történt?

Egyszerre több hang: (bizonytalanul) Tényleg, mi lesz akkor?

Ügyeletes nagyokos: Testvérek, amondó vagyok, hogy ti csak komplikáljátok a dolgokat. Szerintem az igazán zseniális ötletekre éppen az a jellemző, hogy egyúttal pofonegyszerűek is. Javaslatom, hogy hozzunk határozatot, amely szerint a hívő keresztényhez illő öltözet mindig az, amelyik éppen divatját múlta!

Egyszerre mindannyian: Óriási! Zseniális! Hogy erre mi nem gondoltunk?

2. KÉP

Helyszín: A II. számú gyülekezet nagyterme

Jelenlevők: A gyülekezet vezetősége.

Elnök: Testvérek! Régi igazság, hogy ha a Sátán kívülről nem tudja lerombolni az egyházat, akkor belülről igyekszik bomlasztani azt. Néha csak jelentéktelennek tűnő külsőségekkel kezdi, de minden bűn kicsiben kezdődik. Nézzük csak meg fiataljainkat! A Biblia világosan írja, hogy éktelen dolog, ha a férfiónak hosszú a haja, mégis némelyiknek akkora haja van, mint a lányoknak. Persze ebben a többi helybeli gyülekezet is ludas, mert rossz példával járnak elől. Ez nem jelenti azt, hogy mi haragszunk rájuk, munkálkodunk is az egységen, de nem minden áron.

Többen bekiabálnak: Úgy van, be kell tiltanunk a hosszú haját.

Egy hang a sarokból: De mekkora haját kell hosszúnak tekintenünk?

Egy ideig csend, majd itt-ott egy halk hang: 1, 3, 6 stb. cm. *Aztán a jelenlevők egyik fele kórusban:* legyen 5 cm. *A másik fele kórusban:* legyen 15 cm.

Elnök: Testvérek, ha mi vezetők nem vagyunk egységesekek, akkor hogy lesznek a tagok azok.

Azt ajánlom, kössünk kompromisszumot. Legyen 10 cm.

Mindannyian egyszerre: Elfogadjuk.

Egy hang a tömegből: De mi lesz akkor, ha a fiú a vasárnapi istentiszteleten 11 cm-es hajjal jelenik meg. Néhány bizonytalan hang: talán nem kellene annyira kicsinyesnek lennünk.

Elnök: De igen! Minek hoztunk határozatot, ha azután mi magunk szegjük meg.

Péter testvér: Úgy van, aki így viselkedik, menjen azonnal a borbélyhoz, vágassa le a haját, és jöjjön vissza!

Ügyeletes nagyokos: Ezt nem engedjük meg! Nem elég, hogy hosszú hajjal jött el, még a mammonhoz is nyúljon vasárnap? Legjobb lenne, ha az ilyen otthon maradna, és büntetésből 1000-szer leírja, hogy: „Éktelen dolog a férfiúnak a hosszú haj.” Ezzel több célt is elérünk. Először is móresre tanítjuk fiatal barátunkat. Másodszor, nem csámborog gyanús helyeken vasárnap. Harmadszor, ha már otthon maradt, legalább bibliai igékkel foglalkozzon!

Egyszerre mindannyian: Úgy van, vegyük jegyzőkönyvbe!

3. KÉP

Helyszín: A III. számú gyülekezet nagyterme

Jelenlevők: A gyülekezet vezetősége

Elnök: Testvérek, mindig is tisztában voltam azzal, hogy Amerikából semmi jó nem származik. Én mondom nektek, hogy nincs ott egy rendes hívő sem. Mindannyian tudjuk, hogy mi történt már megint. Amerikai testvéreink ahelyett, hogy küldtek volna néhány ezer dollárt, mit küldtek nekünk? Torontói áldást! Akarom mondani átkot, mert semmi mást nem hozott gyülekezeteinkbe, mint széthúzást, viszályt és marakodást. Mikor már végre sikerült valamiféle gyülekezeti rendet kialakítani, akkor jönnek itt holmiféle nevetőhullámmal, amit, sajnos, egyesek még áldásnak is merészelnek nevezni. És ebben az ún. testvérgyülekezet jár az élen. Mi nem ítéljük el őket, és az egységet akarjuk, de előbb ők alkalmazkodjanak mihozzánk... khm... izé... akarom mondani a Bibliához. Mondjátok meg ti magatok, testvéreim: hát hívő keresztényhez illő dolog a kereszt árnyékában nevetgélni?

János testvér: Úgy van, én személy szerint eddig nem voltam az örvendezés ellen, de mivel nem tudjuk megkülönböztetni a torontói nevetést az egyéb nevetéstől, legjobb lenne minden nevetést betiltani.

Mindannyian egyszerre: Úgy van, helyes!

Egy félénk hang a sarokból: Mosolyogni azért szabad lesz?

Elnök: (szigorúan) Azt sem! Mi más lenne a mosolygás, mint a nevetés csírája?

Péter testvér: Én láttam János testvért, amint a szerdai imaórán mosolygott. Persze ügyesen álcázni igyekezett, és az arca elé tette a kezét.

János testvér: Nem is mosolyogtam, csak a fogam fájt.

Ügyeletes nagyokos: Testvérek, ne személyeskedjünk, a helyzet komoly, és intézkednünk kell. Természetesen mindenkor a Biblia fényében. Így vizsgálva a dolgokat, minden bűn kezdete a szívből ered. Következésképpen a nevetés bűne is, ami először mosolyra készíti az embert, azután nevetéssé, végül torontói nevetéssé fajul.

Mindannyian egyszerre: Úgy van, foglaljuk mindezt jegyzőkönyvbe!

4. KÉP

Helyszín: A IV. számú gyülekezet

Jelenlévők: A gyülekezet vezetősége.

Elnök: Testvérek, mint már annyiszor, most is alábbhagyott az éberségünk. Nem nézhetjük tétlenül, hogy állandóan csak az események passzív szemlélői legyünk. Most, amikor szinte világmozgalommá válik a torontói áldás (nevetés), az a veszély fenyeget bennünket, hogy ebből is kirekedünk, pedig mennyi örömben lehetne részünk. Titeket kérdezlek, testvéreim, hát hívő keresztényhez illő dolog az, hogy odahaza a tévé előtt nevetgéljünk, a gyülekezetben

pedig úgy ülünk, mintha savanyú uborka levében keresztelkedtünk volna meg? A múltkor már-már azt hittem, hogy történik valami. Egy kisfiú elkezdett nevetni, és azt gondoltam, hogy mint annyiszor, most is egy kisgyermek fog bennünket a hitével megszégyeníteni, de kiderült, hogy csak a kishúga csiklandozta meg.

Ügyelnünk kell a külső hatásokra is. Hiába figyelmeztetjük egymást itt a gyülekezetben, ha nem vigyázunk, kikkel tartunk kapcsolatot. A többi gyülekezetre gondolok. Nem szabad elítélnünk őket, és egységre kell törekednünk, de igazi egység csak akkor lesz, ha ők előbb megtérnek tévelygésükből.

Többen bekiabálnak: Úgy van, miért ne lehetne nekünk is áldásban részesülünk. Hányszor mondja a Biblia, hogy „örüljétek!”

János testvér: Én az elmúlt héten negyed órán át nevettem.

Péter testvér: Az csak holmiféle hazai hamisítvány, mert túl rövid ahhoz, hogy torontói áldásnak nevezzük.

Pál testvér: Én pedig, volt, amikor fél órán át nevettem szünet nélkül.

Péter testvér: De nem estél a szék alá. A hiteles torontói áldáshoz az is hozzátartozik.

Egy ideig nagy zűrzavar és kiabálás, majd megszakítja őket az elnök: Testvérek, egyezünk-e azzal, hogy írásba foglaljuk: hiteles torontói áldásban az részesült, aki legalább fél órán át nevetett egyfolytában, és abból legalább negyed órán át a szék alatt feküdt?

Mindannyian egyszerre: Igen, elfogadjuk.

5. KÉP

Helyszín: A város egyik előkelő díszterme

Jelenlevők: A négy gyülekezet küldöttsége

Elnök: (meghatódottan) Testvérek, úgy gondolom nem túlzás, ha azt mondom, hogy a mai nap be fog kerülni az egyháztörténelembe. Ki emlékszik ugyanis ilyen nagyszabású testvéri közösségre? Voltak dicséretre méltó próbálkozások régebben is, de mindig voltak olyanok, akik aláásták az együttműködést.

De jól tudjuk azt is, hogy ma délután milyen okból jöttünk össze. Most már biztos forrásból értesültünk, hogy Jézus több mint egy hete városunkban tartózkodik.

Bekiabálás: Igen, többen közülünk láttuk őt.

Elnök: Igen, de mit láttatok? Azt, hogy sietve jött választott népe közé?

János testvér: Nem! Hanem az állomás melletti kis utcában, lebujokban és még a diszkóban is látták. Állítólag mindenütt az igét hirdeti.

Péter testvér: Igehirdetés a diszkóban? Jó vicc, nemde?

Laci testvér: Én még a vámosok és adószíjviselők klubhelyiségében is láttam. Már pohár is volt előtte.

Egy cinikus hang: Biztosan csak ásványvizet ivott! (*kacaj*)

Egy másik cinikus hang: Ugyan, hagyd már! Csak azért ment oda, hogy Zákeussal találkozzon! (*nevetés*)

Pista testvér: (felindultan) Látnátok csak a haját. Ha hátulról nézem, azt sem tudom, férfi-e vagy nő...

Laci testvér: ...és a ruhája? Valamilyen pongyolaszerű akármiben járkal, és még van képe azzal védekezni, hogy kétezer évvel ezelőtt is ilyen ruhát viseltek a férfiak!

Péter testvér: Botrány! Valamit tenni kell!

János testvér: Igen, de mit?

Zoli testvér: El kell zavarni a városból!

Sándor testvér: Úgy van, nagyon helyes.

Vili testvér: Hogyne, hogy visszajöjjön és folytassa aknamunkáját. Végleges megoldást kell találnunk.

Pista testvér: Úgy van, és én nem is sokat teketóriáznék, falhoz vele! Golyót neki!

Felzúgnak: Falhoz vele! Golyót neki!

Ügyeletes nagyokos: (sértődött haraggal) Méghogy falhoz vele és golyót neki? Hát olyan könnyen nem ússza meg. Ha ő kétezer éves érvekkel hozakodik elő, akkor mi miért bannánk vele kesztyűs kézzel? És azt mondom, keresztre vele!

Többen egyszerre: Igen, keresztre vele!

Egyszerre mindannyian: Feszítsd meg! Feszítsd meg!

6. KÉP

Egy kis csoport, a négy gyülekezet képviselői, elől Jézus a kereszttel, közlekedik a város melletti magaslat irányába. Egyszer csak egyik hirtelen megáll, elgondolkodik, majd így szól: Van egy probléma. A Biblia szerint a Golgotán csak három szeget ütöttek Jézus testébe, mi pedig egy-egy szeget hoztunk magunkkal! Értitek úgy-e? Egy ideig gondolkodnak, majd a másik szólal meg. De testvérek, csak nem leszünk a betű rabjai? Egyszerűen azt tesszük, hogy Jézus lábát külön szegezzük fel, és akkor mind a négyen beleüthetünk egy-egy szeget. A harmadik és a negyedik meghatódottan összenéz, és szinte egyszerre megszólalnak: Lám, lám egy kis jóindulattal milyen könnyű egységre jutni.

7. KÉP

A csoport már a magaslat csúcsa felé közeledik. Szinte oda sem értek még, türelmetlenül leteperik Jézust a keresztre, idegesen kapkodnak a szegek után, egymás kezéből tépik ki a kalapácsot. Egyikük pusztá kézzel kap el egy szeget, de mielőtt Jézus kezébe ütötte volna, fölé hajolt, és az arcába sziszegte: Ugye, a jobb kezeddal simogattad meg a diszkóban egy hippi derékig érő koszos haját? És kalapács nélkül is olyan erővel csapta bele a szeget Jézus kezébe, hogy annak hegye kijött a kereszt túlsó oldalán.

ZÁRÓKÉP

A látóhatár mögé zuhanó napkorong utolsó sugarait lövelli az égboltra. A kis csoport a jól végzett munka meglegedettségével ballag lefelé a domboldalon. Alig hogy kilépnek a kereszt hosszúra nyúlt árnyékéből, egyikük váratlanul lelassít: Tudjátok, mi jutott eszembe? A napokban olvastam egy háromoldalas dörgedelmes tanulmányt a keresztények közötti egységről. Tulajdonképpen a cikk Jézus főpapi imájáról szólt, amikor a gyülekezetek egységéért imádkozik az Atyához. És tudjátok, mi húzott fel legjobban? Az, hogy a szerző a JÉZUS MEG NEM HALLGATOTT IMÁJA címet adta a cikknek.

A többiek egy kicsit elgondolkodtak, majd kórusban megszólaltak: Badarság, sohasem voltunk egységesebbek, mint ma este.

A cikk 1995-ben íródott. Milyen jó, hogy rémálom maradt.

ISTEN, A SZUPERSZÁMÍTÓGÉP? • Durkó Sándor László

Gyermekkoromban sokszor elmondták a szüleim, hogy ha ők nem látnak, akkor se feledjem, hogy Isten mindig lát. Ezt támasztotta alá az a történet is, amely arról szól, hogy az egyszerű gazda fiával elment az éj leple alatt dinnyét lopni. Szerencsére nem holdtölte volt, így szinte láthatatlanul közlekedtek. Mikor a tett színhelyére értek, az apa szétnézett, majd miután úgy látta, „tisztá a levegő”, kezdte rakni a dinnyéket a zsákba. Fia ekkor megszólalt: Apám, nem nézett alaposan szét! Miért? – kérdezte az apa: azért, mert nem nézett felfelé, pedig az Isten mindent lát még sötétben is.

Bizonyos helyzetekben mégis nyugodtabbak volnánk, ha biztosan tudnánk, hogy csak Isten lát bennünket, gondolván azt, majd csak könnyebben kimagyarázzuk, mert sokszor olyan távolinak tűnik. Mikor az emberi agy által kibocsátott hullámokról tanultam, már kezdett valóság ízűbb lenni a dolog. Aztán jött a rádiótelefon, majd a számítógép, az internet. A

rádiótelefont használó koordinátái a központból méternyi pontossággal meghatározhatók, no, és a beszélgetés lehallgatható. A számítógéppel tevékenységünk, vásárlásaink is nyomon követhetők. Tehát már most minden lépésünket regisztrálhatják a számítógépek, a nap minden percében tudhatják, mit csinálunk. Egy számítógépes szakember azt mondta, ha Isten technológiája csak egy-két generációval is jobb a miénknél, akkor valószínűleg azt is meg tudja mondani, hogy másnap mit fogunk csinálni. Isten mindent láthat és mindent tudhat, még csak meg sem kell erőltetnie magát, csupán lekattintania egy-két gombot a „számítógépén”. Ha ezt mondják a hitetlenek, mennyivel inkább tudjuk mi, hogy Isten mindent lát, ő a teremtője mindennek, ami e világban van. Ő tartja kezében a legmodernebb számítógépet, illetve programot kiagyaló elmét is. Ő, aki mindent hall, mindent lát, nem érzéketlen robotkomputer. Érző Isten, aki legdrágább kincsét, Fiát adta értünk, hogy visszatálhassunk Hozzá. A számítógépes világból az értünk aggódó Atyához. Milyen jó, hogy Isten mindent, így minket is lát és hall.

A LEGJOBB NOVELLA

„Szokásos vasárnap • ifj. Varga Sándor

Éles szirénaként hasított át az óra pittyegése a szoba hajnali csendjén. Oda sem kellett néznie, hogy a jól megszokott mozdulattal elnémítsa. Nemsokára már a konyhában iszogatta kávéját, így akarván kikergetni szeméből az álmoságot.

Vasárnap soha nem reggelizett, böjtölt. Sokan ismerték ezt a szokását, miattuk sem hagyhatott ki egyetlen alkalmat sem. Ott voltak a nemrég megtért fiatalok is, akiknek minél több dologban példát kellett mutatnia. Mondta is nekik sokszor:

– Legalább annyit böjtöljete, mint én! Ez a minimum.

De ha ő sem teszi, nem mondhatja ezt. Nem hazudhat!

Sokan tisztelték is, noha még nem volt idős.

Leült a kényelmes fotelbe, és elővette Bibliáját.

„Egy igazi keresztény már istentiszteleti alkalom előtt foglalkozik az Igével!” – gondolta, s jóleső érzéssel lapozott bele a rongyos szélű könyvbe. Két részt is elolvasott, most mégis valami más volt.

„Biztos rosszul aludtam, azért nem tudok úgy az Úrra figyelni. Majd kiimádkozom az imaórán. Mindenesetre a mai két részt is betartottam.”

Elégedetten indult fürdeni. Közben az Úr jóságáról énekelt.

„Milyen csodálatos, hogy nem nótákat dalolok zuhanyzás közben, mint a világiak! Jó hívőnek lenni!”

Elindult. Lehangelő volt a város. Összetört üvegek, szétvert telefonfülkék, betört kirakatok árulkodtak a ma emberének szokásos szombat esti lázáról. Szinte undort keltett benne a látvány.

„Istenem, de jó, hogy én otthon ültem ezalatt biztonságban. De jó, hogy nem vagyok részeges, tobzódó és ezért szeretsz engem!” Kicsit megemelt fejjel nézett a körülötte levő emberekre, úgy lépett fel a villamosra.

Míntha mindenki fásultabb lett volna, mint máskor. Hideg, merev, kemény arcvonások néztek vissza rá. Az egész város hűvös volt. Nem az időjárás miatt, hisz tűzött a Nap. A légkör volt fagyos. Az emberek csak ültek, s unottan bámultak maguk elé.

Kinézett az ablakon. Egy kapualjban ember feküdt, mellette üres üveg jelezte, mitől alussza álmát most.

Két lány szállt fel. Leültek, és halkán beszéltek valamiről. Valami eltűnt! Csak ennyit tudott kivenni a sugdolózásból.

„Végül is, mit foglalkozom velük! Nem pazarlom az időmet ilyesmire, nekem most fontosabb dolgom van: az Isten házába megyek!”

Le kellett szállnia. A megállóban két ember lökdösődése fajult másodpercek alatt verekedéssé. Miközben elhaladt mellettük, ismét hálát adott Istennek, hogy ő nem a rossz oldalon áll. Ahogy közeledett a gyülekezet épülete felé, egy fiatal nő rohant el mellette. Sírva, a férje nevét kiabálva.

„Micsoda világ! Elhagyott asszonyok, verekedés, részegség... Még szerencse, hogy vagyunk a világon mi, hívők is! Hiába, ezek az utolsó idők jelei!”

Gondolkodását szokatlan látvány szakította meg: a gyülekezeti épület kapuja előtt csoportosulás volt.

– Békesség, testvéreim! – köszöntötte széles mosollyal a kis csoportot.

– Neked is, Kárpáti testvér!

A megszokott arcok voltak. Ők már kezdés előtt ott szoktak lenni, s megbeszélik az eseményeket – melyikükkel mi történt. Rendszerint persze azt is megvitatják – s ez az izgalmasabb –, hogy másokkal mi történt. Most is volt téma, hisz Katona testvér, a gondnok még nem érkezett meg. Neki kellett volna nyitni a kaput.

– Biztos rosszul van a felesége. Már megint állapotos – mondta Górné sokat sejtető hangsúllyal, mintha olyat közölné, amit még senki nem tud. Persze a meglepődés a többiek részéről elmaradt, s ez egy kicsit rosszul esett neki.

– Én nem tudom, minek akarják ezt a csomó gyereket. A gyerekekkel csak baj van – szögezte le Koltai testvérnő. Ő volt a gyülekezet orgonistája.

A beszélgetést egy fiatal pár érkezése zavarta meg. Még nem házasodtak össze, de már együtt éltek. Többen szóltak nekik, hogy ez így nem helyes, de egy idő után elévült a dolog. Szinte mindenki természetesnek vette már ezt a helyzetet, csak a gondnok kérdezgette őket néha, elrendezték-e a dolgot.

„No – gondolta Kárpáti, megpillantva a következő érkezőt – Szabó testvér megint a barna-sárga csíkos nyakkendőjét vette fel.”

E ruhadarab nehéz, súlyos emléket idézett fel benne. Ezt viselte ugyanis a testvér, amikor őt négy évvel ezelőtt nyilvánosan megsértette.

„Bár meg is kapta érte az Úrtól, ami jár. Hát még az ítéletkor mit fog kapni!”

Szinte látta maga előtt, ahogy Szabó testvér átmegy a pokol kapuján, és félelemmel teli tekintettel nézi őt – Kárpáti Pétert –, aki ugyanakkor tűnik el a menny ajtajában.

Halvány mosoly jelent meg szája sarkában, ahogy eltűnődött a várva várt jövőn.

„Ó, de csodaszép lesz. De szeretnünk kell ellenségeinket is, úgyhogy...”

– ...az Úr áldjon meg testvérem! Ha jól tudom, neked van kulcsod a bejárathoz...

– Van. De Katona testvér még nem ért ide?

– Nem.

– Hát ez furcsa! Ilyet még nem csinált.

– Tudod, az asszonyka milyen kényes – legyintett Péter.

Az idősödő férfi kinyitotta az ajtókat, és a csapat bevonult az épületbe. Mindenki elfoglalta megszokott helyét. Kárpáti a jobb szélen ült mindig, a negyedik széksorban. Most is lepakolta motyóját a szék mellé, de még visszaindult az illemhely felé. Boda testvérnő már térdelt, s most a szék támlája és ülőkéje közti résen végigmérte az arra elhaladó Kárpátit.

– Olyan magasan hordja az orrát, mintha ő lenne a Megváltó – dűnnyögte, s gyorsan körbepillantott, nincs-e valaki a közelben, aki meghallhatta.

Nemcsak őt zavarta, hogy Péter fiatalsága ellenére sokszor tett bizonyosságot, sőt még néha az Igét is merészelté fejtegetni. Úgy néz ki, mintha őket oktatgatná egy náluk sokkal éretlenebb keresztény.

Lassan kezdtek feltöltődni az üres helyek. A pásztor is megérkezett már, valami mégsem a megszokott módon történt. A gondnok még mindig nem volt itt, és rajta kívül is sokan nem

jöttek el. Ilyen időtájt pedig többen szoktak lenni.

Egy ismeretlen, kisírt szemű férfi lépett be az ajtón. Körülnézett, majd leült egyenesen Kárpáti helyére. Úgy látszik, nem elég erőteljesen jelezte a holmi, hogy ott egy fontosabb személynek fenntartott hely van.

Az egyik fiatal srác könyökével megbökte barátját, és fejével az ajtó felé intett, ahol ebben a pillanatban lépett be Kárpáti.

– Petya biztos a hasával küszködik, azért jött ilyen soká vissza.

A fojtott kuncogást Szabó testvér hangja szakította félbe, aki az imaóra kezdésére szólította fel a megjelenteket.

Első imádkozó Boda néni volt. Ő sokáig szokott imádkozni – most sem tette ezt másképpen. Utána Vásárhelyi bácsi szokott következni, de ő biztos gyengélkedett, azért nem volt itt.

Hiába húzták az időt az imaóra alatt, most sokkal több volt az üres hely, mint máskor. Pedig már az istentiszteletet is meg kellett volna kezdeni. Pár perc szünet közbeiktatásával, dicsőítéssel indult az alkalom. Az énekesek közül is hiányoztak páran, de a vezető itt volt.

– Testvéreim – szólt határozottan a pásztor az énekek után –, az ördög, úgy látszik, érzi vesztét! Sok testvérünk nyaral, sokan betegek, másoknak biztos közbejött valami. A sátán megtámadta tagjainkat. De nemcsak nálunk dolgozik lelkünk ellensége. Testvérgyülekezetünk pásztorának gyermekei telefonáltak, hogy ma hajnalban szüleik eltűntek. Rablásra gyanakodnak... Az ördög nem alszik! Ha kell, még a pásztor is elrabolja, hogy megfossza a gyülekezetet az áldástól. Ne engedjük, hogy azért, mert kevesebben vagyunk, elessünk ma az áldástól! Amit a sátán nem akar, az csak jó lehet. Teljünk hát meg az Úr Igéjével, merítsünk az áldásból, hogy tudjunk adni azoknak a testvéreinknek, akik ma nem lehetnek itt! Legyen úr a Szentlélek ezen az alkalmon!

Néhány fej – feltűnés nélkül – Péter felé fordult. Ő szokott ugyanis az ilyen szép szólamokra áment és halleluját mondani. De „hősünket” – úgy látszik – túlságosan zavarta, hogy nem a helyén ül. Ráadásul végig szipogott a férfi ott mellette.

„Miért ide jön az ilyen bögni?” – forrongott magában. „Csak zavarja a másikat a figyelésben. Biztos a sátán küldte, hogy elterelje a gondolataimat.”

Alig bírta ki a végéig, hogy megkérdezze, miért pityereg.

– A feleségem elment az éjjel valahova, és nem jött haza – hangzott a válasz a nem túl barátságos kérdésre. – Gondoltam, itt megtalálom, hisz idejárt minden vasárnap.

„Ó, most már emlékszem” – villant fel Péter agyában. „Ez Szalaczký testvérnő férje. Régebben volt itt néhányszor, de hiába rágtuk a fülét, csak nem akart megtérni. Pedig hányszor figyelmeztettük, ha nem tér meg, Isten meg fogja büntetni. Hát most tessék! Mindenki azt kapja, amit megérdemel...”

Hazafelé is ezen gondolkodott.

„Igazi kereszténynek nincsenek ilyen gondjai! Furcsa, hogy ez az asszonyka is... Hm... Pedig példás élete volt. Kár érte! Biztos valami férfi... Így szokott ez lenni azzal, aki nem gyökerezik mélyen az Úrban! Hm... még a végén kiderül, hogy csak egypáran vagyunk, akik igaz keresztényként élünk. Egyszer csak majd hopp... jönnek a testvérek vasárnap, s csak azt látják, hogy nem jöttek néhányan a gyülekezet oszlopos tagjai közül. Kérdezik majd: – Hogyhogy, Kárpáti testvér nem jött? – Mosolygott. „Szegények... nem jönnek rá, hogy az Úrnál vagyok már... Dehát mindenki önmagáért felelős.”

Alig voltak az utcán. Mintha a meleg elől húzódtott volna be mindenki. A villamoson is ugyanaz a szürke komorság, egyhangúság uralkodott.

Mikor hazaért, a lépcsőházban egyik szomszédjával találkozott.

– Üdvözlöm, Hermann néni! Megebédelt már?

– Édes fiam, Péterkém! Te még mindig itt vagy? – Az idős néni a meglepetéstől kerekre tágult szemmel nézett fiatal szomszédjára. – De hát... én azt hittem, te is hívó vagy!

– Az is vagyok! – böszült fel Kárpáti, mint akit a legnagyobb sértéssel bántottak meg, amivel

csak lehet.

Az asszony értetlenül csóválva a fejét elment, miközben valami ilyesmit motyogott magában:
– Hát én ebből az egészből már semmit sem értek...

Kárpáti dúlt-fült mérgében:

„Pont az ilyen beszél nekem, akinek tele van bűnnel az élete. Mit tud egy ilyen öregasszony a kereszténységről?!”

Kemény mozdulatokkal nyitotta ki az ajtót.

Ebéd alatt nagyjából lecsillapodott. Utána Bibliáját nyitotta ki, de hiába olvasta, semmi újat nem tudott kihozni belőle. Úgy sincs olyan igevers, ami nem került volna még elé, hisz háromszor is elolvasta elejétől a végéig. Inkább imádkozni kezdett. Szépen megfogalmazott szavai dallamosan járkáltak a szoba falai közt. Szavalni sem lehetett volna szebben. Nem hiába tanulta, gyakorolta annyit a hangsúlyokat. Közben a holnapi napra gondolt. Megint az idióta munkatársait kell térítgetnie. Hány éve csinálja már, és oda sem figyelnek rá!

Elbóbiskolt.

Csöngetés riasztotta fel a szunyókálásból.

– Ki lehet az, aki még imádkozni sem hagyja az embert!? – mérgelődött, de felugrott térdeiről, és ajtót nyitott.

Alig hitt a szemének! A meglepetéstől még köszönni is elfelejtett.

– Hogyhogy itt vagy testvér?!

Igen, tényleg Szabó testvér állt az ajtóban. Már négy éve nem járt még a környéken sem.

„Biztos bocsánatot kérni jött. Nem hiába vártam én erre... ugye-ugye... mégiscsak nekem lett igazam!” – gondolta, miközben beljebb invitálta a hívatlan vendéget.

Ahogy ránézett, feltűnt neki a mindig büszke tartású férfi most megtört, szinte púpos alakja.

– Baj van, Péter! – nyögte halkán a testvér, miközben leült a kanapéra.

„Bármit is tett velem, segítenem kell neki...”

– ...Nézd, atyámfia! Nagyobb az, aki bennünk van, mint az, aki ebben a világban van. Nincs olyan probléma, amit Ő ne tudna megoldani! Ha igaz keresztények vagyunk, nem történhet semmi baj, mert az Ő oltalma alatt vagyunk. Az Ő angyalai tábort járnak körülöttünk. Nos, szerintem a te gondod megoldásának a kulcsa a múlt rendezésében van! Nincs mese, ha megbántottál valakit, bocsánatot kell kérned tőle.

Miközben beszélt, fel-alá járkált. Nem nézett a kanapén ülő, összetört emberre, akinek a kis prédikáció alatt egyre csak torzult az arca, s most kerekre táglult szemmel, tátott szájjal bámult az ide-oda sétálgató, ifjú prédikátorjelöltre.

„Ez nem normális! Ez még azt sem tudja, hogy mi van!” – gondolta magában Szabó. Ordítani szeretett volna, de nem jött ki hang a torkán. Megbénulva, sápadtan meredt fiatal testvére, aki kis hatásszünet után folytatta az okfejtést.

–Egy napot sem lett volna szabad várnod, pedig négy év az nagy idő! De én megbocsátok neked, és biztos az Úr is megbocsát, ha...

– Nem!!! Ebből elég! Te... te semmit nem értesz! Te bolond! Hát nem vettél észre semmit ma délelőtt?!

Kárpáti szája szögletében bujkáló mosolyát a csalódás fintora váltotta fel.

„Szóval nem is azért jött, hogy bocsánatot kérjen! A mai alkalomról van szó...”

Mérges volt, de összeszedte magát. Nem mert az idősödő férfi haragos arcába nézni, ahogy válaszolt.

– Kicsit kevesebben voltak – vont a vállát még mindig sértődötten. – Az ördög megtámadta a tagjainkat, de azért jó alkalom volt.

Szabó kábán bámult rá. Tátogott, majd remegő ajkait egy kis idő múlva alig hallható hangok hagyták el.

– Jó alkalom volt? ... hm... de... de nem az elragadtatás után...

Nemsokára a két eddig büszke, emelt fővel járókelő ember magába roskadva ült szótlanul egymás mellett. Üres tekintettel, fakó arccal néztek maguk elé. Most már ők is olyanok voltak, mint azok a villamoson utazó emberek. Gondolataik hol a téves múltban kószáltak, hol a kilátástalan jövőt kutatták, de reménytelenségükre vigaszt sehol nem találtak...

Ámós 5,18–27; 15.

Ézsaiás 1,3, 5–8, 11–23.

TEKINTETTEL

Ismerjünk meg más hívő testvéreket, közösségeket! Töprengjünk a magunk gondjairól! Olvassunk, lássunk, halljunk! – művészi alkotásokról.

Beszélünk • Koncz Sándorné

%Mottó: „Hiába fürösztöd önmagadban, csak másban moshatod meg arcodat” (József Attila)
Miről beszél az ember leginkább? Ami foglalkoztatja, amit fontosnak tart. Szavainknál semmi sem jellemzőbb ránk. Néhány példa:

–Az egyik kolléga mindig úgy szövi mondandóját, hogy történeteiből saját fontossága tűnjön ki. A többiek, persze, összesúgnak mögötte, a gúnyos megjegyzés is gyakori. A piacon a néni, ha egy-két mondatban érdeklődünk az időjárásról, elmondja az egész életét: mennyit dolgozott, milyen az egészsége, a család, gyerekek, unokák.

Van, aki ételéről, evésről, főzésről szeret beszélni, sok szó esik anyagi dolgainkról, keresetről, pénzről, árakról, lakásról. Kimeríthetetlen témát adnak betegségeink, hozzátartozóink testi bajai. Nők között örökzöld a hajviselet, a ruházat, család, gyerekek és a többi. Munkánk örömei, még inkább bonyodalmai és kibeszélni valók. A férfiak gépekről, autókról, politikáról beszélnek szívesen. És beszélünk másokról: embertársainkról, rokonainkról, barátainkról, testvéreinkről.

Szemükbe többnyire jót mondunk, bár néha jogosnak tartjuk az ellenkezőjét is... Mit mondunk a hátunk mögött? Egyik munkahelyemen megrögzött szokás volt, hogy ha kiment valaki, a többiek rögtön róla kezdtek beszélni. Nagyon zavart. Arra gondoltam, mi történik, ha én megyek ki. A hátunk mögött mondott dolgokat néha – csupa jószándékból – visszahalljuk, máskor, – ez a jobbik eset – a titok homálya fedi. De azért ezt a bölcs mondást érdemes megjegyeznünk: „Minden, amit mondasz, terólad szól, főleg, amikor más valakiről beszélsz.” Ismerek olyan családot, ahol, ha együtt vannak, hárman beszélnek egyszerre. Talán csak az a fontos, hogy mindenki elmondja a magáét, fő a beszéd. Hogy mit mond a másik? Félfüllel még esetleg hallható is, de az enyém kimondása biztos fontosabb.

Beszélnünk kell, még inkább beszélgetnünk. Figyelve egymásra, igyekezve megérteni, átérezni a másik ember örömét, gondját. Élete problémáit megoldani úgyis ő maga fogja, de segíthetünk neki azzal is, hogy meghallgatjuk. Néha úgy érezzük, ha ránk bízta, megtisztel vele.

A beszédnek azonban minimum két szereplője van, s mindegyik egyformán fontos. Ha valakinek el akarunk mondani valamit, ne csak magunkra gondoljunk. Legyünk a közlésben óvatosak, mert miközben mi megkönnyebbülünk azzal, hogy kibeszéljük bajunkat, a másiknak belefájdulhat a feje. Nem egyformán hatnak ránk életünk eseményei, egymás szavai. Legyünk tekintettel a másikra: helyzetére, pillanatnyi állapotára, gondolkodásmódjára! Ne okozzunk kárt, ne rakjunk túl nagy terhet egy másik lélekre!

S ha hallgatók vagyunk? Próbáljunk türelmesek, elnézőek, együttérzők lenni, de óvjuk a magunk békéjét is! Ha túlzottan beleéljük magunkat mások bajaiba, saját nyugalmlunkat veszíthetjük el. Legyünk nyitottak, beszélgessünk egymással, erre mindannyiunknak nagy

szüksége van. (Hogy mennyire, azt a magukra hagyott, meg nem hallgatott öregek szomorúsága szó nélkül is elmondja.) Közöljünk minél több jó gondolatot, tettet, tapasztalatot. Erre int az apostol is. (Fil 4,8). Építsük, ne romboljuk egymást! Gondoljuk meg, mielőtt beszélünk, hogy itt és most annyira fontos-e ráborítani valakire mindazt, ami bennünk fortyog!

A beszéd gondolataink közlésének nélkülözhetetlen eszköze. Szükségünk van rá, gazdagabbak vagyunk általa. (A hit is hallásból fakad). Próbáljunk meg helyesen élni vele! Az előzőekben többféle beszédtemát felsoroltam. Csupa szokványos, mindennapi ügyeinket érintő, testi dolog került elő. Van-e igényünk mélyebb, lelki beszélgetésre? Keresünk rá módot? Szánunk rá időt? Jól esik, ha érdeklődnek, hogy vagyunk, de mit szólnánk, ha valaki megkérdezné, hogy van a lelkünk. Tulajdonképpen mivel kellene inkább törődnünk? Miért is vagyunk ezen a világon? Lehet, hogy a beszédünk megmutatja.

HALLOTTAD-E? Mit jelképez a hal rajza? • Koncz Sándorné

Pár hete a Jézus-felvonulás zászlóin láthattuk, és más keresztény prospektusokon, felhívásokon is gyakorta előfordul a hal ábrája. Ennek a rajznak legalább két fontos jelentése van: jelkép és hitvallás. Mint jelkép, Jézus Krisztust jelenti. Eredete szójátékon alapszik: Jézus Krisztus, Isten Fia, Megváltó szókapcsolat kezdőbetűinek összeolvasása egy szót ad ki, ami halat jelent a görögben. Hitvallásként az első keresztények használták az üldözések idején: aki rajzolta, mintegy vallomást tett hitéről. Az ó-keresztény képzőművészetben, melynek emlékei a katakombákban maradtak fenn, síremlékeken, gammákon gyakran látható. Hátán többször hajót visz, mely az egyházat ábrázolja. A keresztények ivópoharakra, tálakra, gyűrűkre, pecsétekre is vésték.

Irodalmi előfordulása is gyakori. Sienkiewicz *Quo vadis* című könyvében is előfordul, mely a Néró-féle keresztényüldözés idején játszódik Lloyd C. Douglas *És köntösömre sorsot vetettek* című könyvéből idézünk most néhány mondatot, hogy a jelkép használatát megvilágítsuk:

„Első együtt töltött esténken, miután megvacsoráztunk, és hosszan elbeszélgettünk a szerencsétlen görög nép sorsáról, Stephanus hanyagul egy hal körvonalait rajzolta fel egy papyrus tábla hátára, s a táblát az asztalon elém tolva kérdően húzta fel a szemöldökét. Mondtam neki, hogy ez számomra semmit sem jelent, bár láttam már ezt a jelképet. Akkor megkérdezte, hogy nem hallottam-e a galileai Jézusról. Bevallottam, hogy igen, de nem sokat, s nagyon szeretnék többet tudni róla. Azt felelte, hogy azokat, akik elfogadták Jézus tanítását, olyan kegyetlenül üldözik, hogy csak titokban találkozhatnak. Ez a halábra lett a titkos jelük, amelyről felismerik egymást az azonos hitelvűek.”

A katakombákban való használatra utal az alábbi részlet: „Egy hirtelen fordulónál jobbra tértek, s egy még szélesebb folyosóba jutottak, melynek alig akart vége lenni... A folyosó végén pislákoló lámpás egy nehéz faajtót láttatott. Az árnyékból egy újabb őrszem lépett eléjük. Marcipor ismét elmondta, hogy kicsoda Marcellus. Egy ór fáklyával egy kis rajzra mutatott az ajtófélfán.

–Tudod, mit jelent ez a jel? – kérdezte.

–Ez a keresztények titkos jelvénye – felelte Marcellus.

–Mondta ezt neked valaki, vagy láttad már előbb is?

–Sok helyen láttam Galileában és Jeruzsálemben.”

Versein nőttünk föl...

A múlt hónapban hallottuk a hírt, jobb hazába költözött, eltávozott tőlünk *Túrmezei Erzsébet* testvérünk. 88 évet élt. Keresztény költő, evangélikus diakonissza volt. Lapunk 1997/5 számában közzeltünk beszélgetést vele. Most – emlékezetére – egyik költeményét és saját

kezüleg írt ajánló sorait idézzük, magunk is verssel búcsúzunk tőle az Úrnál való találkozás hitével.

A HARMADIK

%%Valamit kérnek tőled,
Megtenni nem kötelesség.
Mást mond a jog,
mást súg az ész.
Valami mégis azt kívánja: Nézd,
tedd meg, ha teheted!
Mindig arra a harmadikra hallgass,
mert az a szeretet.
Messzire mentél.
Fáradt vagy. Léptél százat.
Valakiért még egyet kellene.
De tested, véred lázad.
Majd máskor! – nyugtat meg az ész.
És a jog józanságra int.
De egy szelíd hang azt súgja megint:
Tedd meg, ha teheted!
Mindig arra a harmadikra hallgass,
mert az a szeretet.
Valakin segíthetnél.
Joga nincs hozzá. Nem érdemli meg.
Tán összetörte a szíved.
Az ész is azt súgja: Minek?
De Krisztus nyomorog benne.
És a szelíd hang halkán újra kérlel:
Tedd meg, ha teheted!
Mindig arra a harmadikra hallgass,
mert az a szeretet!
Ó, ha a harmadik egyszer első lehetne,
és diktálhatna, vonhatna, vihetne!
Lehet, elégnél
hamar. Valóban esztelenség volna.
De a szíved békességről dalolna,
s míg elveszíténéd,
bizony megtalálnád az életet!
Bízd rá magad arra a harmadikra!
Mert az a szeretet.!

Áldott

–Túrmezei Erzsébet emlékének–
%%Fönt énekel már boldog otthonában,
Elhagyta ezt a sáros csillagot.
Magát szétosztva, versek dallamában
Megsokszorozta a táalentumot.
Arról dalolt, mi örök, maradandó,

A szeretet üzent nekünk vele.
Ritmus, hasonlat, érzés, veretes szó
Téged áldott, mindnyájunk Istene./%%%
{k2000411}

KÖRKÉP

Amíg aludtunk, fejbe lőtték az örünket... • Durkó Sándor László

%...és még nagyon sok számunkra szinte hihetetlen esetet elevenített meg előttem Szenczy Sándor a Baptista Szeretetszolgálat Alapítvány elnöke, aki nemrég jött vissza Csecsenföldről. Úgy vagyunk a tőlünk távol történő rémségekkel, hogy már szinte immunisak vagyunk velük szemben. Hála Istennek, hogy vannak olyanok, akik megtalálják a módját, hogy ezekre a helyekre is elmenjenek és elvigyék a sokaknak életet jelentő testi-lelki kenyeret.

Szenczy Sándor szavaiból, amikor csecsenföldi útvjáról mesélt, teljes empátiát éreztem. A budapesti irodában beszélgetve szemem megakadt a falra kiírt három ország és város nevéen: Koszovó-Pristina, Csecsenföld-Groznij és Észak-Korea – Pyongyang. Ezek az országok és városok fő missziós területük. Ezernyi veszéllyel kell szembenéznük, de vállalják a szolgálatnak ezen, számunkra különös módját.

Amíg aludtunk, fejbe lőtték az örünket Csecsenföldön. Isten angyalai őriztek bennünket – mondja.

Szenczy Sándor egyszerű, szerény, de látszik határozottsága is. Miközben mutogatja a képeket sorban, belém hasítanak a kérdések. Íme...

– *Hogyan kaptál elhívást erre a területre, úgy tudom, hogy biztos állásod volt, mondhatni nyugdíjas állás.*

– *A lelkipásztori állásra gondolsz?*

– *Hát igen, van akinek ez konszolidált állás, csak az a kérdés, hogy melyik gyülekezetben.*

Talán sokan ezért is választják a lelkipásztori állást.

– *Annak rossz lehet, aki ezért választja. Az a tapasztalatom, hogy nem mi gondoljuk azt, hogy elhívásunk van, és nem mi döntjük el, hogy mi az elhívásunk, szolgálatunk, hanem egyszer csak észre vesszük azt, hogy ez van.*

– *Belecsöppen az ember, és jól érzi magát benne?*

– *Nem, nem belecsöppen, hanem felismeri.*

– *A gyülekezetekben rendszeresen van erről tanítás, hogy mindenkinek van valami elhívása, van valami szolgálati területe, tálentuma, csak keresse és találja meg. Aztán ott van a gyülekezet 90%-a, és nem tudja mi az, és egy életen keresztül keresi. Te szerencsés vagy, mert ezek szerint te megtaláltad.*

– *Nem, itt szó sincs keresésről. Tehát nem én kerestem magamnak azt, hogy én szeretnék humanitárius dolgokkal vagy segélymunkával foglalkozni. Ez nem volt tervem, nem volt vágyam, önmagamtól erre nem éreztem indítást, hanem egyszerűen csak felismertem Isten ajándékát, hogy „Jé, nekem ez van!”. Például néztem a híreket. Van, aki enni tud, miközben látja a borzalmakat a hírekben. Engem a híradó mindig érzékenyen érintett. Valaki azt mondja: „Mit tudnék én csinálni Észak-Koreában? Mit tudnék én csinálni Mozambikban?” Amikor ilyen hírt hallok: Csecsenföldet lebombázták, akkor nekem kapásból az ugrik be: „Hogyan tudnék segíteni?”. Azt veszem észre, hogy annyira érzékeny lett a fülem ezekre a nehézségekre, a problémákra, hogy egyszerűen minden egyes ilyen hír arra készítet, hogy valamiképpen segítsek. De legfőképpen Isten készítetett erre értelemszerűen, hiszen Ő helyezte ezt belém. Azzal, hogy megértettem egy bibliai történetet – amit mindnyájan nagyon jól ismerünk – a Mt 14,16-ban, amikor Jézus azt mondja a tanítványoknak, hogy „Menjetek*

el, és ti adjatok nekik enni.” Pontosabban úgy van a történet, hogy a tanítványok odamennek hozzá, és mondják, hogy baj van Mester, mert itt van ez az 5000 ember. El kellene küldeni őket, hogy menjenek el élelmiszert venni. Akkor Jézus rájuk néz, és azt mondja nekik: „Ti adjatok nekik enni.” Ez az én alapigém, hogy „Ti adjatok nekik enni!”. A mi gondolkodásunk sokszor az volt régebben, hogy nekem sincs elég. Hogyan adjak abból a kevésből? És nagyon jó példát adott Jézus. Ha összeolvassuk az evangéliumokat, a szinopszist is megnézzük, látjuk, hogy volt egy kisgyerek, akinek volt öt kenyere és két hala. Odaadta a tanítványoknak, a tanítványok odamentek Jézushoz. „Öt kenyér és két hal. De mi ez ennyinek?” Mit mond erre Jézus? Adjátok ide az én kezembe, felemelte, hálát adott, megtörte és kiosztotta. És mindenkinek elég lett. Tehát mi ebből a tanulság? Nem féltetni valamit, ha nekem kevesem is van. Az én dolgom, hogy felismerjem, hogy valamim van, és letegyem azt Jézus kezébe. És utána ne aggódjak, hogy mi lesz, mert az Jézustól függ. Ugyanezt tesszük mi is. Mit tudunk mi Csecsenföldön segíteni? Milyen lehetőségünk van Észak-Koreában segíteni? Emlékszem, amikor Észak-Koreáról láttam egy híryanagot, alultáplált gyerekek sírtak, éheztek; nagyon szerettem volna segíteni az észak-koreai embereknek. Utána hallottam, hogy van egy nagykövetség itt, Budapesten. Azt hittem, hogy ők kivonultak... De nem, van egy követség. Mondom, bemegyek, beszélgetek velük. Becsengettem az utcáról. Magyarul beszélt a nagykövet. Kérdezte, hogy miért jöttem. Mondom, hogy szeretnék egy egymillió dolláros segélyt kivinni Észak-Koreába. Nagyon csodálkozott. Kérdezte, hogy „Van neked ennyi pénz?” „Nincs.” „És van neked ennyi értékű áru, élelmiszere, gyógyszer vagy tápszere?” „Az sincsen.” „Akkor mi van?” „Hitem van. Én nagyon szeretem a koreai népet, és szeretnék érte imádkozni. Lehet ezt?” Nézett rám. „Imádkozzál.” Felemeltem a kezemet, és jó hosszan, valami 15 percen keresztül – néha rásandítottam, és láttam, hogy áll egyik lábáról a másikra a nagykövet – mondtam. Utána elbúcsúztam tőle. Nézett, gondolta, hogy ez nem normális. Három hónap múlva leszállítottuk az egymillió dolláros segélyt Észak-Koreába. Ez az a megtapasztalás volt, amikor hitben léptünk: Uram, én akarok segíteni. De miben? Olyan nehéz kimondani, ami a szívedben sokszor úgy benne van, hogy „Azt hiszem, tudok segíteni. Azt hiszem, hogy Isten megszólított engem.” És milyen sokszor elfojtjuk, hogy: „Isten ilyet nem mondhatott. Ez butaság. Honnan veszel te egymillió dollárt? Ne is mondd! Csak mondd, hogy akarsz segíteni. Ha lesz, akkor majd milyen jó lesz. Ne mondd ki, amit az Isten mondott, mert hátha nem jön be!” Sokszor ez megtéréskor, vagy amikor imádkozunk gyógyulásért, akkor ott van a szívemben...

– *Tulajdonképpen ez a három fő területetek: Groznij, Albánia és Észak-Korea?*

– Nem, Groznij – Csecsenföld, Észak-Korea és Koszovó. Albániában is dolgozunk, de ott nem annyira. Ez a fő iránya a mi külföldi munkáinknak. Mert Magyarországon is dolgozunk az árvízkárosultakért, illetve van egy új programunk a vajdasági menekültek integrációjával kapcsolatosan. Tehát azok a vajdasági menekültek, akik már 7–8 éve itt vannak, még az első hullámmal jöttek Magyarországra, azokat a magyar kormány gyorsított ügyintézésrel és letelepedési segélyekkel támogatja, bátorítja. Annak a szervezésében, hogy munkahelyhez, lakáshoz jussanak, abban mi nagyon komolyan dolgozunk. Már 37 ilyen ember kapott munkát. A helyi gyülekezeteken keresztül próbálunk helyet keresni.

– *Keresztények, baptisták?*

– Ez nem feltétel. Mindig mondták, hogy biztos majd mi téríteni akarjuk azokat az embereket. Természetesen direktben nem. Nem lehet kihasználni azt, hogy ők ránk vannak szorulva. Így is sok ilyen vád volt, hogy: „Legyél baptista, és kijutsz Amerikába!”. Ezek butaságok. Nem, hanem mindent megteszünk, és ha ő igényli, akkor beszélünk a hitünkről, ha nem igényli, nem beszélünk. De tudatosan, direktben nem. Ez tilos a munkatársaknak. Az emberi szükség betöltése a lényeg.

Magyarországon az önkormányzatokkal vannak kapcsolataink, feladatunknak érezzük a nagycsaládosok segítségét, bátorítását, a gyógykezelések, külföldi gyógyszerek megszerzését.

Ilyenekben dolgozunk Magyarországon.

– *Groznijba hogy jutottatok ki?*

– Két évvel ezelőtt hallottuk, hogy elrabolták a grozníji baptista gyülekezet lelkipásztorát. Aztán később hallottuk, hogy lefejeztek egy diakónust, a cfejét kirakták a piactérre „Így jár minden baptista, így jár minden keresztény.”

– *Kik csinálták?*

– Gondolom, a fundamentalisták. Pontosán nem tudjuk, hogy kik.

– *Nem is lett meg azóta? Nem is él?*

– Nem tudjuk, hogy mi lett vele. Gyülekezetből istentisztelet közben fegyveresek fiatal lányokat elraboltak, meggyalázták őket, szörnyű dolgok történtek. Nagyon érdekes volt, hogy ott vagyunk – az egyik képen látszik – két idős nénival, imádkozunk az imaház romjai között, amit kézifegyverekkel lőttek szét.

– *Nem bomba. Az céltudatos munka volt.*

– Tele volt firkálva a fal arab feliratokkal, „dzsihad”, meg ilyenek.

– *Hány tagú gyülekezet volt?*

– Tizenöt éve 500 tagú volt, az első háborúban ’92–94 körül olyan 150-en, most Groznijban az ostromkor húszan, harmincan maradtak, és mi kettővel találkoztunk. Együtt imádkoztunk velük. És csodálatos, hogy a családtagjait megölték, lelkipásztorát elrabolták, a diakónusukat lefejezték. És akkor, ez a néni – jellemző a hithősökre – Bibliát meg traktátust osztogat. Megígérte a szomszéd gödörben vagy romban lakónak, hogy majd ad neki egy Bibliát. Eszméletlen, hogy a romokon élet fakad, Jézusért mennek. Gyakorlatilag elpusztult a gyülekezet. És most hallottuk a híreket, hogy 38-an gyűlnek össze vasárnaponként az Úr házában a romjain, imádkoznak és énekelnek, Bibliát olvasnak és várnak. Elmondták, hogy amit mi vittünk segélyként, tulajdonképpen csepp a tengerben, de az, hogy ott voltunk, hogy tudunk róluk, hogy imádkozunk értük, nekik nagyon-nagyon fontos volt, és ez emelte fel őket. Nem az a kiló kenyér, az a hús- és tejkonzerv, amit egy zsákban kaphattak, hanem az, hogy nem felejtkezünk el róluk, testvérek vagyunk. Lehetett látni rajtuk a változást. Amikor találkoztunk velük, akkor a földre tekintettek, vánszorogtak, üres tekintettel néztek, és hogy tért vissza az élet beléjük, amikor imádkoztunk, amikor az Úrról volt szó. Mentek, fogva szatyorjukat, és határozottá lettek, érezték, hogy erősebbek, átváltak az alatt a néhány óra alatt, amíg együtt voltunk. És ez nem attól volt, hogy mivelünk találkoztak, hanem attól, hogy amikor az Úr népe összefog, figyel egymásra, amikor gondja van a másakra, akkor megerősödik.

– *Gondolom, hogy ez az alapvető feladata a szeretetszolgálatnak, hogy a bajban levőkön segítsen. Mekkora a szeretetszolgálat? Hány munkatárssal dolgozik?*

– A szeretetszolgálatnak most viszonylag sok munkatársa van, hiszen a külföldön dolgozók, főállású missziómunkások – már így is mondhatom. Ezek közül hatan dolgoznak állandóan Koszovóban, ott is élnek. Majd mi követjük őket a családommal, a feleséggel, két gyerekkel, illetve a tolmácsunkkal és az ő feleségével fél évre az ottani segély- illetve fejlesztési munkákban segíteni. Nagyon örülnénk annak, hogy ha lennének olyan magyarországi szolgáló testvérek, akiknek Isten a szívére helyezte, hogy szívesen segítenének a koszovói misszióban „énekkal, tánccal, nádi hegedűvel”. Tehát most ott gyülekezet-plántálás folyik, és nagyon örülnénk annak, hogy ha ott egy erős gyülekezet kialakulhatna. Szervezünk nyári programokat, még nem állt teljesen össze. Ha valaki úgy érzi, hogy Koszovóban missziót végezne, szívesen vesszük a jelentkezéseket. Összességében 11 emberünk van.

– *Van egy kuratórium?*

– Igen, a Magyarországi Baptista Egyház hozta létre a Szeretetszolgálat Alapítványt, és ő jelölte ki a kuratórium tagjait, akik irányt szabnak, utat mutatnak és segítenek.

– *Hány kurátor van?*

– A kuratóriumban jelenleg hatan vannak. Bővülni fogunk, még ketten jönnek hozzánk. Megcélzottuk a kiemelten közhasznú státuszt, ez folyamatban van, akkor már három felügyelőbizottsági tag is lesz.

– *A misszió végül is nemcsak a baptista egyházra korlátozódik. Mondtuk, hogy felekezeti közösi? Hogy aposztrofáljátok magatokat?*

– Segélymunkát általában a helyi gyülekezeteken keresztül végzünk. Aztán a következő lépés, hogy helyi keresztyényeken keresztül, aztán később helyi partnereken keresztül. Értelemszerű, hogy nem mindenhol vannak gyülekezetek, ahol szükség van, de ez nem akadályoz meg bennünket abban, hogy segélyeinket, támogatásainkat eljuttassuk. Tehát elsődleges célunk a fizikai segítségnyújtás. Az üres hasú embernek nehezebben tudunk bizonyosságot tenni. A gyomor korgásától nem hallja meg az evangéliumot. De nem titkolt célunk, hogy a fizikai segítségnyújtás mellett, amennyiben igény van rá – tehát ez nagyon fontos, hogy sosem használtuk ki a szükséghelyzetet –, szellemi segítséget is nyújtunk az evangélium felmutatásával. Nagyon sok szervezet, akár még keresztyény zászló alatt is úgy fut, mint pusztán humanitárius. Én nem akarom, hogy csak humanitárius szervezet legyünk, hanem emellett vállalni akarom, hogy ki vagyok, és ismerjenek meg úgy bennünket, mint keresztyény szervezetet. Nagyon sok olyan együttműködésünk van különböző nem baptista szervezettel, és nagyon sok közös programunk és tervünk van, amik működnek a világ sok részében. Tehát Csecsenföldön sem egyedül vagyunk, hanem együtt dolgozunk a Hajnalszög Misszióval, Nyári Jenőket biztosan ismered.

– *Kik a támogatói, szponzorai vagy mecénásai a szervezetnek?*

– Nagyon sok támogatónk van, elsősorban nem Magyarországon. A bevételeinknek talán 5%-a se jön Magyarországról. Külföldről kapjuk, elsősorban Amerikából, Angliából és az EU országaiból. Nem általában a szeretetszolgálatra, hanem programorientáltan kapunk pénzeket. Sajnos, még négy és fél éves szolgálat után sem tudtuk elérni, hogy legyen olyan fix bevételünk, amire adott esetben a működési költséget rá lehetne terhelni. Gyakorlatilag így nem bízzuk el magunkat, az Úr kegyelmére vagyunk hagyatkozva. Most hívott a munkatársam, hogy 1100 Ft van a számlánkon. Most ez van.

– *Tehát ezek a támogatók meghatározzák, hogy kiket segítenének. Gondolom, több ilyen szervezet van a világon, de valamilyen oknál fogva mégis benneteket választanak. Ez személyes kapcsolatok vagy az eddigi munkátok eredménye?*

– Mindkettő. Ez bizalmi munka. Ha egy külföldi szervezet valakivel együttműködik már három éve, akkor ez azt jelenti, hogy van bizalma a munkával kapcsolatban. Tudomásom szerint nem vesztettünk el partnert amiatt, hogy valami gondja lett volna velünk.

– *A jótövővel kapcsolatosan mondtad, hogy Koszovóba mentek egy fél évre, utána Észak-Korea. Milyen látásotok van? Az élet fogja hozni?*

– Ötven éve nem történt meg az, hogy az észak-koreai kormány hivatalosan meghívjon keresztyény szervezetet dolgozni az országba. Bennünket hívott, és ez nagyon nagy örömmel tölt el bennünket. Nagyon szeretnénk, ha meg tudnánk felelni elvárásaiknak, de legfőképpen az Úr ügyének.

Nagyon hálás vagyok Istennek azért, hogy a szeretetszolgálati munka folytán találkozhatok olyan emberekkel, akik segítők, támogatói ennek a munkának anyagilag és szellemileg is. Tehát nagyon fontosak ezek a támogatások. Az a tapasztalatom, hogy ez a kör egyre bővül magánszemélyek részéről. Nagyon fontos az imaháttér ahhoz, hogy a dolgok jól sikerüljenek, és jó kimenetelűek legyenek. Imatámogatás nélkül ez a munka nem végezhető. A szeretetszolgálat alapító okiratának az egyik passzusa így szól, hogy nemcsak a humanitárius katasztrófákba került, háborúkból menekült embereken segít a szeretetszolgálat, hanem azokon is, akik a misszióban dolgoznak – különösen a karitatív munkával foglalkozóknak. Feladata a misszió támogatása, a gyülekezet-plántálás, és azok segítése, akik a missziómunkát végzik. Így vált lehetővé, hogy a szeretetszolgálat támogassa a gyülekezet plántálót

Magyarországon és külföldön, és támogatta a Felvonulás Jézusért rendezvényt, de sok más ilyen jellegű programot is. Amikor a Baptista Központi Énekkar Jugoszláviába ment, finanszíroztuk a költségeiket. Különböző programjaink vannak, ahol kifejezetten a misszió van a középpontban, és annak a következményeképpen reméljük, hogy a szükségben levőkön is tudunk segíteni. De szépen összekeverednek ezek a dolgok, és ezt nem tartjuk rossznak. Jézus sem tartotta szégyellni valónak. Ő maga is végzett ilyen tevékenységet. Tanított, enni adott, prédikált, gyógyított, segített, támogatott.

– *Tehát összességében kell az egészet nézni.*

– Igen. És nagyon örülök, ha visszajelzések vannak. A munkatársam sírva felhív, hogy az árvízkárosultak gyerekeit elvitték a Balatonra üdülni, amikor meglátták az üdülőt, olyan természetes öröme fakadtak, hogy a munkatársam nem bírta ki sírás nélkül. Ilyen örömet ő még nem látott, hogy az árvízkárosult szülők építik a házat, a gyerekeket pedig elvittük. Fantasztikus öröm volt, hogy ott lehetnek. Mi magunk is úgy vagyunk sokszor, amikor ott vagyunk Csecsenföldön, Oroszországban, Kínában egy eldugott helyen, hogy „Mit keresek én itt? Mi közöm van nekem az egészhez?” Akkor eszembe jut Olga néni, aki Groznijban viszi a kis traktátust, és a nyakamba borul, és örül annak, hogy imádkozhatunk egymásért, a válasz már meg is van. Ezért. Ezért csináljuk.

– *A családotod hogy viseli?*

– Nagyon jó imaháttér a feleségem és a gyerekek. Sok csodát átéltünk már. Egyik utunkon Csecsenföldön vasárnap mentünk egy menekült táborba. Újságíró is volt velünk, aki nem jött ki, mert azt mondta, hogy neki nagyon rossz megérzései vannak, ebből baj lesz, és nem akar ebben részt venni, úgy is meg fogtok halni. Elmentünk és tényleg nagy veszélybe kerültünk. Körbeállták a kocsinkat, lökdösték, fenyegetően léptek fel, szóval megtámadták az egyik autónkat, és alig bírtunk ép bőrrel elmenekülni onnan. Amikor visszaértünk, nagyon csodálkozott, hogy megúsztuk élve az egészet. Mondtuk neki, hogy jó megérzésed volt, csak egy dologról feledkezel el, hogy értünk nagyon sokan imádkoznak. Hogy mennyire igaz volt! Amikor Moszkvába visszaértem, a feleségemmel tudtunk telefonon beszélni, és kérdezte, hogy mi volt vasárnap reggel 11 órakor? Mondom, nem akartam neked beszélni róla, de miért kérdezed? Azért, mert volt indítása, hogy imádkozzon, és egy nőtestvér fel is hívta a nürnbergi gyülekezetből, hogy úgy érzi, imaláncot kell alkotnia velem együtt, és imádkozzanak értem, mert valami gond van. Akkor elkezdtek imádkozni, és végül teljesen megnyugodtak. A családom imádkozó. A gyerekeim nagyon aranyosak, amikor megyek ilyen utakra. A kislányom babázik, a kisfiú autózik, és néha viszik magukkal az ágyba is ezeket a dolgokat. Nagyon érdekes, egyik este bemegyek hozzájuk elbúcsúzni, mert reggel korán indulok valamilyen útra, Áron felnéz. Tudom, hogy kedvence a Mercedes kisautó, és odanyúl, matat a játékaik között, és odaadja, hogy „Ezt vidd el az egyik kisfiúnak, jó?” A kislányom pedig a babáját. Egy kis szakadt baba, de az neki nagyon fontos.

– *De számára a legkedvesebb, és azt adja, mert azt látja.*

– Gyönyörködöm bennük, ahogy adni tudnak. Hogy egy öt éves gyerek lemondjon valamiről, az nem hétköznapi dolog. Öt és nyolc évesek.

– *Azt hiszem, ez igazi példa lehet mindannyiunk számára.*

– Imádkoznak értem, a munkáért és szolgálatért. A feleségem nagyon jól vezeti őket ebben. Ez csodálatos házasság.

– *És a jövő?*

– Nehéz, feszült, meg várakozó sokszor, de ott a szívünkben tudjuk, hogy helyesen cselekszünk és teszünk, teljes egység és békeség van bennünk. Isten erre hívott el, ezt kell tenni. Nekünk nincs vagyonunk, házuk, az autó, amit használunk, nem a miénk, az iroda, amit használunk, az se a miénk, ahol lakunk, az se a miénk.

– *Tehát jövevények vagytok ezen a földön a szó szoros értelmében.*

– Néha ez feszültséget okoz, hogy nagyon sok munka van ebben, néha jó lenne egy kicsit

hazaérkezni, megjönni, otthon lenni. Egy író írta azt, hogy azért vagyunk ezen a világon, hogy valahol otthon legyünk benne. (*Tamási Áron* – a Szerk.) De a mi otthonunk ez az egész világ. És tulajdonképpen mindig van, hol lehajtani a fejünket. Mindig testvérek között vagyunk, és próbájuk azt úgy megélni, hogy Isten dicsőségére legyen. Bárhol is vagyunk a világon, ezt gyakoroljuk és tesszük.

Ugye, most már érthető, kedves Olvasó, hogy mikor először találkoztam Szenczy Sándorral, miért szerettem volna még egyszer beszélgetni vele? Mielőtt indult Koszovóba, sikerült magnóvégre kapni. Annyira az interjú hatása alá kerültem, hogy nem tudtam a szövegbe belejavítani sem. Úgy éreztem, minden szónak súlya, üzenete van számunkra.

Álmodom az, hogy az Élő Víz következő, jubileumi számában az Evangéliumi Pünkösdi Közösség Szeretetszolgálatának vezetőjével készíthessek hasonló interjút. Merthogy az hiú remény, hogy ebben a világban nem lesz szükség segítőkre. Sőt, mindinkább kellene az elhívott, elkötelezett segítők.

Azokon pedig, akik már a munkát végzik, legyen Isten áldása!

Élet? A halálból? Mi közünk a zsidóhoz? • Ó-Varga Judit, EPK miskolci gyülekezet

%Kedves Olvasó!

Felfedezőútra hívlak. A felfedezés lényege, hogy tanuljunk meg más szemével nézni. A másik ember gondolatmenetébe beilleszkedve szemlélni a világot. Ez természetesen nem jelenti azt, hogy mindenben egyetértünk vele, de segít megismerni, megérteni őt. Ezen a módon érzékelt világunk kitágul, sokak szemével látunk. – BL.

Gyönyörű idő van: indul a nyár, a sövények, a fák kis és nagy virágoktól roskadnak. Az erkélyünk alatt nem messze egy pálmafás kis park bukkan elő a kis, háromemeletes mockini házak közül, mögötte a Kármel-hegy egy darabja. Illés kérésére itt szállt le annak idején Isten tüze az égből.

Többévi várakozás után – *Baruch haSem* (Áldott legyen a Neve!) – Isten elhozott Izraelbe. Március közepe óta a Haifától északra levő kertvárosban, Kirját Mockinban lakom Verednél, aki néhány éve *alijázott* (érkezett ide) Magyarországról. Pálmák, virágzó sövények, tiszta, békés kisváros. (Csak akkor gondol az ember a veszélyre, ha időnként meghallja a Libanon felé tartó katonai helikopterek motorját.) A közel 2000 éves álomból ébredő Izrael gyönyörű és emberpróbáló ország. A bevándorlónak egy év alatt el kell sajátítani az *ivritet* (a modern hébert) alapfokon, közben ismerkedni az új haza szokásaival, az ismeretlen törvényekkel, s a megélhetéshez többnyire szükséges: mielőbb munkát találni.

Csak egy új állam a többi között?

Scsaranszkij miniszter nemrég azt mondta etiópiai útján a még ott élő zsidóknak, hogy Izraelnek egyelőre nincsenek anyagi lehetőségei a befogadásra, pillanatnyilag a volt Szovjetunió országaiban is tízezrek várnak a betelepedés lehetőségére. a sok megpróbáltatás, szorongattatás közepette ma mégis a legfejlettebb országok közé tartozik Izrael. Az állandó háborús feszültség és a folyamatos bevándorlás (1989 óta 700 ezer új *olét* fogadtak csak a volt SU-ból) ellenére gazdasága fejlődik. Az állam a terhek dacára ma már szerény anyagi támogatást is képes nyújtani az új *oléknak*. A gazdasági növekedés beteljesíti a próféták jövédöléseit. „Ti pedig, Izrael hegyei, neveljétek ágaitokat és hozzátok gyümölcsötöket az én népemnek, Izraelnek, mert közel vannak, hogy hazajöjjenek. Mert ímé, én hozzátok hajlok, és hozzátok fordulok, és megművelnek és bevetnek titeket. És megsokasítom rajtatok az embereket, Izrael házát egészen, és lakják a városokat, és a romokat megépítik. És megsokasítom rajtatok az embereket és barmokat, hogy sokasodjanak és szaporodjanak, és

lakatom őket rajtatok, mint régi időkben, és több jóval leszek hozzátok, mint első napjaitokban, s megtudjátok, hogy én vagyok az Úr.” (Ez 36,8–11) „Mert romjaid és pusztaságaid és elpusztult földed mindez szűk lesz most a lakosságnak, és messze távoznak elpusztítóid. Gyermektelenségednek fiai még ezt mondják majd füled hallatára: Szoros e hely nékem, menj el, hogy itt lakhassam!” (Ézs 49,19–20.)

Egyelőre valóban szűk a lakosságnak Izrael 27800 km²-es földje. Még a mi kis Magyarországunk is háromszor akkora, mint a zsidó haza ma. (A 6 millió izraeliből 4,8 millió a zsidó.)

„És fölveszlek titeket a pogányok közül, s egybegyűjtelek titeket minden tartományból, és beviszlek titeket a ti földetekre. És hintek rátok tiszta vizet, hogy megtisztuljatok, minden tisztátalanságotoktól és minden bálványaitoktól megtisztítalak titeket.” Ezékiel szavaival Isten arról beszél, hogy nem csupán fizikai helyreállítást végez. Izrael újkori története nemcsak annyi, hogy létrejött egy új állam a nemzetek között. A helyreállítás azt is jelenti, hogy eljött az idő, amikor Jeremiás próféciája valósággá válik. „Íme, eljönnek a napok, azt mondja az Úr, és új szövetséget kötök az Izrael házával és a Júda házával. ... Törvényemet a belsejükbe helyezem, és a szívükbe írom be, és Istenükké leszek, ők pedig népemmé lesznek, azt mondja az Úr.” (Jer 31,31) Az új szövetség részesei, akiről a próféta beszélt, most, 2000-ben itt élnek már Izraelben. Mi ez az új szövetség? Az, amiről *Jesua* (Jézus) beszélt a tanítványainak. „E pohár amaz új szövetség az én véremlében, amely értetek kiontatik.” (Lk 22,20b) Az évszázadokon át bezárt kapuk kinyíltak, most maga az Úr jelenti ki magát választott népének.

A Kegyelem Sátorai

Ohalei Rachamim

Évezredes kihagyással, a II. világháborút követően és főleg Jeruzsálem 1967-es visszafoglalása után újraindult messiáshívő mozgalom egyre több gyümölcsöt terem. Itt, Haifától 50 percnyi autóbuszútra *Kiryat Yamban* ötödik éve létezik a messiási zsidó gyülekezet: az *Ohalei Rachamim* nevet kapta az alapító pásztor, *Eitan Shiskoff* látásának megfelelően. A név a Kegyelem Sátorait jelenti, helyet, ahol a beérkezők megtapasztalhatják Isten kegyelmét, a helyreállítás csodáját.

Eddigi gyülekezeti tapasztalatom során nem találkoztam még Istennek ekkora kegyelmével: családias, szeretetteljes légkör jellemzi a gyülekezetet. A dicséretre, imákra Isten a jelenlétével felel.

Az új gyülekezeti terem története maga is Isten kezenyomát viseli. A mai épület szomszédságában bérelt kis raktárhelyiségben tartották az istentiszteletet és működtettek segélyközpontot a testvérek. A kis helyiség nemrég kiégett (felgyújtották). A hír hallatán rövid idő alatt külföldi adományok gyűltek. Ezzel s az amerikai önkénteseknek a gyülekezeti tagokkal közös kétéves munkájával sikerült a szomszédos új épület egyik még üres, nagy termét berendezni: belső falakat húzni, helyiségeket elválasztani, berendezést készíteni. Mára az Úr további növekedésről is gondoskodott: az emeleten a szemben levő üres helyiség bérleti jogát is megkapta a gyülekezet. Március óta épül az imaterem, amely a „Nemzetekért Való Ima” céljaira lett szentelve. A közbenjáró csoport tagjaira „azonnal lehullott a dicséret palástja”, amikor először léptek be imádkozni az új, még belülről nem kész helyiségbe. Mindenki profétált.

A *sabbati* istentiszteleteken 100–150 ember vesz részt, Oroszországból, Ukrajnából, Kirgisztánból és Kazahsztánból, az USA-ból való zsidók. Magyarországot első zsengeként (isteni ígéretet vannak nagyobb magyar bevándorlásra) egy család képviseli most: *Gamliel Asher*, a bibliatanító, családjával és édesanyja (*Vered*), akinél lakom.

Április 16-án érkezett egy brazil házaspár. *Andrejt* és *Rosát* különlegesen mozgalmas egy év után hozta haza az Úr. Az egész közösség nagy derűtségére azon az estén három tolmácsnak

kellett fordítani Rosa köszöntését. A portugálul elhangzott szöveget Andrej angolra, Eitan, a pásztor *ivritre* (héber), *Szása* pedig oroszra fordította. A gyülekezetben tapasztalható „bábeli zűrzavar” szépen csitul: lassan a tagok mind megtanulják őseik nyelvét. Isten dicsérete három nyelven is érhető, az írásvetítőn középen az *ivrit* (modern héber) szöveg, balról az angol, jobbról az orosz olvasat, alatta a szöveg értelme angolul, oroszul. (Remélhetőleg, rövidesen magyarul is...) Általában *ivritül* énekel a gyülekezet, néha angol, orosz dicsőítés is hallható, jellemző a nyelveken éneklés is. Uralkodnak a nyelvi nehézségeken. (Sok tag potenciális tolmács is.)

De a megdöbbenő itt Isten jelenléte. A kegyelem valódi fokmérője, hogy maga az Úr már az összejövétel előtti imaalkalmon hatalmas erővel van jelen, megáldva, összekapcsolva a három nyelven folyó közbenjárást. A pásztor, a felvigyázók, a zenészek hozzáállására jellemző az egyszerű alázat, ahogyan az istentisztelet megkezdése előtti percekben bejönnek az imaszobába áldást, közbenjárást kérni.

Eitan, az ötven év körüli, Amerikából alijázott pásztor, igazi „apja” a gyülekezetnek. A családias légkör részben az ő keresetlenül egyszerű viselkedésének köszönhető: maga is dobol a dicsőítő csoportban, gitáron és harmonikán is játszik, a gyülekezetet általában „*mispacha*”-nak, családnak nevezi.

Élet a halálból

Látszik, hogy Isten most készül beteljesíteni ígérését: a zsidók felvétele élet lesz a halálból. „Mert ha az ő elvettetésük a világ megbékélése, micsoda lesz a felvételük, ha nem élet a halálból?” (Róm 11,15)

Az Ige szerint „Sionból jön ki a törvény, és az Úr beszéde Jeruzsálemből” (Mik 4,2) Ez eredetileg korántsem volt egyértelmű, hiszen a zsidóság évezredekig legfeljebb megtérítendő csoport volt a keresztények szemében, olyan valakiknek számítottak, akiket ki kell téríteni zsidóságukból. Pedig a Mózes könyvei, a Tóra „örökkévaló rendtartásokat” bízott Ábrahám test szerinti utódaira. Az egyház pogányokból lett tagjai azonban lassan teljesen kitesztették a zsidóságot, végül ellopva a kizárólag Izraelnek szóló ígéretek is. Szomorú történet. De most, a második évezred végén Isten valami egészen egyedülállót tesz: helyreállítja népét, zsidókat és nem zsidókat együtt a Szabadítóban, Jesuában/Jézusban. A nemzetekhez eredetileg Jeruzsálemből küldte ki az Úr a zsidó tanítványokat, és ahogy a feltámadott Messiás mondta: „lesztek nekem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Szamáriában és a földnek végső határáig”. (ApCs 8) Ez a sorrend. S máig ez maradt. Ez a zsidó misszió éledt nemrég újra például akkor, amikor a gyülekezettel együttműködő „Tanítás Sionból” szolgálat odaszánta magát, hogy Sionból vigye ki a nemzetekhez az itt kapott tanításokat. Közép-ázsiai útjaikon Isten különleges kegyelmét, a Szent Szellemnek különleges kenetét tapasztalták az elmúlt években. A szolgálatot vezető David Silver látása az, hogy a Krisztusban, a Messiásban az efézusi levélnek megfelelően a pogány és a zsidó együtt, egy testként mozdul. Ezért a tökéletes menyasszonyért jön vissza nemsokára a Megváltó (Ef 2,13–17).

Mit tegyünk?

Mi a dolga ebben a pogányok közül származó hívőnek? Először is a közbenjárás. Mióta az Úr a szívemre helyezte népét, többször döbbenett meg az az érdektelenség, közöny, amit a még aktív keresztények is tanúsítanak Isten népe iránt. (A keresztény antiszemitizmust, a zsidógyűlöletet az egyházban most nem is említem.) Szellemi vakság ez, hiszen saját gyökere számára halott az, aki nem törődik a hitet szerző zsidósággal, az ígéretek, a szövetség birtokosaival (Róm 9,4) Legelső lépés a megtérés, a bűnbánat a zsidóság elleni bűneink, közönyünk megbánása. A további munka: közbenjárni a most is nyomorgatott Izraelért, a már felébredt és még fel nem ébredt zsidókért. Közbenjárni azért, hogy még az üldöztetés előtt a jó szóra hallgatva a zsidóság találjon haza Izraelbe (tudjuk-e, hogy az USA-ban 5,8 millió,

Oroszországban több mint egymillió, Magyarországon 80 ezer körüli zsidó él?) Feladatunk közbenjárni a pogányokból és a zsidókból lett hívők közötti fal leomlásáért.

A másik feladatunk pedig Isten vezetése szerint keresni a kapcsolatot a messiáshívő zsidókkal – hiszen egység nincsen kapcsolat nélkül.

A harmadik feladat a köztünk, Magyarországon élő zsidóság iránti szolgálata: imával, bizonyoságtétellel. De előtte: kötelességünk megismerni a zsidókeresztény kapcsolatok alakulását, a mára kialakult helyzet okait. Az Ige szerint „elől jönnek Társis hajói, hogy elhozzák fiaidat messziről... az idegenek megépítik kőfalaidat” (Ézs 60,9a–10a) „És fölveszlek titeket a pogányok közül, s egybegyűjtelek titeket minden tartományból, és beviszlek titeket a ti földetekre. És hintek rátok tiszta vizet, hogy megtisztuljatok” (Ez 36,24–25a) Most van itt az idő, hogy Isten népe megértse: betöltheti az Igét, részese lehet ennek a döbbenetes munkának, az ígéretek beteljesítésének. Azzal az istenfélelemmel tehetjük ezt, hogy tudjuk: „Azt mondod azért: Kitértek az ágak, hogy én oltassam be. Úgy van: hitetlenség miatt törtek ki, te pedig hit által állasz. Fel ne fuvalkodjál, hanem félj! Mert ha Isten a természet szerint való ágaknak nem kedvezett, majd neked sem kedvez.” (Róm 11,19–20.)

Ahogy már szó volt róla, az Úr előbb halászokat majd vadászokat küld, hogy népét az idők végén összegyűjtse az egész világról Izraelbe. Ez az ígélet már egyszer beteljesedett. (Tudjuk-e, hogy skóciai misszionáriusok révén Magyarországon zsidó ébredés volt a háború előtt, ennek alapján gyülekezetek jöttek létre, s ezek ma is léteznek zsidó tagokkal?) Ma még a halászok idejét éljük. De jól emlékszem rá, hogy a kilencvenes évek elején prófécia hangzott el Magyarországon is: használjuk ki az időt, mert rövidesen bezárulnak a kapuk, amelyeket 1989 után nyitott Atyánk, hogy Hozzá térhessünk. Bármikor elindulhatnak a vadászok Oroszországban vagy másutt. (Ismeretesek prófécia, miszerint egymillió orosz alijára lehet rövidesen számítani, mert még az idén pogrom indul a zsidóság ellen.)

Kötelességünk az Ige szerint, és tartozunk is vele, hogy „először zsidónak, azután görögnek” hirdessük az evangéliumot. Ez Isten parancsa. Ha újjászülettünk, akkor a szívünké is.

Ahogy az őrálló kötelessége volt figyelmeztetni a városlakókat: jön az ellenség, nekünk, akiknek az Ige és Isten Szelleme előrelátást adott, kötelességünk figyelmeztetni azt a népet, melynek szenvedései révén mi egyáltalán részesei lehetünk az evangéliumnak, Jézusnak, az örök életnek. „Ha pedig az őrálló látja a fegyvert jönni, s nem fújja meg a trombitát, és a nép nem kap intést, és eljön a fegyver s utolér közülük valamely lelket, ez a maga vétke miatt éretett utol, de vérét az őrálló kezéből kérem el.” (Ez 33,6)

Látjuk az ellenséget jönni. Szólnunk kell.

olé: (feljött) új bevándorló hazatelepülő, Izraelbe hazavándorolt, letelepedni szándékozó zsidó.

alija: (feljövétel) bevándorlás, az Izraelbe való bevándorlás közkeletű héber elnevezése.

ivrit: a modern héber nyelv.

messiáshívő zsidó: Jeshuát messiásnak elfogadó zsidó.

messiáshívő mozgalom: Az apostoli időket idéző vallási mozgalom, melynek lényege, hogy a Jeshuához (magyarul Jézushoz) megtért zsidó nem veszíti el zsidó mivoltát, ellenkezőleg, szokásait, identitását megőrizve éli meg hitét.

Évzáró – Nemzedékünk megnyerése Krisztusnak • BL

Június 24-én, szombaton a sokadik „fagymentes” nyári napra virradtunk. Ünnepi alkalomra gyülekeztünk a Pünkösdi Teológiai Főiskola udvarán felállított sátorba. Engedett egy kicsit a két hónapja tartó hőség, és a szél is megmozdult, így az oldallapok nélküli hófehér sátorban egész kellemes volt a klíma.

Egy Istent dicsérő ének „Jöjj, itt az idő, hogy áldjuk” után *Paul Gracza* testvér, a főiskola

főigazgatója a Zsolt 145,9–13 alapján köszöntötte az egybegyűlt tanárokat, hallgatókat, szülőket és vendégeket. Egy hálaadó ima után énekekkel dicsértük Istenünket, majd *Telegdi József* testvér, a főiskola tanára és a tanulmányi osztály vezetője bemutatta *Lettner Gábor* végzős hallgatót, a péceli Kármel gyülekezet ifjúsági pásztorát, és felkérte igehirdetésre. Testvérünk a Jóel 1,17–20 verseket olvasta fel alapigeként. Napjainkban is megtapasztalhatjuk azt a szárazságot, amire az ige utal. A mi feladatunk inni adni a szomjazóknak.

A bátorító szavak után a végzős hallgatók énekeltek héberül, angolul és magyarul.

„A hegyek felett árad a te folyód, oh mily szép és gyönyörűsége, amikor a testvérek együtt lakoznak...” – énekeltek többek között. Ezután Paul Gracza testvér *Kuna Tibor*t, az Országos Ifjúsági Munkacsoport vezetőjét kérte igehirdetésre. A testvér szolgálatában Nehémiás példáján arra hívta fel figyelmünket, hogy nyerjük meg nemzedékünket Istennek. A nemzedék szót a korosztály szónak megfelelő értelemben használva bátorította a fiatalokat a fiatalok, a középkorúakat a középkorúak, az időseket az idősebbek megnyerésére. Mérjük fel a reánk váró feladatokat, és kezdjük munkához. Ha kell, egyik kezünkben fegyverrel, a másikban a munkaeszközzel.

Az igehirdetés után következett a diplomakiosztás. *Makovei János* testvér, a főiskola gazdasági igazgatója minden végzős hallgatóról szolt néhány elismerő szót, Paul Gracza testvér pedig átadta a diplomákat.

A 2000. évben végzett hallgatók: *Bacsik Anikó, Csima Andrea, Fizl Attila, Gulyás Melinda, Lettner Gábor, Molnár Mónika, Nocht Pál, Novák Anett, Siető Judit, Soltész Rita, Szilágyi Zsuzsanna, Kovács József, Rozgonyi Botond*.

A diplomakiosztás után oklevelet kaptak ezévből az egyéves tanfolyamot végzett testvérek: *Dombi György, Durkó Attila, Nagy Tibor, Tomschitz Rudolf*.

A felsorakozott végzős hallgatók életére és további szolgálatukra – a jelenlévő tanárok és lelkipásztorok közreműködésével – együttes imában kértünk áldást.

Kedves epizódja volt az alkalomnak az évközben nyugdíjba vonult *Sebestyén Vincéné*, Ica néni köszöntése. Sok puszi és taps közepette Paul Gracza testvér mondott köszönetet és emlékezett vissza a sok finom falatra, mellyel Ica néni emlékezetessé tette magát, megnyerve a hallgatók és tanárok szívét és gyomrát. Érte és jelenlévő férjéért *Makovei János* testvér mondott hálaadó és áldáskérő imát.

Az elmúlt tanulmányi évben kiemelkedő teljesítményt nyújtó hallgatók:

Lettner Gábor, Novák Anett, Gulyás Melinda, Nagy-Ajtai Erzsébet, Ciekliński János, Rozgonyi Botond, Csiszér Mónika, Ellenbruck Melinda, Gesztesi István, Telegdi Natália, Feltóti Sándor, Simon Sándor és Dombi György dicsérő oklevelet vehettek át a főigazgató testvértől.

A végzős hallgatók nevében Fil 3,14 alapján *Novák Anett Katalin* testvér meleg szavakkal búcsúzott a tanároktól, a kollegáktól, az iskolától. Ezután tanáraiknak egy-egy csoportképet, az iskolának pedig szolgálati elveiket ajándékozták bekeretezve.

A harmadik évfolyamos hallgatók nevében Préd 3,1 „mindennek rendelt ideje van” igék alapján *Ciekliński János* testvér köszönt el az előttük járóktól.

Dr. Komesz Máttyás testvér záróimája után *Makovei János* az ünnepséget követő fogadásra hívta a jelenlévőket.

Falatozás közben megkérdeztem néhány végzős hallgatót és tanáraikat.

SOLTÉSZ RITA:

– Emlékszem az elsőéves évnyitótokra, az ott elmondott bizonyosságokra, a várakozással teljes lelkesedésedre. Most diplomával a kezében, visszatekintve, mit jelentett számodra az elmúlt négy év?

– Mielőtt idejöttem, mindig szerettem volna az emberek előtt beszélni a megváltómról, de nem volt bátorságom. Úgy érzem, ez az iskola felkészített arra, hogy bárhol, bármikor

kiálljak. Ez azért lehetséges, mert a tanulás mellett a Szentlélek kenete is megerősített. Fontos, hogy itt, az iskolában nemcsak a tananyagot sajátíthattuk el, hanem élő közösséget élhettünk át diákokkal, tanárokkal egyaránt. Olyan személyekkel, akik élő kövek az Isten egyházában, és felkészítettek minket a bizonyágtételre.

ROZGONYI BOTOND:

– Mint aki egy ideig magad is részt vettél az Élő Víz nyomdai előkészítésében, mit üzensz olvasóinknak?

– Számomra, számunkra nagy lehetőség és megtiszteltetés volt, hogy itt befejezhettük teológiai tanulmányainkat, és sok év után megszerezhettük azt a diplomát, amit tizennyolc évvel ezelőtt, amikor a közösséghez csatlakoztunk, nem kaphattunk meg. Ahogy eddig is minden tudásunkkal és tapasztalatunkkal igyekeztünk hasznára lenni a közösségnek, ezután is szeretnénk ezt tenni.

(Rozgonyi Botond és Kovács József testvérek a közösségünkhöz való csatlakozásuk előtt a Református Teológiai Akadémia hallgatói voltak.)

Egy-egy mondat a további hallgatói visszaemlékezésekből:

BACSIK ANIKÓ: Jellememen is sokat változtattak az itt töltött évek, és sokat jelentett nekem a gyülekezethez fűződő jó kapcsolat is.

SZILÁGYI ZSUZSA: Nagyon jó volt sok testvérrel közelebbről megismerkedni közösségünkön belül és más közösségekhez tartozókkal egyaránt. Jó látni, hogy Isten elhívásával érkeznek ide a fiatalok, és kemény munka után ugyanazzal a tűzzel a szemükben és szívükben folytathatjuk a szolgálatot.

MOLNÁR MÓNIKA: Nehéz négy év volt, de nagyon nagy áldás is, mindig Isten kezében voltunk és ez nagyon jó.

A tanárok közül:

KOVÁTS GYÖRGY: Nehezen indult a kapcsolatunk, de később egymásra találtunk. Vannak ebben az évfolyamban komoly, kenettel megáldott testvérek.

PAUL GRACZA: Nagyon szerettem ezt az évfolyamot, sok szolgálati ajándékuk van, kedvesek és barátságosak.

Isten gazdag áldását kívánjuk a most végzett hallgatók életére, szolgálatára és a főiskola további munkájára.

„Isten nem személyválogató” • Lejegyezte: Hegedűs Ildikó

%Közösségünk második országos cigánytalálkozója Háy András riporter kalauzolta el a Kossuth Rádió hallgatóit július 9-én.

Durkó Antal lelkész ismertette a több évtizedes missziós munkát: „egyszerűen szolgáltuk a cigányokat.” Beszél a kezdetekről, a magvetés idejéről, az egyszerre csak beérő termésről, a tömeges megtérésekről. Majd 1996-ban megalakult az országos cigánymisszió. Ma már 16 gyülekezetben, 1500 taggal és családjakkal többszörösére becsülhető azoknak a romáknak a száma, akiknek élete megváltozott, mert találkoztak Jézus Krisztussal.

Vannak szintiszta cigánygyülekezetek és olyanok is, ahol magyarok vannak kisebbségben. A missziós munka kezdetekor feszültségek voltak és ma is lehetnek, de egy-két év alatt ezek elmúlnak.

„Ha valaki bejön a gyülekezetbe, nem fogja megmondani az öltözködés, a viselkedés alapján, hogy ki a cigány és ki a magyar...”

Buzdítják és bátorítják őket arra, hogy őrizzék meg nemzetiségtudatukat, szerezzenek saját dalokat saját hangszereléssel, hogy megmaradjanak olyannak, amilyenek Isten teremtette őket.

Igazi, őszinte, magával ragadó istentisztelet résztvevői lehettünk a bizonyágtételek hallgatása közben. Megérezhettük azokat a mélységeket, amelyekből Isten kegyelme kihozta őket, és

megrendülten adtunk hálát azért a változásért, amelyről gyermeki tisztaságú, sallangoktól mentes hittel tettek tanúságot testvéreink. Néhányat kiragadva a bizonyságokból, íme...

– *Balogh Emma* néni arra kérte *Rétházi Zolit* Kántorjánosiban, hogy „ha Istent ismersz, gyere el hozzám, hadd legyek boldog.” Zoli „megmutatta Jézust”, és azután Emma asszony nemcsak a szívét nyitotta meg az Úr előtt, hanem a házát is a vesztükbe tartók előtt, akiket „mind megtérített” – vallja.

– Epilepsziából teljesen meggyógyult az a testvérnő is, aki nem sírt, nem jajveszékelt, amikor külföldön dolgozó férjét tolókkocsiban látta viszont. Nem a szomszédokhoz futott, hanem bezárkózott a szobájába imádkozni, és Teremtőjétől kérte férje felépülését, „hisz szükség van rá”. Isten hatalmasan cselekedett, embere teljesen felépült, újra vállalhatott munkát külföldön.

– Van tökéletes, visszafordíthatatlan szabadulás Jézus Krisztus vérében – hisszük. Együtt ivott az asszony a férjével, hazafelé menet utca hosszat veszekedtek, otthon pedig éheztek a gyerekeik, akik nem tudták, mi a szeretet. Egyszer, kapatosan megkérdezte az imádkozás helyére igyekvőktől, hogy hova mennek, majd legközelebb elment a gyülekezetbe ő is. Egy hét múlva a férje is utána lopakodott. Megtisztult az életük.

– Egy magyar eladónő hálás Istennek, hogy cigánygyülekezetbe járhat. „Hatalmas, sehol máshol nem tapasztalható szeretet van bennük.” – ismeri el boldogan, meggyőződéssel.

– Megkapó volt a dalosok, az „együttes” alázata. Minden sztárságot, szereplést elhárítva a Szent Szellem Isten magasztalását, a Tőle nyert erőt és talentumukat állították szolgálatuk középpontjába. Lehetne ezt „szentdiszkónak” is nevezni. 600 ének és muzsika ismerete van a birtokukban, de ők Isten mögött állnak, a sorrendet nem tévesztik el.

Elgondolkodtató, hogy cigánytestvéreinknek kétszeresen kell példát mutatniuk. Egyfelől be kell bizonyítaniuk a környezetüknek, a telepnek, hogy megváltozott az életük, újjászülettek, a megszentelődés útját járják, másrészt meg kell küzdeniük a nyílt vagy az alig leplezett előítéletekkel is. Mert figyelik őket, talán sokkal inkább, mint a nem cigány keresztényeket. Ebben a harcukban, e kettős küszködésben, mennyi a tudatosság és mekkora rész jut e rokonszenves, tiszta szándékú, ösztönös (?) és naivnak is tetsző törekvésnek – most nem célunk elemezni. Tudjuk, hogy az isteni munka mindig tökéletes, legyen alanya akár magyar akár nem magyar.

Sok a munkanélküli közöttük, szociális helyzetük, anyagi nehézségeik ismertek. „Nehezen élünk, de meg vagyunk térve, nem lehet lopni, mert Istenben hiszünk...” – ezt mondták őszintén, magától értetődő természetességgel, meggyőződéssel.

Legyen szívünkben hála Isten ámulatba ejtő munkájáért!

LELKIPÁSZTOR BEIKTATÁS • *Wilhelm Ádámné*

Az inotai Bétel gyülekezetében április 16-án volt *Cartoletti Norbert* testvér lelkipásztori beiktatása.

A gyülekezet bensőséges keretek között ünnepelte meg ezt az örömteljes eseményt. *Fábián Attila* testvér, közösségünk elnöke végezte a beiktatási szolgálatot 1Tim 6,12 igevers alapján.

Cartoletti Norbert testvért egészen fiatalon hívta el az Úr az igehirdetés szolgálatára.

A középiskola elvégzése után a Pünkösdi Teológiai Főiskolán nyert lelkipásztori képesítést. Ezt követően Kanadában szolgált a torontói gyülekezet meghívására több mint egy éven át. A gyülekezet elöljáróinak kérésére, onnan hazatérve, foglalta el szolgálati helyét Inotán. Lelkipásztor testvérünk 24 éves, nős, felesége *Zsanett*. A nyár végére várják első gyermeküket.

Az ünnepség végén *Cartoletti* testvér megköszönte a gratulációkat, jókívánásokat és elmondta, reméli, hogy az elvárásoknak megfelelően, Isten kegyelméből sikerül bebizonyítani Urához való ragaszkodását, gyermekeit istenfélelemben nevelni, megőrizni feleségéhez való

hűségét. Végezetül, de nem utolsósorban szeretné ellátni a gyülekezet lelkiismeretes pásztorolását.

Ennek megvalósításához kértük Urunk áldását úgy órá, mint kedves feleségére.

Az alkalom szeretetvendégséggel fejeződött be.

Tudjuk, hogy meg fog történni... – Imatábor 2000 • Molnár Anita

Ha az imatábor szót meghallom, rögtön Soltvadkert és a közbenjárók közössége jut eszembe. Azt hiszem, minden tábornak megvan a maga jellegzetessége, annak is, amely 2000. július 26 és július 1-je között a hatodik volt.

Ez volt eddig a legszélesebb körű, hiszen 130 imádkozó testvér gondolta úgy, hogy szeretne Isten jelenlétében lenni, s megtanulni közbenjárni. Nagy kiváltságnak tartom, ha valakinek megadatik az a lehetőség, hogy testvéri közösségben, legfőképpen Isten jelenlétében, intenzíven egy egész hetet eltölthet. E táborra a szeretet volt leginkább jellemző. A szeretet, amely maga Isten, összeköti a kicsiket és a nagyokat. A cím akár mottója is lehetne az idei tábornak: „tudjuk, hogy meg fog történni!” És vajon mi? (Erről egy kicsit később). A délutáni megérkezést táborjárás követte, elfoglaltuk helyünket. A reggeli áhítatokon többek között az imádság három alappilléreiről (közbenjárás, hit, böjt), az igazságban és szentségben való járásról, valamint a lelki fegyverzet felöltéséről hallhattunk. A délelőtti tanításokat *Nyeste Ferenc* lelkipásztor, *Michael Costello* és *Peter Reynission* misszionárius testvérek végezték a következő témákban:

– a közbenjáróvá válás lépései

– mi az imádság?

– az imádság indítékai

– A böjt és a közbenjáró ima fontossága (az egyetlen mód a sátán uralmának megtörésére Mózes, Józsué, Jósafát példája nyomán).

Ha közbenjárunk, az ellenség meg fog semmisülni. Legyünk tudatában az ördög munkájának, de ne adjunk helyt neki! „Kérjétek azért az aratásnak Urát...” (Mt 9,38)

Ebéd előtt célimádságok voltak az OIH imacéljaiért, gyülekezetekért, missziókért, a különféle imacsoportosulásokért, s nem utolsósorban a táborban lévők személyes imakéréseiért. Jó volt megtapasztalni, hogy az imának ereje van: tudtuk, hogy meg fog történni, amit kérünk. A szabadidő testvéri kapcsolatok kialakításával, pihenéssel, vagy akár további közösséggyakorlással telt el. Délutánonként 12 imacsoportban folytattuk az egyéni imádkozást, s itt újabb lehetőség volt a személyes problémákért, kérésekért imádkozni. Nagy örömmel szolgál, hogy ezeken az alkalmakon Szentlélek-keresztségek, megújulások történtek. Dicsőség az Úrnak! Esténként a fentebb említett testvérek buzdítottak bennünket, s ezekből szeretnék leírni néhány „morzsát”.

– Ábrahám és Lót választása nem volt azonos, de amikor Lót bajba került, Ábrahám segített: nem hagyta cserben. Nekünk is ez a feladatunk: SEGÍTENI a bajba jutott embereken. A harc mindig fáradtságos és kemény. De merd használni a fegyvereket. Szenvedni az tud, akinek van elhívása.

– Isten atyai szívének fáj, hogy az emberek elvesznek, ezért feláldozta egyetlen fiát: Jézus Krisztust. Ez mérhetetlen önfeláldozásról és olyan szeretetről tesz tanúságot, melyet az ember ésszel nem tud felfogni.

Egyik este a *Transformation* c. filmet néztük meg, mely négy városban keresztül mutatta be a közbenjárók imájának eredményét. Az Úrnak hatalmában van megszüntetni azt a szellemi káoszt, ami a világban van. Nagyon fontos a közbenjárók munkája. Egyik nap hét személygépkocsiban három várost (Kecelt, Kiskőröst és Soltvadkertet) foglalták imáikba a közbenjárók. Hisszük a meghallgatást.

Július 1-jén Országos Közbenjáró Imanapra (OKIN) gyűltünk össze, mely köszöntéssel és

rövid dicsőítéssel kezdődött. Ezután *Pataky Albert*, az EPK elnökhelyettese igei gondolatait hallhattuk az egyéni hívő életről és a gyülekezet megújulásáról, majd 12 csoportban együtt könyörögtünk a magyar nemzetért. Az Úr ébressze fel ezt a népet! Délután különféle beszámolók hangoztak el: *Paul Gracza* a PTF-ről beszélt, *dr. Kováts György* a gyülekezetplántálás fontosságára hívta fel figyelmünket, majd *Besenyei József* az imamozgalomról szólt, végül Michael Costello a misszióstarsaságokat tárta elénk. Az imanap közös úrvacsorával zárult. Újból elmondhattuk: jó az Úr, s végéremehetetlen az Ő kegyelme. A tábor utolsó estéjén két kérdéssel kerestem meg elsősorban a táborban először résztvevőket: „Mit nyújtott számodra az elmúlt hét?” és „Mit szeretnél tenni a kapott ajándékokkal?”

– Elmélyülést Isten közelségében. A tanítások és igehirdetések formálták hitbeli fátát és a száraz ágakat levágták. Szeretném építeni Isten országát magamban és másokban: (*Feri – Kecel*).

– Lelki felfrissülést, az imádkozásban való megújulást. Is”ten itt igazán elindított a közbenjárás útján. Szeretném imában építeni a gyülekezetet, közbenjárni a pásztorért, másokért. Kedvet kaptam a böjtre, új szellemi dolgok felfedezésére, a szellemi harcra... (*Attila – Nagykőrös*).

– Megerősítést azokban a dolgokban, amikre Isten elhívott. Fontos a közbenjárói imaélet, melyet otthon is szeretnék folytatni. Úgy érzem, kezd kifermálódni evangélistai elhívásom. (*Laci – Kecel*).

– Sokat tanultam Istentől az imáról. Választ kaptam egy csomó kérdésemre, pl.: mit jelent a szellemi harc? Mindenképpen szeretném a tanultakat alkalmazni. (*András – Budapest*).

– Nagyon jó volt, de nem tudtam elképzelni, hogy tudok egy hétig imádkozni. Isten sok mindent tett velem, sokkal felszabadultabb lettem, s érzem, hogy közelebb kerültem az Úrhoz. Szeretném átvinni mindezt a hétköznapiakba azért, hogy a megújulás ne csak ideiglenes esemény legyen. Kívánom, hogy mindenki tapasztalja meg, amit itt kaptunk (*Enikő – Kőszeg*).

– Alig vártam, hogy a táborba érjek, nyitott szívvel jöttem. Rengeteg áldást kaptam, s nagyon jól éreztem magam. Szívvel szeretném Isten országát építeni, a hallottakat a mindennapi életbe beépíteni, s növekedni ebben (*Lea Klára – Pécs*).

– Megtapasztaltam az Úr jelenlétét, s választ kaptam a bennem levő kérdésekre. Sokat épültem, amikor testvérekkel beszélgettem, hisz egymás felé nagyon nyitottak voltunk. Bátorítom a szolgálatban lévő vezetőket, hogy jöjjenek el jövőre. Szeretnék az Úrnak engedelmeskedni, s alázatosan elfogadni életemre vonatkozó akarátát (*István – Tatabánya*).

– A tanítások megerősítettek bibliai látásomban. Az imaalkalmakon buzdítást nyertem, hogyan imádkozzunk közösen. Megerősített a szolgálatomban, abban, hogy jó irányba haladok, s szeretném a gyakorlatba ezeket átvinni, s naponta épülni (*Zsolt – Inárcs*).

– A közösségben jobban meg tudtam nyílni azok felé is, akiket nem ismertem. Sokat számítottak a bizonyágtételek, a tanítások nagyon áldottak voltak. Nem teszem be a fiókba a hallottakat. Imádkozni akarok ezekért, hogy megvalósuljanak az életemben és a gyülekezetben (*Ica – Budapest, Mahanaim*).

– Nagyon sok mindent kaptam, szinte el sem lehet mondani. Számos dolog történt velem az elmúlt hetekben, s meg akartam újulni, s ez meg is történt. Nem szeretném magamban tartani..., s mindent megteszek ennek érdekében. Szeretném, ha mindenki megtapasztalná azt, amit itt kaptunk. Jövőre gyere el te is! (*Ibolya – Tatabánya*).

A következő ige kifejezi, hogy miért vagyunk minden évben egyre többen a táborban: „*Nagy ereje van az igazságos ember könyörgésének.*” (Jak 5,16b)

Tószeg • BL

Még mindig tart a kánikula. Július 4-én, kedden tíz óra előtt néhány perccel érkezünk

Tószegre. Már a község határában találkoztunk a tavaszi árvíz nyomaival. Egy szakaszon a Tószeg és Szolnok közötti út csak egyik forgalmi sávja használható. Itt jelzőlámpa irányítja a forgalmat. A másik sávot az áradáskor épített homokzsák-gát foglalja el.

Tószeget évszázadokig nem fenyegette árvíz, mivel környezetéhez képest egy kis magaslaton helyezkedik el. Nyugat felől közeledve egyre emelkedik a talajszint egészen a község keleti határáig. A lakott területen kívül, a gerincvonal után, a mintegy három kilométerre lévő Tisza felé haladva pedig meredeken süllyed. A gerincvonal magassága 8–10 m a Tisza mederszintje felett. A fenti környezeti adottságok miatt a Tisza felől semmilyen védmű, gát nem épült. Ha a közelben kiöntene a Tisza, elhelyezkedéséből adódóan a falu kiemelkedne a víztengerből. A faluszéli házsor házai a gerincvonalra (a legmagasabb helyre) épültek. Kertjei azonban átnyúlnak rajta. Az 1999. évi áradás vízszintje megközelítette a gerincvonal magasságát, ezért biztonsági okokból azon túl, a kertek alatt homokzsákokból készült ún. nyúlgátakkal már védekezni kellett. Az idén azonban olyan magas vízszintet jeleztek a számítások, hogy az helyenként már jelentősen meghaladta a gerincvonal magasságát. Így a legkézenfekvőbb védekezési mód az volt, hogy homokzsákokkal a gerincen alakítanak ki ideiglenes töltést. Ehhez azonban sok helyen le kellett bontani a szélső házsor melléképületeit is. A homokzsák-gát helyenként egy-két méterre van a lakóházaktól. A falu apraja-nagyja hosszú ideig egy emberként küzdött az elemi erővel. Hozzáállásukra jellemző, hogy napokkal az állami intézkedések előtt, önkéntes alapon szesztilalmat vezettek be, hogy egyesek alkoholos állapota se akadályozhassa a védekezést. Az irtatlan víztömegnek sikerült gátat szabni, de a gátközeli házakat alaposan igénybe vette az alattuk, a talajban átszivárgó víz, és az átnedvesedett talajon a védekezésben résztvevő nehézgépforgalom is. Az újabb épületek még állták a sarat, de a régi vályogházak némelyike lakhatatlanná vált. A tavalyi áradás után a vízközeli házak szinte mindegyikére kötöttek árvíz elleni biztosítást. Az egyik biztosító késedelem nélkül fizetett is, de a másik nagy (talán a legnagyobb biztosító) különböző ürügyekkel igyekszik kibújni kötelezettségei alól. Ebben a helyzetben érkezett közösségünk önkéntes adománya az árvízkárosultak részére. Testvéreink adakozása alapján, három egyenlő részre osztva, összesen egymillió forint adományról szóló ajándékozó levelet adhattunk át a legrászorultabbaknak. A megsegítetteket a helyi polgármesteri hivatal választotta ki, és itt kezelik az adományt is.

Segítenek a bajbajutottaknak az iparosok kiválasztásában és az elvégzett munkák műszaki ellenőrzésében. Az elismert, teljesített munkák díját és a szükséges anyagok árát számlák alapján közvetlenül az önkormányzat fizeti ki. Ezzel az eljárással biztosítható, hogy minden adományt a helyreállításban használjanak fel. Közösségünk a gondos önkormányzati vezetésben teljesen megbízik, és nem kértük, de ígéretet kaptunk arra, hogy a munkák végeztével a felhasználás módjáról írásbeli beszámolót kapunk.

Az ajándékozó levél mellé közösségünk vezetői, *Fábián Attila* és *Pataky Albert* testvér egy képes Újszövetséget, és egy, az Úr Jézus szavait tartalmazó könyvet is (Élet könyve) átadott a megsegítetteknek. Erről az eseményről az esti híradókban az MTV is beszámolt.

Ezúton is szeretnénk tolmácsolni embertársaink hálás köszönetét, amit sokszor elmondtak, amíg lakhatatlanná vált házaikat szemléltük.

Kívánjuk, hogy Isten gazdagon áldja meg a bajbajutottakat és mindazokat, akik önzetlen adományukkal Isten szeretetét ilyen módon is kifejezték.

Időmérő mester – Beszélgetés Vadon Tamással az órákról... • *Durkó Sándor László*

Az első órát, akit ismertem, *Ravasz*nak hívták, akinek totyogó gyermekként majd kisiskolásként is megálltam Békésen az üzlete előtt, és orromat az üveghez nyomva, pipiskedve (állítólag akkortájt állandóan pipiskedve is mentem) s egyben áhítattal néztem a

kirakatát. Később a köröstarcsai *Tóth János* testvér jelentette nekem az igazi órást, akihez mi is küldtük a javításra szoruló óráinkat. Mindig valami különös tisztelettel tekintettem az órásokra. Nem tudtam elképzelni, hogy a sok-sok kerekecske között hogy találják meg azt az egyet, ami megakasztja az egésznek a működését. Az pedig már csak hab volt a tortán, hogy rendszeresen ígehirdetéseket hallhattunk a nagy Órásról, Istenről, aki óramű pontossággal működteti a mindenséget. Elképzeltem Istent, amint az órásoknál látott nagyítójával kémleli a világot.

Vadon Tamás, mint az órások, nagyon finom ember. Az órákhoz nem is lehet lakatos kézzel közelíteni. Egyszer, évekkel ezelőtt olvashattuk az *Élő Vízben*, hogy van egy órás, nevezetesen *Vadon Tamás*, aki becsületesen megjavítja elromlott óráinkat, sőt, ha valaki megfejti az újságban lévő rejtvényeket és nyer, egy értékes órát kap tőle. Az óráküldés évekig működött, és ezen apropóból, Dudaron járva, meglátogattam a mestert. Dudar egyik legmagasabb pontján laknak egy takaros kis házban feleségével, *Magdolnával* és leányukkal, *Klaudiával*. Miután *Vadon Tamás* a dudari gyülekezet megbízott vezetője is, így volt miről beszélünk.

– *Egy álmod valósult meg azzal, hogy órás lettél?*

– Tulajdonképpen igen. Mindig csodáltam, ahogy javítják az órákat. Mechanikai műszerészként dolgoztam. Egyszer spontán módon megkérdeztem *Városi Ferenc* testvért, hogy nincs-e szüksége órás tanulóra. Legnagyobb meglepetésemre azt válaszolta, hogy ha komolyan gondolom, beszélgethetünk róla. Néhány hónapon belül leszámoltam a munkahelyemen, a Híradástechnikai Vállalatnál, és Ferinél kezdtem a szakmát. Ő tanított be, ő igazolta nekem a szakmai gyakorlatot. Az idő közben rohant, a körülmények is változtak, és én önállósodtam '93-ban. Akkor már 7–8 éve házasok voltunk *Magdikával*. Az Alföldön dolgoztunk.

– *Igaz az, hogy a feleséged csábított Dudarra?*

– Sok minden számításba jött, hogy hol indítsunk üzletet. Ehhez, ugye, valamilyen tőkével kell rendelkezni, valahol élni, lakni kell. Elsősorban a gyülekezet szempontjából tűnt jó helynek Dudar, és a vonzáskörzet sem volt túlságosan ellátva órásokkal. Így döntöttünk tehát Dudar mellett.

– *Dudar majdnem legmagasabb pontján vettetek egy régi házat, amelyet átalakítottatok. A gyülekezethez talán ti laktok a legközelebb.*

– Jó érzés, hogy az üzletből kitekintve, szinte rálátok az imaházra.

– *Úgy tudom, a gyülekezetben kulcspozícióba kerültél, a helyi megbízott vagy. A gyülekezettel kapcsolatos lelkigondozó és egyéb szolgálatban is olyan precíz vagy, mint az órás szakmában? Hogy profitálsz lelki területen a szakmádból?*

– Nem mondhatom el, hogy lelkigondozás szempontjából is olyan precíz volnék, mint amit a szakma követel. Van még, ami kívánnivalót hagy maga után. Az én meglátásom szerint jól működnek a dolgok, jól tudunk együtt munkálkodni a vezetőséggel, testvérekkel, a gyülekezettel.

– *Az Élő Víznek, gondolom, lelkes olvasói vagytok. Te szoktál rejtvényt fejteni?*

– A rejtvényfejtés tőlem viszonylag messze áll, mert nem vagyok benne járatos. Azt a rejtvényt szerettem, amelyik könnyen ment, de az igazi mélységekben nem vagyok benne. Viszont nagyon értékelem azokat, akik megfejtik a nehéz rejtvényeket, ezért volt a felajánlásom. Az *Élő Víz* működtetéséhez szerettem volna hozzájárulni ezzel a kis adománnyal, ajándékkal. Örülök, hogy segíteni tudtam. Meleg hangú levelekből és Nagy Kornél testvérem visszajelzéseiből tudom, hogy sok esetben áldást jelentett a nyeremény egy-egy szükségben levő rejtvényfejtőnek. A magam részéről ennyit tudtam tenni örömmel és jó szívvvel.

– *Szeretted olvasni az Élő Vízet?*

– Igen. De a gyülekezetből legalább húsz család elő is fizeti. Én személy szerint az olyan

jellegű tanításokat szeretem legjobban, amelyekből épülhetek, és amelyeket felhasználhatok szolgálatomban is.

– *Hadd provokáljalak, de ugye, te is a Csontropogtató rovattal kezded?*

– Nem tudsz provokálni, de nagyon érdekes sorozat a konfliktusokkal kapcsolatos, hisz gyülekezeti vezetőként rendszeresen kerül az ember az ott felsorolt szituációk valamelyikébe. Az Újságíró 1×1 is nagyon hasznos.

– *Az utóbbi időben több cikk jelent meg az Élő Vízen Dudarról. Talán nem véletlenül?*

– Komoly, aktív munka folyik a gyülekezetben, elsősorban a gyermekvek és a fiatalok körében. Úgy érezzük, ha örömünk vagy ha bánatunk van, azt is meg kell osztanunk másokkal. Érezzük, hogy egymás terhének hordozása milyen nagy áldás. Ennek egyik lehetősége az Élő Víz.

Ez zárszónak nagyon jó volt. Köszönjük a nyertesek nevében az elmúlt négy évben felajánlott órákat. Kívánjuk a szerkesztőség munkatársainak nevében munkádra, szolgálatodra Isten áldását.

Sátorozás • Makovei Róbert, Békés

Az ember nem szívesen jár házról-házra, hogy Istenről beszéljen. Félelmei vannak, hogy összekeverik a Jehova tanúival; beskatulyázzák, mint fanatikus szélsőségest; nagyságrendekkel több ajtó csapódik be előtte, mint ahány mögött érdemben meg tudja osztani az evangélium valódi tartalmát.

Ezek a félelmek nem tűnnek alaptalannak, de ha jobban belegondolunk, Jézus ugyanezt a módszert használta. Személyesen ment el az emberekhez, és a helyszínen ajánlotta fel segítségét. Tanítványait így küldte el a környező falvakba. Az első gyülekezetek életében is nagy szerepet játszott a házaknál végzett szolgálat, ami nem csak házicsoportos összejövetelet jelentett.

Az emberek nem jönnek el. Nemcsak az imaházba nem, de a sátorba sem. Legalábbis nem annyian, hogy ez lendületet hozzon gyülekezeteink életébe. Ennek ellenére mi elmehetünk hozzájuk, és elvihetjük otthonaikba Krisztus szeretetét.

Ezt helyezte Isten a szívünkre Elek városával kapcsolatban. Odaköltöztünk egy hétre mintegy ötvenen – magyarok (az ország számos részéből), valamint romák, amerikaiak és románok – napközben 3–6 fős csoportokban az otthonaikban kerestük fel az embereket. Aki szánt ránk néhány percet, rájött: a Biblia nem vallásról és felekezetekről, észérvekről vagy morális tantételekről szól. Krisztus szeretetét úgy akartuk bemutatni, hogy szükségükben az emberek gyakorlati válaszokat kapjanak, megtapasztalják Isten erejét az imádkozásban, és megértsék a személyes döntés fontosságát. Találtunk zárt és becsapódó ajtókat, volt, ahol csak néhány percet tölthettünk, de nagyon sok családdal kerültünk jó barátságba, akiket meghívtunk az esti sátoros alkalmakra. A német sátor öt estén át, egy 5500 lakosú kisvárosban, olyan helyen felállítva látott többnyire telt házat, ahol az első nap én magam úgy nyilatkoztam: még akinek nagy vágy van a szívében, az sem fog könnyen odatalálni...

De az emberek jöttek. Főképp azután, hogy Isten nem hagyta válasz nélkül az imákat. Sokan megtértek, többen meggyógyultak. Az estéken résztvevő új barátainkhoz másnap visszamentünk, hogy tovább segítsük őket. Több mint háromszáz nevet regisztráltunk, akik Isten üzenetére és a Szentlélek meggyőző munkájára válaszoltak. Most az vár ránk, hogy ugyanilyen kapcsolatközpontú megközelítéssel egy erős és stabil gyülekezetet tudjon az Úr bibliai alapokra felépíteni.

Nem módszerekben hiszünk. Az azonban egyértelművé vált, hogy elsősorban a gondolkodásmódunknak kell megváltozni: nekünk kell vállalnunk, hogy elmenjünk az emberekhez.

A szűk egy hét után senki sem kevert össze bennünket más házalókkal. A legtöbb helyen, ahová bejutottunk, szeretettel és örömmel várnak vissza. Miért?
Nem egyedül mentünk...

CSONTROPOGTATÓ

Konfliktusok pedig vannak III. • Durkó Sándor László

„Az együttműködés hosszú távon kifizető...”

A konfliktuskezelési stratégiák közül eddig a konfliktus elkerülését, a versengést és a kompromisszumot érintettük. Ezúttal a legfejlettebb és egyben legintelligensebb, ám legnehezebb módról, a problémamegoldásról lesz szó.

Már utaltunk arra, hogy szociális intelligencia kell ahhoz, hogy adott konfliktushelyzetben kiválasszuk, melyik a legalkalmasabb módszer. Ám gyakran éppen e tulajdonságoknak vagyunk híján! Minden ellenkező híresztelés dacára sem hasztalan azon fáradozni, hogy a konfliktust kiváltó okot megkeressük, megszüntessük, azaz a problémát megoldjuk. Sokan gyakorta erőt és fáradságot nem sajnálva csak azt bizonygatják, hogy mit miért nem lehet megoldani. Így tartják fenn, sőt mélyítik a „lövészárkokat” olyan esetekben és ügyekben, amelyekben konstruktivitással, józan belátással, és nem utolsósorban cselekvéssel nyugvópontot lehetne találni.

A problémamegoldó konfliktuskezelés nehézsége abban is rejlik, hogy ehhez az intelligens megoldáshoz mindkét oldalon rendelkeznie kell a szükséges feltételekkel. Akár személyek, gyülekezeti tagok, vezetők, esetleg közösségen belüli különböző látással bíró csoportok között állnak fenn érdekellentétek, a partnerekben meg kell lenni a megoldásra való hajlamnak, az együttműködés képességének.

A szociálpszichológusok szerint olyan helyzetekben, amelyekben uralkodó a szándékos viselkedés, hosszú távon a legértelmesebb megoldás a kölcsönös együttműködés.

A konfliktusok száma és ereje csökkenhet, ha a résztvevők hajlandók és képesek bármilyen támpontot, indokot találni a megoldásra, és hogy úgy gondolnak másokra, mint partnerekre, esetleg Krisztusban testvérekre, s nem ellenfelekre, netán ellenségekre. A kommunikációnak jelentős a szerepe az együttműködésben, ugyanis minél inkább tisztában vagyunk a partner szándékaival, annál inkább elképzelhető az együttműködés. „Érdeklődj mások iránt, ha azt akarod, hogy mások érdeklődjenek irántad...” – utal rá *Kurt Levin*, a konfliktuskezelés egyik korai kutatója. Aki elzárkózik a tárgyalástól, az eszmecserétől, aligha képes a konfliktuskezelés problémamegoldó változatára.

Az együttműködés mégsem olyan könnyű

Szűklátókörűsége vall, amikor a szemben álló felek rendre elutasítják az együttműködést, s olykor presztízszokokból tartják fenn a konfliktust. Az együttműködést akadályozhatják a csoportokon belül az autoriter személyiségek. Ők azok, akik elvárják saját csoportjaiktól a feltétel nélküli engedelmességet, ám nyílt ellenségeskedést szítanak a másik csoporthoz tartozókkal szemben. Sajnos, ennek jeleivel sokszor még közösségünkön belül is találkozhatunk. Azt hihetnénk, hogy a csoportok döntései kevésbé szélsőségesek, mint az egyéneké, ám a valóságban mást tapasztalunk. Éppen a „kockázateltolódás” jelensége folytán a csoportok a szélsőségesebbek, s ezért többet kockáztatnak, mint az egyének. Kísérletek is bizonyítják ezt. A jelenség magyarázata: mivel a döntésben a felelősség megoszlik, s a csoportok tagjai igyekeznek egymáson is túltenni, ezáltal a döntés a szélsőség irányába tolódhat el.

Az amerikai szakemberek azt tartják, az együttműködés hosszú távon kifizetődő. Így érhető el ugyanis az érdekelt felek számára a legnagyobb közös előny, mert éppen az együttműködés folytán juthat mindkét fél arányosan nyereséghez. Amint írtuk korábban, a versengő stratégiát azok választják, akik maximális nyereségre törekednek, ám ezzel együtt a maximális kockázat is az övék. A további lépés csak az lehet, hogy ha győztél, folytasd, ha veszítettél, változtass. A hazardírozó kockáztatás, a versengő hajlam gyakori a kevésbé tapasztalt embereknél, illetve olyan csoportoknál, ahol ők a hangadók. Ez a habitus erőfitogtatással, vakmerőséggel, meggondolatlansággal jár együtt. Nem véletlen, hogy ez jellemzően a fiatalabb korosztályhoz tartozókra jellemző. Az ilyenre hajlamosak kevésbé képesek gazdálkodni saját erejükkel. Gyorsan ugranak neki egy-egy kockázatos feladatnak, ám, ha az iramot nem bírják, elfáradnak, s ha elmarad a tartós siker és nyereség, a vesztes állapotot nehezen tűrik.

Szembenézni a problémákkal

A problémamegoldó konfliktuskezelés az előzőekkel ellentétes tulajdonságokat igényel, elsősorban az érdekellentétekben rejtőző probléma felismerését. Szembenézni a problémákkal, tudjuk, nem könnyű a munkahelyen, a gyülekezetben, de még a magánéletben sem. Különösen nem az, ha a konfliktus okainak feltárása érdekében kell ezt tenni. Ilyenkor voltaképpen le kell ásnunk a konfliktus gyökereihez, mert enélkül elképzelhetetlen a megoldás. Mégis gyakorta szívesen söpörjük a problémát a szőnyeg alá, miközben a konfliktus élesedik, pedig lehet, hogy már rég elfelejthettük volna, ha időben és kölcsönösen törekszünk felfedezésére, bizonytalanságaival együtt elfogadjuk létezését, és hozzálátunk a feldolgozáshoz. Majd az Úr megoldja – mondjuk magunk a megnyugtatására. Pedig mi is tudjuk, hogy amit nekünk kell megtennünk, azt senki más nem teszi meg helyettünk. A megoldáshoz a problémaérzékenységen túl kreativitás, szellemi hajlékonyság, ötletgazdagság, és nem utolsósorban cselekvőképesség szükséges. Ha gyülekezeti vonatkozása van a dolognak, akkor lelki kreativitásra, engedelmességre és ötletgazdagságra van szükség. E tulajdonságok adottságokra, azaz velünk született tényezőkre épülnek, de szándékos törekvéssel, tudatossággal, gyakorlattal ezek fejleszthetők. Ebben szerepet játszik az élettapasztalat, ami nem egyéb, mint az új szituációban meglévő tudásunk, ismereteink mobilizálása a konfliktus megoldására. E tekintetben éppen az élettapasztalatok révén az idősebb korosztályok előnyösebb helyzetbe kerülhetnek, hiszen személyes életutunk során szerezzük be, raktározzuk el, és ha szükséges, alkalmazzuk a tapasztalatokat. Nem véletlen, hogy bizonyos helyeken vének, bölcsek tanácsa működik. Minden emberi cselekvésben döntő komponens az, ami szoros kapcsolatban áll az életcéllal, felfogással, hivatástudattal. A szándék és elhatározás még nem elég, ez csupán fellángolásig vezethet. Szem előtt kell tartanunk, hogy ha valaki vagy valami mellett döntöttünk, valamit helyesnek ítéltünk, akkor azt vigyük végig a megvalósításig. Ne magyarázzuk a mulasztásunkat, helyette inkább összpontosítsuk minden energiánkat a megoldásra.

Konfliktushelyzetekben nincs olyan ember, aki mindig egyforma megoldással élne, habár mindannyiunkra jellemző, hogy az ilyen szituációban miképpen döntünk. Az előzőekben már vázoltuk: törekedhetünk arra, hogy elkerüljük a konfliktust, vagy éppen ringbe szállhatunk, versenghetünk és rivalizálhatunk, de kompromisszumokat is köthetünk. Ám választhatjuk a legintellektuálisabb és hosszú távon legkifizetődőbb módozatot is: ez pedig a probléma megoldása.

Való tény, hogy ehhez kölcsönösség, együttműködés szükségeltetik, azaz a másik féltől is megoldási szándékot feltételez, és mindkettőtől erre való képességet igényel: nevezetesen kreativitást, problémaérzékenységet, élettapasztalatot. A nehézség az, hogy viszonylag ritkán van meg a konfliktusba keveredett felekben ez a megoldási készség. A konfliktusok rendezésének azonban van egy ötödik stratégiája is, s ez az alkalmazkodás, most erről

szólunk.

Alkalmazkodjunk, ha kell!

Az alkalmazkodás egyfajta passzív megoldási módozat, voltaképpen azt jelenti, hogy elfogadjuk, alávetjük magunkat a másik álláspontjának, érdekeinek, feladjuk a sajátunkat. Ez nem szükségképpen azonos az egyértelmű vereséggel. A helyzetből következik, hogy bizonyos esetekben ehhez is folyamodhatunk.

Mikor célszerű az alkalmazkodási stratégia igénybevétele? Mindenekelőtt akkor, ha belátjuk, hogy tévedtünk; a bölcs ember nem ragaszkodik a tévedéseihez, és presztízssokokból nem tartja fenn a konfliktusokat. Sajnos, ez a hiba gyakorta megesik, főleg a politikában érhető tetten, ami nem is csoda, hiszen a politikai konfliktusok a nagy nyilvánosság előtt zajlanak. A szereplők, nehogy gyengének lássák őket, gyakran körömszakadtáig ragaszkodnak hibás elképzeléseikhez, sőt, ami még rosszabb, „magyarázzák a bizonyítványukat”, pedig ez jobban rombolja a tekintélyt, mint az ellenkezője. Gyülekezeti, közösségi szinten is volt már erre példa. Itt még tovább lehet feszíteni a húrt, mert rá lehet fogni Istenre a dolgot. Látással, isteni üzenettel, próféciával minden magyarázható. Aztán, hogy ez emberi volt és semmi köze a mennyieiek üzenetéhez? Csak merje ezt valaki megmondani...

Az alkalmazkodás akkor is indokolt, ha rájövünk, hogy a másik fél álláspontja jobb, mint a miénk, esetleg az övé a megoldásra is kilátást ad. Az sem szégyen, ha okulunk, tanulunk a másik fél koncepciójából, a csalhatatlanság előjoga már régen a múlté. Az alkalmazkodáshoz folyamodhatunk olyankor is, ha a másik fél iránti belátásunkat akarjuk kifejezésre juttatni. Ez többnyire akkor célszerű, ha az ellenfélnek a probléma sokkal fontosabb, mint nekünk, viszont e jóakarató gesztussal esetleg a további együttműködést alapozzuk meg.

Ravasz üzletemberek sokszor járnak így el, tetézve ezt előzékeny, simulékony modorral, már-már önzetlennek látszó alázatossággal. Így a tapasztalatlan, felületes partner esetleg gyengének véli őket, pedig éppen ez a stílus az erősségük. Kicsi engedmény kis ügyekben, kőkemény küzdelem a húsbavágó nagy kérdésekben!

Az alkalmazkodási stratégiára szükség lehet olyankor, ha legyőzték vagyunk, vesztes helyzetbe kerültünk, s már a további veszteséget nem vállalhatjuk, vagy éppen a versengés árthat meglévő pozíciónknak. Ilyenkor a „vitorlák bevonása”, az engedmények megadása, a „fegyverszünet” látszik célravezetőnek.

A passzivitásnak is lehetnek hátrányai

A konfliktusokat az egyes személyiségtípusok másként élik meg, és másként próbálják megoldani, mivel – amint fentebb említettük – az alkalmazkodás passzív módozat. A passzív vagy gyenge képességű egyének választják ezt éppen passzivitásuk okán, akik így tudnak – még a veszteséget is vállalva – menekülni a konfliktusok elől. Nincs erejük felvenni a küzdelmet, nem tudnak vagy akarnak érvelni, tárgyalni, döntésképtelen, halogatós emberek. Ők azok, akik bujkálnak, letagadtatják magukat, nem veszik fel a telefont, legfeljebb a rögzítőjükkel lehet „beszélni”. Ezek megbízhatatlan, komolytalan partnerek, inkább elhárítanak, így kilépnek a konfliktushelyzetből. Ez a fajta eljárás tekintélyvesztéssel jár, vezető esetében az adott szervezet befolyása csorbul általa.

A felsorolt ötféle konfliktusrendező magatartásmód közül választhatunk, gyakran éppen a helyzet adja a megoldás kulcsát. Igaz, hogy vannak a személyiségünkből fakadó vonások, amelyek befolyásolják lépésünket. Ebben az esetben is jó a sokoldalúság, ha két-három változatot alkalmazni tudunk, az már jó beállítottságot mutat.

Azért jó egy-egy témával, mint például most a konfliktusokkal, részletesebben foglalkozni, mert a bennünk lévő részismereteket rendszerezhetjük. Ha valaki végigolvasta a konfliktusokkal kapcsolatos sorozatot és bátrabb lesz egy-egy konkrét eset megoldásában, akkor már az írónak és a kedves olvasónak is megérte a fáradságot.

Konfliktusok pedig vannak... és amíg élünk, lesznek is. Aki körül soha nincs konfliktus, veszélyes helyzet, az már gyanús. Mint ahogy az is, aki körül cikáznak a konfliktusfelhők és az állandó ütközésekből keletkező villámok.

Isten adjon jó konfliktusmegoldó képességet, és alkalmas időben juttassa eszünkbe a sorozatban leírtakból azt, amire szükségünk lehet.

ÚJSÁGÍRÓ 1×1 • *Durkó Sándor László*

Harmadik 1×1 INTERJÚKÉSZÍTÉS – nem egyszerűen kérdezz-felelek

Most igazán könnyű dolga van minden kedves Olvasónak, aki Író is, hisz ebben az ünnepi számban több interjút olvashat, amelyek mindjárt gyakorlati példának is kiválóak. Lehet tehát szemezgetni...

Egy interjú számos okból sikerülhet rosszul, de majdnem biztos, hogy nem sikerül, ha a riporter felkészületlen. Ugyanis interjúadáskor beszélgetőpartnerünk joggal feltételezi, hogy a lehető legteljesebb háttérinformációval rendelkezünk.

A riporter mindenekelőtt olvasson el minden rendelkezésre álló anyagot, amit a kiválasztott személyről már közzétettek. Ajánlatos olyanoktól is információt beszerezni, akik ismerik az interjúalanyt.

Ezek után összeállítjuk a kérdéseinket. A legfontosabbakat vessük a memóriánkba, ha készül az interjú, a lista azért jó ha kéznél van, ha netán cserbenhagy az emlékezetünk, legyen mihez nyúlni. Ám ez nem azt jelenti, hogy mindig e lista alapján folyik a beszélgetés. Menet közben taktikát változtathatunk, mert kiderülhet, hogy sokkal érdekesebb a téma, mint azt korábban elképzeltük.

Személyes találkozással sokkal jobb interjút készíteni, mint telefonon. Fontos, hogy a riporter tartsa kézben a beszélgetést, kérdéseinkkel tereljük partnerünket a lényeg felé.

Gyakorlott interjúalanyok igyekeznek azt a látszatot kelteni, hogy válaszolnak a kérdésekre, holott valójában nem mondanak semmi lényegeset. Ők a semmitmondás nagy mesterei.

Ilyenkor át kell fogalmazni a kérdést, és ha úgy sem sikerül érdemi választ kicsikarni, akkor kerekperc meg kell mondani a beszélgetőpartnernek, hogy kitért a válaszadás elől.

Bármennyire is nagymenő riporternek érezzük magunkat, néhány hangulatoldó megjegyzéssel, kedvező benyomást keltve, nyissuk meg a beszélgetést. Biztosnak kell lennünk abban, hogy a másik nevét korrekten ejtsük ki. Már a beszélgetés elején meg kell találnunk a kulcsot ahhoz, hogy partnerünk megnyíljon.

Ötletek interjúkészítéshez:

– Rövidre fogott, néhány kellemes mondat után ajánlatos a könnyű vagy kevésbé vitás kérdésekkel kezdeni, és csak az interjú végére hagyni a kényes kérdéseket.

– Kezdetnek jó egy vagy két olyan kérdést feltenni, amire úgyis tudjuk a választ. Ezek hozzásegítenek ahhoz, hogy partnerünk szavahihetőségéről meggyőződjünk.

– A válaszok mellett jegyezzük fel benyomásainkat az interjúalany viselkedéséről, öltözködéséről, környezetéről, ezek segíthetnek, hogy az olvasónak az interjú színhelyét és magát az alanyt bemutassuk.

– Biztosnak kell lennünk abban, hogy valamennyi választ megértettük. Kétely esetén kérjünk magyarázatot, vagy kérdezzünk rá, hogy helyesen értettük-e, amit mondott.

– Lehetőleg nyitott kérdéseket tegyünk fel, amelyekre egyszerű igennel vagy nemmel lehet válaszolni.

– Várjuk ki a kedvező pillanatot, amikor a miértre vagy a hogyanra is rákérdezhetünk.

Megkérdezhetjük, hogyan érezte magát abban a pillanatban? Ismét ugyanarra az elhatározásra jutna-e? Az ilyen jellegű kérdések segítenek minél többet megtudni az interjúalanyról.

- A miért és a hogyan kérdéseknek is megvan a sajátos technikájuk. Megkérdezhetjük: Mi lepte meg Önt legjobban, amikor ez és ez történt?
- Biztassuk a riportalanyt, hogy meséljen történeteket magáról. Mi volt a legnehezebb esete XY-nal?
- Mindig úgy kell kérdeznünk, hogy feltételezzük, biztosan választ kapunk. Soha ne kérjük: Kommentálná?
- Ha beszélgetőpartnerünk megkerüli a választ, újrafogalmazva ismételjük meg a kérdést, lehetőleg egy kicsit később.
- Hozzuk tudomására partnerünknek, hogy tájékozódunk felőle. Tegyük fel ilyen kérdést, hogy XY így és így vélekedik Önről. Mit szól ehhez?
- Használjunk hatásszüneteket, melyeket követően olyanokat is elmondhat beszélgetőpartnerünk, amire nem is számítottunk. A trükk csak annyi, hogy csendben ki kell várni.
- A befejezéshez közeledve tegyük fel a legnehezebb kérdéseket.
- Folytatni kell a beszélgetést azután is, hogy bezárult a jegyzetomb vagy kikapcsoltuk a magnetofont. Ilyenkor a legkönnyebb őszinte válaszokat kapni.
- Végül illik megköszönni riportalanyunknak, hogy időt szakított a beszélgetésre. Nyitva kell hagyni a lehetőséget, hogy tovább kérdezzünk, esetleg telefonon, ha úgy érezzük, hogy valami hiányzik az interjúból. A lehető legjobb hangulatban búcsúzzunk, hiszen máskor is szükségünk lehet interjúalanyunkra, mint hírforrásra. Ha megjelenés előtt látni kívánja beszélgetőpartnerünk a cikket, mutassuk meg vagy küldjük el neki.

Jó interjúadást és készítést kíván a nyárra: *Durkó Sándor László*

NOVELLA

Édes, mint a méz • *Szűcs Zsuzsanna*

- Linda, kislányom, kelj már fel végre! Megint miattad fog elkésni az egész család a gyülekezetből! – Jaj, Mami, csak még egy kicsit...! – nyöszörögte Linda félálomban, miközben a másik oldalára fordult. – Egy kicsit se – hallotta édesanyja hangját. – A reggeli imaóráról már így is elkéstünk. Kérlek, Linda, kelj már fel! Linda kelletlenül kimászott az ágyból. Minden porcikája tiltakozott az ellen, hogy elhagyja a puha és meleg ágyat, de az édesanyja kérésére nem tudott nemet mondani. Nagyon szerette őt.
  - Álmosan, botorkálva elindult a fürdőszoba felé. Útközben belebotlott a szanaszét hagyott cipőjébe. Au! – a fájdalom nemcsak a lábujjába, hanem a fejébe – és a szívébe – is belehasított. Újra eszébe jutott minden gondja. Tegnap este igazán jól érezte magát a gyülekezet ifjúságával a szülinapi partin, de az csak egy szép este volt. Az ő keserőségei és problémái azonban még mindig megvoltak és szörnyen kínozták. Hirtelen elhatározással úgy döntött, hogy rosszullette hivatkozik, és ma nem megy el a gyülekezetbe. „Úgyse fogok hiányozni senkinek” – gondolta kedvetlenül, s azonnal visszafeküdt az ágyba. Nem telt bele sok idő, amikor megjelent az ajtóban a húga.
  - Linda, gyere már! Hé, te még mindig ágyban vagy?
  - Szia, Hugi. Mondd meg a Maminak, kérlek, hogy nem érzem jól magam. Jobb lesz, ha nem megyek veletek.
  - Na, de mi van veled, Linda?
  - Semmiség. De ne kérdezősködj, hanem szaladj, szólj a Maminak!
- Linda még hallotta, amint húga elrobogott, majd édesanyja jól ismert lépteinek közeledtére

lett figyelmes, aki hamarosan aggódó tekintettel nézett be lánya szobájába.

– Mi baj van, kislányom? Csak nem elrontottad a gyomrod a tegnapi esti születésnapos partin?

– Nem tudom, Mami, de valami nincs rendben velem. De ne izgulj, csak menjetek el nélkülem. Ne is foglalkozz velem, majd helyrejövek, csak siessetek, mert már így is késésben vagytok!

– Hát, jól van. Tudod, hogy nem szívesen teszem, de most itthon hagylak. Úrvacsora lesz, és nem szeretném kihagyni. Hát akkor, szia, Linda. Sietünk haza, ígérem. Ja, majd megmondom a gyülekezetben, hogy imádkozzanak érted. Jó?

– Hát persze, Mami. – mondta Linda egy keserű félmosollyal az arcán. Aztán hirtelen befordult a fal felé. „Még jó, hogy már kiment a Mami, és nem lát így” – gondolta, miközben egy hatalmas könnycsepp csordult ki a szeméből. „Csak imádkozzanak értem nyugodtan, rajtam már úgyis csak az segít, vagy talán már az sem...” Hirtelen még saját maga is megijedt ettől a gondolattól, pedig az utóbbi időben nem voltak számára idegenek az ilyen és ehhez hasonló érzelmek. Nem tudta, hogy valójában mi történik vele, csak érezte, hogy mostanában nem jó irányba halad, és az élete merő csődtömeg.

Egy ideig minden nagyon szép és jó volt.

Keresztény családba született, és már egész kicsi korától természetes volt számára, hogy gyülekezetbe jár. Lelkes tagja volt a gyermekbibliakörnek, aztán pedig az ifjúságnak. Annak rendje és módja szerint végigjárta a mindig aktuális, korcsoportjának megfelelő gyülekezeti „létrát”.

Egy idő után azonban minden olyan unalmassá és túl megszokottá vált. Már nem talált értelmet és örömet abban, hogy gyülekezetbe jár. Kezdte magát egyre rosszabbul érezni a keresztény környezetben. A barátai, akikkel együtt nőtt fel a gyülekezetben, olyan furcsán viselkedtek. Megváltoztak, és ráadásul valami különös fény volt a szemükben. Hogy lehet, hogy mások olyan boldogok, miközben ő egyre üresebbnek és boldogtalanabbnak érzi magát? Mindenesetre mindig igyekezett, hogy szülei előtt fenntartsa a látszatot. Szerette őket, és nem akart nekik fájdalmat okozni. Sokszor eszébe jutott, hogy tőlük kér segítséget, kéri, hogy beszélgessenek vele és imádkozzanak érte, de félt, hogyha mindent elmesél, akkor megbántja a szüleit, hiszen ők nem ilyenek nevelték, mint amilyen most volt. Félt mindent bevallani. Márpedig lett volna mit elmesélnie. Kezdhetne volna onnan is, amikor a gyülekezetbe járás kezdett teherré válni, de ez még csak a kezdet volt. A vallásosságba, a kereszténység látszatába burkolt élete csak a hegy csúcsa volt. Azé a hegycsúcsé, amelynek lejtőjén akkor indult el, amikor találkozott Gáborral.

Teljesen elbűvölte a fiú. Végre foglalkozott vele valaki, aki körülöngta, elkábította. S így Linda észre sem vette, hogy valami nem stimmel újdonsült barátjával. Pedig a lelke mélyén éreznie kellett, hogy más, mint a hívő fiatalok. Nem mert neki bevallani, hogy gyülekezetbe jár.

De olyan vagány volt, és jó volt vele lenni. Végre újra boldognak érezte magát. Igaz, hogy ez most más volt, furcsa érzés, de nem foglalkozott a kételyeivel. Az a fő, hogy jól érezte magát Gáborral.

De csak egy ideig. Hiszen nagyon nehéz volt kettős életet élni: Gábor előtt titkolni a vasárnap délelőtti és péntek esti gyülekezeti alkalmakat, a szülei előtt pedig titkolni Gábort. Igen, titkolnia kellett, hiszen tudta, hogy nem értenének egyet ezzel a kapcsolattal.

Egyre nehezebbé vált összehangolni a szombat esti bulikat és a vasárnap délelőtti istentiszteletet. Reggelente mindig fáradt volt, hiszen éjszakába nyúlóan bulizott újdonsült barátaival.

És hogy a szülei mit szóltak ehhez?

Ők teljes mértékben bíztak a lányukban, hiszen keresztény lány volt, akit ők neveltek. És különben is, mi rossz lehet abban, ha Linda néha elmegy egy-egy születésnapos vagy lakásavatató bulira? Igaz, hogy néha bizony már furcsállták, hogy milyen sok programot szervez az

ifjúság, de hála Istennek voltak is sokan a gyülekezetben, s így nem volt gyanús a rengeteg szülinapi parti. Sőt, még örültek is, hogy lányuk ilyen „aktívan” részt vesz az ifjúság életében. Pedig, ha tudták volna szegények az igazat! Hogy azok a bizonyos szülinapi mulatságok kemény, italozós, drogozós házibulik...! De nem tudták, és Linda kínosan ügyelt rá, hogy ne derüljön ki. Ám ez a napok, hetek múlásával egyre bonyolultabbá vált.

Már két hónapja járt ebbe az új társaságba, és tökéletesen tisztában volt azzal, hogy mi zajlik egy-egy bulin. De nem tudott elszakadni „barátaiktól” és talán nem is akart.

Gábor annyira elkábította, hogy Linda kezdett teljesen átalakulni. „Természetesen” még mindig eljárt vasárnaponként a gyülekezetbe, hiszen a látszatot fenn kellett tartani, és még otthon is a jól nevelt kislány volt, de lelkében már teljesen kiégett és megkeseredett. Életének egyetlen értelmét már csak a szombat esti bulik jelentették. A villogó fények, a táncoló haverok, a sörszagú helyiség, a dübörgő zene élete részévé vált. Ez azonban teljesen más volt, mint az eddigi élete, amelynek középpontja a gyülekezet volt.

A kezdeti csillogás-villogás idővel kialudt, az újdonsült haverok más barátok után néztek, s Linda kezdte magát egyedül érezni. S ez az érzés még csak erősebb volt, amikor bulin volt, pedig a terem tele volt „jóbarátokkal”. Mindaddig nagyon ügyelt arra, hogy egy korty alkoholt se igyon, és főleg, hogy ne kerüljön kábítószerrel kapcsolatba, de egy ilyen „jóbarátokkal” teli magányos éjszakán nem bírta tovább. S Gábor, mint mindig, most is ott volt mellette, hogy „segítsen”.

Miután szavaival nem tudta megvigasztalni a teljesen összetört lányt, egy hatásos, újfajta nyugtatót ajánlott neki. Még a lenyelésével sem kell küszködni, hiszen por, s így könnyen bevehető akár italban, kólában is. Ráadásul nemhogy elmulasztja a rosszkedvet, hanem garantáltan jókedvre deríti használóját.

Linda itta a fiú minden szavát. Még mindig szinte mágikus erővel hatott rá, főleg most, amikor ilyen ramatyul érezte magát. Jólesett neki, hogy „segíteni” próbál rajta, és meg sem fordult a fejében, hogy mi van készülöben, noha teljesen tisztában volt az ilyenfajta bulik jellegével és menetével. Ez a dolog pedig szinte a buli „forgatókönyvéhez” tartozott.

Közben elkészült a „gyógykoktél”. Gábor segítőkészen a lány kezébe nyomta a poharat, s biztatta, hogy igya ki fenéig. Linda pedig szótfogadott. S a lavina ekkor indult el: nemhogy jobban, de még rosszabbul érezte magát. Fájt a feje, forgott vele a világ. A villódzó fények egyre elmosódottabbá váltak, mígnem teljesen eltűntek a szeme elől. Teljes sötétség borult rá, s úgy érezte, mintha minden, ami vele történik, az rajta kívül történne. Tompa volt és nagyon-nagyon bágyadt. Még érezte, amint kétoldról megfogják, és kifelé támogatják a helyiségből, de aztán ez volt az utolsó emlékképe.

Hangos fékcsikorgásra eszmélt. Nagy nehezen kinyitotta a szemét. A házuk előtt álltak, Gábor hazavitte. Linda megköszönte a fuvart, a „szép” estét – ahogy szokta –, és kiszállt a kocsiból. Azaz, hogy csak próbált. Olyan furcsán érezte magát még mindig. Nem tudta, hogy milyen az, ha az embert elüti az autó, de ő valahogy így érezte magát. Hirtelen átfutott az agyán, hogy biztos a „gyógyszer” mellékhatása. Nehézkesen, de végül kíváncsorgott a kocsiból és betámolygott a lakásba.

„Érdekes, Gábor milyen hamar elment, pedig mindig meg szokta várni, hogy integessen neki az ablakból” – gondolta Linda. „Hm, na mindegy, biztos sietett haza, nagyon későre járhat már.”

Fáradtan bemászott az ágyába, és hamarosan mély álomba merült.

Linda a családi házipatika szekrénye előtt állt.

Két hónapja történt az az ominózus eset, amikor Gábor a bulin kábítószerrel kevert a kólájába. Azóta szakított vele és a „baráti” társasággal is. Miután rájött, hogy megpróbálták őt is

rászoktatni a szerre, azonnal véget vetett a kapcsolatnak. Megpróbált mindent elfelejteni, és helyrehozni az életét.

Most azonban úgy gondolta, hogy ez nem fog menni. Azt, hogy becsapták és elkábították, talán még el tudta volna felejteni. Egy ilyen életet még helyre tudott volna hozni. Igen, a saját életét még igen! De most már nemcsak egy életről volt szó... Annak az estének maradtak kitörölhetetlen nyomai” is Linda életében. Most már nem csak róla volt szó. Felelős volt egy másik életért is: egy ember, pontosabban egy emberke életéért.

Amikor megtudta, nagyon megalázottnak érezte magát. Haragudott magára, haragudott az állítólagos „barátaira” vagy barátjára – ki tudja –, akik ezt tették vele akkor, és..., és haragudott Istenre: miért engedte, hogy ez megtörténjen vele?

Szívében lázadozott és napokig őrlődött, hogy mit tegyen. Szüleihez nem fordulhatott, nem, semmi esetre sem, hiszen ezt nem tudnák szegények elviselni. És különben is, mit mondana nekik? És ők mit tehetnének? Semmit. Nem, ez teljességgel lehetetlen, ezt a „problémát” neki kell megoldania. De hogy? Ahhoz nincs mersze, hogy elvesse a babát, hiszen akkor esetleg minden kitudódna, nem, azt nem lehet. Mit tegyen hát? Jól jönne most egy barát: „Hm, barát” – gondolta Linda. Hol vannak már a régi „barátai”?! Eltűntek. Nem is igazi barátok az ilyenek, és nem is voltak sose azok. Most már tisztában volt vele. De most már úgymint mindegy volt. Már minden mindegy volt...

Meglepődött hát, amikor egy nap felhívta valaki. A gyülekezetből az ifjúságvezető volt. Egy szülinapi partira hívta Lindát, amit a fiatalok szerveznek az egyik lány számára.

„Szülinapi parti” – Lindát kirázta a hideg. Eszébe jutottak a Gáborfőle „szülinapi partik”.

Szinte a rosszullét kerülgette. Ám ekkor a vonal másik végén megszólalt egy sürgető hang:

– Na, jössz?

„Miért is ne” – gondolta Linda. – „Legalább egy estére kizökkenek a gondokból, és talán visszatalálok IGAZI barátaim, testvéreim közé.”

– Igen, megyek.

Ez tegnap este volt.

Jól érezte magát. Nagyon jól. Olyan kedves és aranyos volt mindenki. Linda már-már kezdte úgy érezni magát, mint a „rég, szép időkben”, amikor ő is aktív tagja volt az ifinek, és egy csapatnak számítottak. Aztán, ugye, ő eltávolodott... És nemcsak tőlük, hanem az Úrtól is. Ó, most már értette. Most már mindent tisztán látott. Így, utólag már minden olyan világos volt. Hogy nem vette észre a veszélyt?! Vagy talán nem is akarta észrevenni. Jó volt

„beleköstölteni” egy másik világba is, és talán még saját maga előtt is titkolta akkori énjét.

De muszáj volt, egyszerűen muszáj. A szülei és a gyülekezet miatt is...

De most már úgymint minden mindegy... Vége van, kész, befejezte. Más megoldás már nincs számára. A szülei most úgy sincsenek itthon, egyedül van a lakásban, azt csinál, amit akar...

A család elment, és sokáig ott lesznek, mert úrvacsora is van.

Eszébe jutottak édesanyja szavai: „Meggérem a gyülekezetet, hogy imádkozzanak érted.”

Könny szökött a szemébe... „Mami, szeretlek. És téged is, Papi. Hugi, nagyon fogsz hiányozni...”

„Mit tegyek? ... De így nem élhetek tovább. Ki fog derülni, minden ki fog derülni... Mi lesz most velem?!”

„Imádkoznak értem...”

„De segít az rajtam? Rajtam már SEMMI és SENKI, egyedül ez” – s remegő kezekkel levette a gyógyszeres szekrény polcáról édesanyja szívgyógyszereit.

„Hm, úgy, mint akkor, amikor Gábor elkábított. Úgy lesz minden. Beveszem, elkábulok, aztán..., aztán meghalok, és akkor legalább vége lesz ennek a lidércnyomásnak” – gondolta

Linda. „Milyen egyszerű... De akkor miért nem tudom mégse megtenni? Miért?! Túl gyenge vagyok, még ehhez is. Még erre sem vagyok jó, hogy véget vessek az életemnek...”

„De! Megteszem, azért is megteszem! Hiszen így nem élhetek!”

Megpróbálta kinyitni a doboz tetejét, az azonban nem engedett. „Még ez is!” – gondolta elkeseredetten. „Hát nem baj, van más gyógyszer is!” – s már nyúlt is érte, de ekkor valami furcsa érzés fogta el. Szédülni kezdett, a fülében mintha ezernyi hangya masírozott volna, homályosan látott és az egész teste tompa volt. Gyorsan megpróbált megkapaszkodni a mellette lévő állólámpában, de azt is magával rántva a földre rogyott, s elájult.

Linda a kórházban ébredt.

Kezéből csövek lógtak, fején egy hatalmas kötés volt. Még mindig tompának érezte magát. Szülei és húga hajoltak fölé mosolyogva.

– Mami – suttogta Linda. Szemébe könny szökött, és megpróbálta elfordítani a fejét. A kötés azonban megakadályozta ebben. Tarkóján erős fájdalmat érzett. Valószínűleg akkor ütötte be, amikor ott állt a gyógyszeres szekrény előtt és elesett.

„Hm, elestem..., hogy is volt ez?” Csak most kezdtek derengeni neki a történetek. Ránézett szüleire, de a könnyein át csak az arcuk körvonalát látta.

– Kislányom – szólta édesanyja –, már túl vagy a nehezen. Az orvosok azt mondták, hogy két-három nap múlva hazajöhetsz. Te tehát jól vagy, de... a baba meghalt.

Linda hirtelen összerezzen.

– Hát tudjátok?!

Édesapja némán bólintott, majd megszorította lánya kezét. „A gyülekezetben imádkoznak érted.”

Mikor véget ért a látogatás, Linda egyedül maradt gondolataival. Édesapja szavai csengtek a fülében: „A gyülekezetben imádkoznak érted.”

Hányszor hallotta ezt az utóbbi időben?! És ő vajon imádkozott? Nem!...

Érdekes, erre csak most jött rá. Az ima valahogy fokozatosan kikopott az életéből az elmúlt hónapokban. Hát, most már, így utólag, nem is csodálkozott rajta. Az az életmód, amit ő folytatott és az ima... Hát..., nem szokványos párosítás.

„És mi lenne, hogyha most megpróbálnám?” – gondolta Linda. „Talán újra sikerül. Hiszen csak nem lehet elfelejteni azt, hogy hogyan kell imádkozni, Istenem! Milyen buta vagyok, hogy ez már nem előbb jutott az eszembe! Pedig ez mindennek a kulcsa! Hamarabb is rájöhöttem volna, és nem okoztam volna ennyi fájdalmat a szeretteimnek, Istenem, milyen bűnös is vagyok én. Én, aki azt hittem, hogy jó keresztény vagyok. Istenem, Mennyei Édesatyám, meg tudsz nekem bocsátani?!... Kérlek, ... kérlek, bocsáss meg!”

–Linda, ébresztő! Már megint miattad fogunk elkésni az alkalomról?! – szaladt Linda húga nővére szobájába.

– Nem, nem Hugi, indulhatunk.

– Mi?! Te már készen is vagy? Hát ez hogy lehet?

– Tudod, mostanában elég korán kelek. Hiszen olyan csodások a reggelek! És mennyivel jobb az ágy mellett térdepelve tölteni a nap első óráit, mint az ágyban lustálkodva! Mondd, Hugi, tudod te, hogy milyen az imádság íze?

– ???

– Édes, mint a méz!

– Na, de Linda! Te teljesen megváltoztál! Újra az én étellel teli, vidám, csillogó szemű nővérkém vagy. Hurrá!

– Na, gyere Hugi, menjünk! Mamiék már biztos várnak.

– És most egy örömhírt szeretnék bejelenteni – mondta a gyülekezet pásztora. Egy rövid ideig, sajnos, kórházban volt, de most, Istennek hála, újra köztünk van a mi kedves testvérünk, Linda. Kérlek, Linda, gyere, és mondd el a bizonyosságodat! Linda szíve majd' kiugrott a helyéről. Amikor felállt a székről, szülei biztatón megszorították a kezét kétoldalról.

Linda érezte, hogy otthon van. Igen, ez az ő otthona. Miközben előrement a sorok között, rámosolygott néhány testvérrre, akik szeretetteljesen néztek rá. Boldog volt. Nagyon boldog. IGAZÁN boldog.

– Az Úr áldjon meg titeket, testvéreim!

Tudjátok, nagyon hosszú utat tettem meg, míg elértem életem ezen állomásához. Sok kitérőt tettem, de végül a helyes vágányra találtam. Most már tudom, hogy a legsötétebb helyzetben is felülről vezérelt engem az Úr, és Ő hozott ki a szennyből és piszokból.

Szeretném megköszönni, hogy végig mellettem álltatok és támogattatok imában. Hálás vagyok az Úrnak értetek és az imáitokért.

Tudjátok, az ima nagyon fontos. A legfontosabb.

Az ima olyan, mint a méz. Még a legkeserűbb életet is átváltoztatja...

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

IRODALOM ÉS KAZETTA MISSZIÓ A KECELI GYÜLEKEZETBEN

KERESZTÉNY IRODALOM: Bibliák, kommentárok, tanulmányok, elbeszélések, versek, folyóiratok stb.

AJÁNDÉKTÁRGYAK: Képeslapok, könyvjelzők, jegyzetömbök, kitűzők, tollak, naptárak, képek, levélpapírok, térképek, borítók, memóriajátékok, kerámiák, egyéb ajándéktárgyak.

KAZETTÁK, CD LEMEZEK: Audiókazetták, hazai és külföldi előadóktól. Videokazetták, zenés és bibliai történetek.

KAZETTA MÁSOLÁS, TERJESZTÉS: Gulyás István evangélista tanítójellegű kazettái (kb. 100 témában) Makovei János tanítói szolgálatai (közel 200 témában) Erős István evangélizációs szolgálatai. Más előadók tanításai. A kazetták ára: 250 Ft/db.

Kérésre szívesen küldünk címlistát. Levélcím: EPK Keceli Gyülekezet 6237 Kecel, Erdő u. 1. Tel.: Kovács Ibolya (78) 321-955.

Megjelent az új BIBLIA CD-ROM, a BIBLIATÉKA (A bibliatudomány elektronikus könyvtára)

1997-ben adták ki a Biblia 5.0 CD-t. Ennek megjelenése után az Arcanum Adat-bázis Kft. megbízásából – mint egyéni vállalkozó – magam is bekapcsolódhattam egy hatalmas, de csodálatos munkába, az új változat elkészítésébe. A református egyház ösztönzésének és támogatásának köszönhetően, a Magyar Reformátusok IV. Világtalálkozójának tiszteletére adták ki.

Az új CD nemcsak bibliákat tartalmaz, mint az előző verzió, hanem lexikonokat, biblia-magyarzatokat, kommentárokat, több református dokumentumot, egyszólamú orgonamuzsikával megszólaltatható énekeskönyvet, valamint az egyes könyvek kép- és térképanyagát is. Igen hasznos segédeszköz a különféle igei szolgálatokra, tanításra való felkészülésben, tanulásban, kutatási munkákban és az igehelyek, nevek stb. gyors

megkeresésében. Nem szabad megfeledkezni arról sem, hogy ez az anyag kb. 30 könyvet tartalmaz, ezek némelyike már szinte beszerezhetetlen, így nemcsak szellemi, de anyagi értéke is óriási.

Ma már egyre több keresztény rendelkezik számítógéppel, ajánlom nekik, hogy használják a legújabb kor e vívmányát a lélek számára is hasznos, áldásos célra.

A CD-ROM ára: (7000 + 840 Ft ÁFA) 7840 Ft

Az ÉLŐ VÍZ olvasói kedvezménytel vásárolhatják, illetve rendelhetik meg az alábbi címen:
Nagy Kornél 1151 Budapest, Csobogós u. 6. 4/22. Tel: 06 (1) 306-6103
{k2000410}

Tréfás köszöntő

*%%Hegyen át és völgyön át
Visz a Duna útja,
Csillag sokszor az eget
Felleg alatt futja.
Élő Viziünk veled is
Esett rossz is, jó is
Itt-ott nem csak a papír,
Gyenge volt a szó is.
Tetszett, avagy nem tetszett
Tanítás, kép, tétel
Tegnap sós, ma savanyú
Nem ízlett az étel.
Elmúlt hát a gyerekkor,
Edzettek a harcok
Kacsázott a szerkesztő
Keressünk új arcot.
De bárhonnán fúj a szél,
Legyél te csak bátor,
Az se baj, ha elgurul
Az alma a fától.
Kívánunk, mert szeretünk
Sok olvasót, értőt,
Ne találjunk közöttük
Sértettet vagy sértőt.
Kívánunk, mert szeretünk
Sok szerzőt, barátot,
Tudjuk, hogy ki havat ad,
Ad hozzá lapátot.
Kívánunk, mert szeretünk
Bírálot is, százat
Ki mér, számol, igazít
Az épít jó házat.
Kívánjuk, hogy ahelyett,
Mi emberi, ferde,
Legyen tiszta, egyenes
Minden szóló nyelve.
Jó szülőink, holnaptól
Tizenegybe lépünk,*

*Kamaszkori hibáink még
Elnézitek nekünk?/%%%*

Felhívás

Kedves Versíró Testvérek!

A következő számunktól új rovatot tervezünk SZÁRNYPRÓBÁLGATÁS címen.

Ebben verseket szeretnénk közzé tenni. Kérjük a testvérek közül azokat, akik ehhez tehetséget és kedvet éreznek, küldjék el alkalmasnak vélt műveiket címünkre.

Egy személytől maximum három verset fogadunk el. A beérkezettek közül a legjobbakat közreadjuk. A megjelent verseket közönségszavazatra bocsátjuk, a nyertes művet évente díjazzuk.

Közlemény

Az Élő Víz Irodalmi Alapítvány 1999 őszén 606.894 Ft adományt kapott az adózók 1998. évi SZJA 1%-ának felajánlásából. A pénzt a következőképpen használtuk fel:

Élő Víz újság	200.000 Ft
PTF könyvtár	30.000 Ft
PTF	100.000 Ft
Vajdasági gyerekek táboroztatására	40.000 Ft
Hívó novellapályázat	56.894 Ft
Élő Víz CD	30.000 Ft
Fábián József könyve	40.000 Ft
Aranytoll-díj	110.000 Ft

Minden kedves adakozónknak köszönjük a tavalyi SZJA 1%-ának felajánlását. Az idei összeg nagyságáról az ősz folyamán kapunk értesítést.

„SEGÍTSÜK EGYÜTT”

A kiemelkedően közhasznú Nemzetközi Pikler Emmi Közalapítvány (1022 Budapest, Lóczy Lajos u. 3.) nevelőszülő-képzést indít szeptemberben a hivatalos képzésként elismert FIKSZ program keretében.

Érdeklődésüket levélben, illetve telefonon Kovács Tímea várja. Tel.: 06 (1) 326-6392, 06 (1) 212-4609

FELHÍVÁS

Újra lehetőség nyílik arra, hogy – megfelelő számú érdeklődő esetén – 2001 májusában közösségi szervezésben pünkösdi csoport induljon a Szentföldre.

A turistaút költsége – valutaárfolyamtól függően – kb. 200.000 Ft lesz. Érdeklődni az Országos Titkárságon lehet.

Megjelent

a Felvonulás Jézusért, 2000. június 10-én tartott rendezvény filmanyaga videokazettán.

Ára: 1500 Ft + postaköltség

Megrendelhető: Kérügma Kiadó 1074 Budapest, Dohány u. 57. Tel./fax: 06 (1) 344-4355

Impresszum

Főszerkesztő: Bérczes Lajos

Szerkesztő bizottság: Durkó Sándor László, Koncz Sándorné, ifj. Kovács Béla, Kovács Zoltán, Nagy Kornél, Weigert Emese

Összeállította: Kovács Zoltán

Címlapon: D. Nagy András

Tördelőszerkesztő: Erki-Kiss Zsolt

Internet: <http://www.epk.hu/eloviz>

Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség 1143 Budapest, Gizella út 37.

Tel/fax: (1) 251-6987 vagy (1) 222-0086

Felelős kiadó: Fábián Attila elnök

Előfizethető a szerkesztőségben személyesen vagy postai úton. Előfizetési díj egy évre: 1200 Ft + postaköltség

ISSN 1217-0623

Minden jog fenntartva.

Kéziratot nem örzünk meg és nem küldünk vissza.

REJTVÉNYOLDALAK

1. Keresztrejtvény • Nagy Kornél

{k2000405}

2. Keresztrejtvény • Nagy Kornél

{k2000406}

VÍZSZINTES: 19. Sáfán írnok atyja (*2Kir*). 20. Előfizető (id. szó). 21. Tudja. 22. Jehova-..., az Úr a béke (*Bír*). 23. Befüggönyöz. 25. Város, ahol Amásiát megölték (*2Kir*). 26. Lengyel város. 27. „Aki az ... vigyáz, annak mutatom meg Istennek szabadítását” (*Zsolt*). 28. Régiesen: az új hírja. 30. Lusta. 31. Etyek páratlan betűi. 32. Szóló, dalbetét. 33. A bodzabokorban van! 35. Cinnel bevon. 37. Zalaegerszeg része! 38. Helyrag. 39. Város, melyet Tiglát-Piléser elfoglalt (*2Kir*). 40. Arábiai néptörzs (*Ez*). 42. Aradi vértanú (Ernö). 44. Izom. 45. „Jaj azoknak, akik gondtalanul élnek a Sionon, és akik elbizakodnak Samaria hegyén; akik a népek elejének ...” (*Ám*). 46. Helység Béth-Seán közelében (*1Kir*). 48. Szántóföld. 50. Feloszt. 52. Izráel bírása volt (*Bír*). 53. Kajmán fia (*Lk*). 55. „Mert azt, aki bűnt nem ismert, ... tette értünk” (*2Kor*). 57. Ragasztóanyag. 58. Fejetlen puma! 59. Abija utódja Júdában (*1Kir*). 61. Hangtalan föld! 63. „..., csak az dicsóít Téged” (*Ézs*). 64. Hiányosan tudó! 65. Jó erkölcs. 67. Kiköltöztetésre ítélt város (*Mik*). 69. Végtelenszer! 70. Szél által felhalmozott üledék. 71. „Szívem olyan lett, mint a ...” (*Zsolt*). 72. „S ... merítetek vizet a szabadító kútfejéből” (*Ézs*). 73. Némán túrd! 74. Biokémiai folyamatokat gyorsító fehérje. 76. Roskad, dől. 78. A szegmens szegmense! 79. „Jákób ... földre bujdosott, és egy asszonyért szolgált az Izráel” (*Hós*). 81. Hangtalan kotta! 82. Az írásvetítőben van! 84. A. D. B. 85. ... trade; szabadkereskedelem. 86. Baloldali. 88. Felvigyáz. 90. Gyakori papagájnév. 92. „Az értelmes szerezzen ... tanácsokat” (*Péld*). 93. Hatalmában tart. 95. „Áldjátok az Urat ő angyalai, ti

hatalmas ...” (*Zsolt*). **97.** „Minden szabad nékem, de nem minden ...” (*IKor*). **98.** Szikladarab. **100.** Tapogató. **102.** Megszégyenítő. **103.** Koros. **104.** Néma düh! **105.** Napszak. **107.** Táplálék. **109.** Vonatkozó névmás. **110.** Amely személyek. **111.** V. O. I. **112.** Esztétikus. **114.** Állatfajok elterjedési területe. **116.** „Mert ... vettek körül engem” (*Zsolt*). **117.** Menekvés. **118.** Kút, melynek Izsák adott nevet (*IMóz*). **120.** „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem ...” (*Fil*). **123.** Karikába. **124.** „Mint nappal, ... járjunk” (*Róm*). **126.** Védőoltás három kór ellen. **127.** Módosít, átállít.

FÜGGŐLEGES: **2.** Régen élt női előd. **3.** Elkülönül. **4.** Ézsau apósa (*IMóz*). **5.** Nem teljesen sima! **6.** Súlyarány, röv. **7.** ... fakad; énekelni kezd. **8.** Ritka férfinév. **9.** Z. O. Ö. **10.** Hivatal. **11.** Egyezés páros betűi. **12.** Férfi becenév. **13.** Izraelita. **14.** Város, melynek férfiai Nehémiással hazatértek a fogságból (*Ezsd*). **15.** G. S. L. **16.** Férfinév, jelentése hegylakó. **17.** „Mene, Mene, ..., Ufarszin!” (*Dán*). **18.** Hámán fia (*Eszt*). **23.** Éter gyöke. **24.** Heves megyei község. **27.** „Akár éljünk, akár haljunk, az ... vagyunk” (*Róm*). **29.** Város, melynek Thidál volt a királya (*IMóz*). **32.** Kain testvére (*IMóz*). **33.** Máhol fia, bölcsességéről híres férfi Salamon idejében (*IKir*). **34.** Hadlai fia, Efraimi előljáró Péka idejében (*2Kron*). **36.** Kabát része. **39.** Naumov alkotótársa. **40.** Német politikus (Johannes). **41.** ... baptista; újrakeresztelő. **43.** Szoros, keskeny. **45.** Aszimmetrikus. **46.** Mianmar egyik szövetségi állama. **47.** A görög ábécé első betűje. **49.** Önmagunk jellemének és képességeinek megismerése. **51.** Európai állam. **52.** „Mert az Úr, a te Istened ... tűz” (*5Móz*). **54.** Síkságra jellemző. **56.** Tekinget. **58.** „Nagy az Úr, és a mi ... minden istennél különb” (*Zsolt*). **60.** Egyes állatok fején van. **62.** ...-darab. **65.** Szántóeszköz. **66.** Venezuelai és máltai autójel. **67.** Mondat eleme. **68.** Karika (ford.). **75.** Város, ahonnan Dávid két hőse Híra és Gáreb származik (*1Kron*). **77.** Az egyik evangélium írója. **80.** Barátságatlan. **82.** „A seregek Ura, ő a dicsőség királya. ...” (*Zsolt*). **83.** Elzavarja. **85.** Vezetőhang nélküli modális hangsor. **87.** „Megújul a te ifjúságod, mint a ...” (*Zsolt*). **89.** Dávid jairi főembere (*2Sám*). **91.** Oregon hangzói. **92.** Hibátlanok. **94.** „És ... Isten, hogy jó a világosság” (*IMóz*). **96.** „Miképpen pedig Jánnes és ... ellene állottak Mózesnek, akképen ezek is ellene állanak az igazságnak” (*2Tim*). **97.** Fejlődik. **99.** Őszi kikerics. **101.** A földtörténeti ókor befejező szakasza. **103.** Azokat. **104.** Kettős, angolul. **106.** Város, ahol Abiméleket megölték (*2Sám*). **108.** Angol város. **110.** Saul király nagyatyja (*1Sám*). **111.** Ilyen ágy is van. **113.** A vívók küzdőtere. **115.** ... ad; felbátorít, felbízgat. **116.** „... bánat száll be hozzánk, reggelre öröm” (*Zsolt*). **117.** ... dermed; megkövül. **119.** H. E. Ú. **121.** A békepaktum része! **122.** A Börzsönyben van! **123.** K. T. S. **125.** Numero, röv. **127.** „Jó értelem ... kedvességet” (*Péld*).

Jubileumi rejtvény • Nagy Kornél

{k2000407}

Kétbetűsek:

ÁD, AG, AZ, BO, ES, ÉS, JÓ, LÁ, NO, OZ, SA, ÚR.

Hárombetűsek:

AÉV, AIT, AKI, BŐR, DNS, DOB, EDN, ETO, IMA, INH, JTN, KIS, MAG, MKM, OLT, SIG, SIR, TÁR, TFÓ, VIK.

Négybetűsek:

ALIG, AREÓ, DODO, ELÁN, ELOI, EMAN, EREK, ETET, IGAZ, ILKA, ISAR, ~~KAIN~~, MILK, NENA, NYIT, NYOM, OTIS, SADE, URAT, UTAD, ZNIN.

Ötbetűsek:

ÁLDOM, BOROS, HATOS, ISAAC, NOVAJ, PONTY, PRÁGA, TOTAL.

Hatbetűsek:

ALÁZZA, ÁRADAT, CSELES, IDŐBEN, IMAÓRA, IRÁNTA, MINDEN, PHILIP, SZÁRAJ, TARALÁ, TISZTA, TONHAL.

Hétbetűsek:

ANKERIT, ÁRAMLAT, ÁTLAGOL, IVÁNCSA, LIMITÁL, TÉSENFÁ.

Nyolcbetűsek:

AKRILSAV, ALKOTTAM, CSAVARGÓ, HONGKONG.

Kilencbetűsek:

AMMINÁDIB, BADACSONY, HASABNEJÁ, MAGASLATI.

A betűk száma szerint sorba rakott szavakat kell az ábrába beírni. Könnyítésül egy szót megadtunk. A kitöltés végén öt szó marad ki, melyből egy bibliai idézet állítható össze.

Beküldendő **az idézet pontos helye** (mindkét fordításban ugyanaz). A beküldési határidő: 2000. szeptember 25. A helyes megfejtést beküldők között külön sorsolást tartunk, mely független a pontversenytől.

Három nyereményt sorsolunk ki:

- egy ASTRON karórát, melyet Városi Ferenc, a keceli gyülekezet lelkipásztora;
- egy értékes könyvet, melyet Unyi Sándor, a Sorsfordító könyvesbolt vezetője; és
- egy Biblia CD-ROM-ot, melyet e rovat szerkesztője ajánlott fel. Mivel ez utóbbinak csak azok tudják hasznát venni, akiknek van számítógépük, kérem, hogy aki ezt szeretné megnyerni, írja a megfejtés mellé: (CD).

{k2000408}

Minirejtvény • Nagy Kornél

{k2000409}

VÍZSZINTES: 1. „Aki nem úgy ... az Isten országát, mint gyermek, semmiképpen sem megy be abba” (*Mk 10*). 6. „Átkozzanak ..., de te áldj meg!” (*Zsolt 109*). 7. Bászán királya (*4Móz 21*). 8. „Nevet szerzettél magadnak, amint ez ... nap is megvan” (*Jer 32*). 10. Jónás próféta atyja (*2Kir 14*). 11. Város, amelyben született Góliát (**1Sám 17*). 12. Egyiptomi város, melynek Potifera volt a papja (*1Móz 41*). 14. „... kövekből építsd az Úrnak, a te Istenednek oltárát” (*5Móz 27*). 15. Város, melyet Dávid megmentett a filiszteusoktól (*1Sám 23*).

FÜGGŐLEGES: 1. „A ... pedig és a vének és az egész tanács hamis bizonyosságot keresnek vala Jézus ellen” (*Mt 26*). 2. „Az ... nélkül való átok nem száll az emberre” (*Péld 26*). 3. „Ha pedig valami megmarad az ... húsból vagy a kenyérből reggelig, tűzzel égesd meg a maradékot” (*2Móz 29*). 4. „Krisztus ... illatja vagyunk Istennek” (*2Kor 2*). 5. Király, Bernicé testvére (*ApCs 25*). 8. „Intsétek egymást minden napon, ... tart a ma” (*Zsid 3*). 9. „A Mester ... van és hív téged” (*Jn 11*). 13. „Senki a te ifjúságodat meg ... vesse” (*1Tim 4*). 14. „Az igaz pedig hitből ...” (*Zsid 10*).

Kedves Rejtvényfejtők! • Nagy Kornél

Az utóbbi két számban, sajnálatos módon, két hiba borzolta fel a kedélyeket. Az első alkalommal nem teljes precizitással dolgoztam ki a beküldendő megfejtések feltételeit; az utóbbiban pedig éppen ott hibáztam, ahol a legjobban szoktam figyelni, a fősorban. Már az első napokban, a szuper-gyors rejtvényfejtők adták a veszjelzést: baj van, nem jön ki a fősor! Valóban, a skandináv rejtvény fősorából hiányzik az „és” kötőszó. Ezúton kérek elnézést mindenkitől ezzel ismét gyarapítottam „*pontjaim*” számát!

A '98/6. számtól adódott lehetőség, hogy interneten keresztül, pontosabban e-mail formájában is küldhettek megfejtést. Az első, aki élt e lehetőséggel, Gyuricsek Evelin volt. Mostanáig 12-en követték példáját. A közösségi szerver túlterheltségéből fakadó kudarcok miatt megszüntettem az e-mail címet. Kérem az érintetteket, és azokat, akik a jövőben megfejtéseiket ily módon szeretnék elküldeni, hogy levélben érdeklődjenek az esetleges új

lehetőségről.

Több testvért megkerestem levélben – elsősorban azokat, akik már régóta, rendszeres rejtvényfejtői lapunknak – hogy mutatkozzanak be. A megkeresést folytatni kell, mert, nagyon kevesen voltak, akik nem kérték magukat, és mint igazi nagy család tagjai, szívesen vállalták, hogy egy színes fényképpel és néhány sor információval, biznysággal bemutatkozzanak. A lehetőség a régebbi és az újabb rejtvényfejtőknek egyaránt nyitva áll, – ha ezt kényszer nélkül és szívesen meg tudják tenni.

Bemutatkozik: Mundrucz Istvánné (Bp. Agapé)

E számban bemutatkozik Mundrucz Istvánné, aki 25 alkalommal küldött be megfejtést, és eddig 198 pontot gyűjtött össze. Háromszor nyert könyvet.

Pünkösdi szülők második gyermeke vagyok, a Bakonyból. Gyermekeveimet a dudari gyülekezetben töltöttem. A középiskola elvégzése után főiskolai tanulmányaimat Budapesten végeztem. 31 éve, hogy a budapesti Agapé gyülekezet tagjaként, jelenleg lelkipásztor feleségként szolgálom az Urat. Három felnőtt gyermekem és két unokám van. Nagy örömmre szolgál a keresztrejtvény, mert ez által is bővül a bibliaismeretem.

Ezúton is köszönöm szerkesztő testvérünknek a sok jó keresztrejtvényt!

A pontverseny állása:

92 pont: Nagy Kornél Gedeon; **91 pont:** ifj. Tarr István; **88 pont:** Bozsóky Ferencné; **86 pont:** Böszörményi Lászlóné; **85 pont:** Becző Győző, Édes Zsuzsanna, ifj. Horváth Istvánné, Török Ferencné; **84 pont:** Szakács Györgyné; **83 pont:** Duszka Tiborné; **81 pont:** Bordásné Váradi Krisztina; **77 pont:** Bódisné Simák Erika, Forgács András, Molnár Péterné, Nagy-Ajtai Márta, Plesa Jánosné, Simon Adrienn, Weller József; **73 pont:** Balogh Katalin, Sárík Róbert; **71 pont:** Jócsákné Kurdi Sára; **70 pont:** Kubis Ferencné; **69 pont:** Gróf Nándorné, Wilhelm Konrád; **68 pont:** Kállai Ibolya; **67 pont:** Opóczki Magdolna; **65 pont:** Kaszta Imola, Komócsi Józsefné; **64 pont:** Sanda Mónika; **63 pont:** Csányiné Farkas Mária, D. Nagy Emma; **62 pont:** Megyeri Béniné; **61 pont:** özv. Monos Mihályné; **59 pont:** Farkas János, Gyuricsék Evelin, Makkai István, Seprenyi Mihályné Pirka Andrea, Windisch Károly; **53 pont:** Molnár Anita; **50 pont:** Juhász Miklósné, Kállai József, Ónódi Andrea, Óvári András, Szabó Gizella; **47 pont:** Perei Imre; **43 pont:** Schäfer Ruben; **41 pont:** Gáspár Jánosné, Kriston Rózsa; **37 pont:** Kiss Katalin, Nagy Mihályné; **32 pont:** Baráth Emese, Farkas Gréti; **29 pont:** Horváth Istvánné; **28 pont:** Szabó Szilvia; **27 pont:** Burai Imréné, Juhász Csilla; **25 pont:** Bozóné Csernus Emőke, Dakó Ilona, Gesztesi István, Györfi Eszter, Takácsné Makkai Zita, Vass Béláné, Virág Róbert, Zsohár Sándorné; **24 pont:** Durkó Lajosné; **22 pont:** Pintér Józsefné; **21 pont:** Gábor Zoltán, Menich Krisztina, Oláh Rita, Sógorka Ferencné; **18 pont:** Nagy Csilla, Nagy Eszter Rita; **17 pont:** Adamik László, Gömöri Béláné; **16 pont:** Joó Zsoltné, Mundrucz Istvánné, Szabó Istvánné, Szalontai Mária Klára; **13 pont:** Szerdi Hajnalka; **12 pont:** Csaplár Antalné; **10 pont:** Balla Erzsébet, Borbély Józsefné, Jakab Roland; **8 pont:** Bálint Miklósné, Barna Frigyes, Berla Ferenc, D. Nagy Gáborné, Hegedűs Péterné, Murvai Lászlóné.

Elküldendő:

a hagyományos rejtvény vízsz. 1. és függ. 19. soraiban található található **igevers pontos helye (3 pont)**; a skandináv rejtvény számozott soraiban található **igevers pontos helye (4 pont)**; valamint a minirejtvény nyolc bekarikázott betűjéből összerakott **szó**, mely egy újszövetségi férfi neve (**1 pont**). A jubileumi rejtvényre vonatkozó tudnivalókat lásd a III. oldalon.

Megérkezési határidő: 2000. szeptember 25.

Cím: *ÉVR Nagy Kornél* 1151 Budapest, Csobogós u. 6. 4/22.

A 2000/3. szám helyes megfejtései:

*tematikus: Róm 12,10 (3 pont);
skandináv: *2Móz 34,6b–7a (3 pont);
minirejtvény: Jemla (2 pont).*

A **tollkészletet**, melyet *Városi Ferenc* testvér ajánlott fel: **Nagy Kornél Gedeon** (Budapest), a *Sorsfordító* könyvesbolt **ajándécsomagjait**: **Becző Győző** (Budapest) **Bozsóky Ferencné** (Székesfehérvár), **Böszörményi Lászlóné** (Hajdúsámson), *ifj. Horváth Istvánné* (Mezőcsokonya) *ifj. Tarr István* (Jánkmajtis) nyerte.
A nyertesek elvesztették pontjaikat. A további pontgyűjtéshez sok sikert kívánok.

GYERMEKKERT

{k2000412}
{k2000413}
{k2000414}
{k2000415}
{k20004C}
{k20004D}